

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ
52

ΕΤΟΣ: Θ
ΑΡΙΘ: 394

1934

Αλίκη Φήλντ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΦΡΑΚΑ

ΣΜΟΚΙΝ

**ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ**
Υπό την Διεύθυνσιν
Α. ΚΑΡΕΜ.

**ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ**
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

**ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ**
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
Υπό την Διεύθυνσιν
Σ. ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ.

Δεν είναι απαραίτητο μιά κυρία νά είνε ωραία γιά νά γίνη κομψή καί γοητευτική καί νά προκαλή τόν θαυμασμόν εἰς ὅλους ἡ ἐμφάνισίς της. Ἀρκεῖ μιά καλλιτεχνική ἐνδυμασία μοντέρνα νά τῆς δώσῃ τήν χάριν καί τήν γοητείαν καί νά τήν κάμῃ ἕνα ἐμφυχο λουλοῦδι ἀνάμεσα εἰς τόν κόσμον τοῦ ὥραϊοῦ φύλου.

Μιά τουαλέττα πού ἐκπροσωπεύει τήν τελευταίαν λέξιν τῆς μόδας, μέ πικάντικους συνδυασμούς, δημιουργεῖ τήν λεπτὴν καί ἐξαισίαν σιλουέτταν.

Ἡ Δις ΜΑΝΩΛΕΑ, Διπλωματοῦχος τῆς Academie Internationale de Coupe de Paris, ἐπανελθοῦσα πρό τινος ἀπό τήν αἰωνίαν πόλιν τοῦ μοντερνισμού, ἔφερε πλουσιωτάτην συλλογὴν μοντέλων, γιά νά ἱκανοποιήσῃ καί τὸ πλέον ἰδιότροπον γούστο.

ΟΔΟΣ ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΩΝ 11

**Μὰ γιατί
νά υποφέρῃς εἰς τοῦτο;**

Μποροῦσε νά ἐπιτύχῃ τήν ἀνακούφισιν ἐντὸς τριῶν λεπτῶν προσθέτωνσαι Σαλιράτ Ρόντελλ εἰς τὸ νεῦρον μέχρις οὗ λαβῇ τὴν ὀδὸν τοῦ γάλακτος καί ἐμβαπτίζοντα εἰς αὐτὸ τὸ λουτρό τὰ πονεμένα τῆς πόδια. Οἱ καλοὶ μαλακώνουν καὶ μέχρις αὐτῆς τῆς ἑτέρας τῶν ἐκτοκόντων δ' ἐντελὸς μετὰ τὴν ὀδὸν τῶν καὶ ἐξαφανίζονται δια τανύς. Τὰ φάρμακα θεράπευονται, τὰ πονήματα ἐλατύνονται. Μπορεῖ νά φορέσῃ ἀπολύσει κατὰ ἕνα νοῦμερο μικρότερα. Τὰ Σαλιράτ Ρόντελλ, πωλῶνται ἐπὶ ἐγγυήσει εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία καὶ ἀρωματοπωλεῖα. Ἡ τιμὴ τῶν εἰναι ἀσήμαντος.

ΔΩΡΕΑΝ. — Κατόπιν εἰδικῆς συνεννοήσεως, ἐκαστος ἀνιχνώσῃ τῆς ἐφημερίδος ταύτης δύνανται λαβῇ τὴν δωρεάν ἀποστολὴν πρὸς τὴν Σαλιράτ Ρόντελλ. Στείλατε τὸ ὄνομα σας σήμερον εἰς τὴν Διεύθυνσιν: Α. Καματά. Προσοχὴ εἰς τὸν ἀριθμὸν τηλεφώνου 18-Α.

Ἡ ἀρχαιότερα καὶ ἀνωτέρα ἐν Βαλκανίσις ΣΧΟΛΗ ΚΟΣΜΗΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνομένη παρὰ τοῦ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ καὶ ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. Ἀμφότεραι ἐν Παρισίοις ἐπὶ τριετίαν σπουδάζαντες εἰς τὴν ΑCΑΔΕΜΙΕ ΝΑΤΙΟΝΑΛΕ ΔΕ ΚΟΥΠΕ ΔΕ ΠΑΡΙΣ καὶ τὴν Σχολὴν ΝΑΡΟΛΙΤΑΙΝΕ.

Γελεῖα ἐκμάθησις ἐντὸς τριακοντα ἡμερῶν. Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας γράψατε εἰς τὰ ἐργαστήρια τῶν, ὁδὸς Βουλῆς καὶ Ἡπίτου ἀριθ. 1, ΑΘΗΝΑΙ.

Γ. Ν. Μουμουτζῆς

Ἱατρός Δερματολόγος
Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς
Ἰδιαιτέρως Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ
κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται:
Ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγες 1
Ὁραὶ 8-11 π. μ. καὶ 5-7 μ. μ.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικῶν καὶ Δερματικῶν
νοσημάτων
Μάγερ 23α—Τηλ. 25532
Ἰδιαιτέρων διαμέρισμα
δι' ἑκάστον ασθενή

ΑΧΙΛ. Κ. ΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛ. 23.038

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΚΑΡΥΤΣΗ 14

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ

ΧΑΡΤΙΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ ΤΟΙΧΩΝ

ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ ΛΑΜΠΑΙ

ΟΙΚΟΝΟΜΕΝΕΙΟ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ περίφημος Γάλλισ ἡθοποιὸς Σπινελλό, ὅπως ἐμφανίζεται στὴν «Πυργδεσποῖνα τοῦ Λιδάνου».

Η ΖΩΗ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΑΠΟ ΠΟΙΑ ΖΩΑ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΑ ΦΑΓΩΘΗ

Ν πρώτους δε μη ανησυχούν οι αναγνώστες μας. Φθάνουν οι άλλοι κίνδυνοι που έχουμε έμεις οι πολιτισμένοι άνθρωποι. Ο κίνδυνος του φαγώματος απ' τα θηρία δεν απειλεί έμεις, αλλά τους ανθρώπους, τους άγριους, που ζουν κοντά στα παρθένα δάση της Ασίας και της Αφρικής. Μά και αυτός ο κίνδυνος να φραγούν από θηρία δεν είναι μεγαλύτερος από τον κίνδυνο, που διατρέχουμε έμεις οι άνθρωποι των πόλεων από τα αυτοκίνητα. Κι όπως έμεις θγαίνοντες κάθε πρωί από το σπίτι μας δεν δίνουμε με το νου μας πως είναι ενδεχόμενο να μιά κόρη στο δρόμο κανένα αυτοκίνητο, έτσι και οι άγριοι δεν λογαριάζουν και παρά πολύ τον κίνδυνο που διατρέχουν να φραγούν από κανένα θηρίο. Πιο πολύ λογαριάζουν, τα φείδια, των οποίων το φαρμακερό δάγκωμα στέλνει στον άλλον κόσμο ένα εκατομμύριο σχεδόν ανθρώπους, κάθε χρόνο, στα διάφορα μέρη της γης. Ο κίνδυνος του φαγώματος ενός θηρίου απ' τα θηρία, προέρχεται μόνον από τα μεγάλα σαρκοφάγα θηρία.

Μά και πάλιν πρέπει, εϋθὺς ἐξ αρχῆς να σὰς πῶμεν ότι, κατά γενικὴν κανόνα, τὰ θηρία δὲν ἐπιτίθενται ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου.

Ένας από τους λόγους δὲ πὺν τὰ σαρκοβόρα θηρία δὲν θεωροῦνται, παρὰ σὲ ἔξαιρετικὲς περιπτώσεις, ὡς κατάλληλη τροφή τους τὸν ἄνθρωπο, εἶνε τὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε ζῷο φυτόφαγο.

Αἰμα μελετήσαμε καλὰ τὴν φύσιν τῶν ἰδιότητων καὶ κυρίως τῶν ζώων ὅλων ἡ τροφή εἶνε τὰ φυτά. Τὰ φυτοφάγα ζῷα τρέφονται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ φυτά. Τὰ σαρκοφάγα δὲ τρέφονται καὶ αὐτὰ ἐπίσης με φυτὰ ἡμέσως, τρώγοντας δηλαδὴ ζῷα φυτοφάγα. Ἀν τὰ φυτὰ ἔξαναφανίζονταν ἀπὸ τὴ γῆ, καὶ ἔμεναν μόνον τὰ σαρκοβόρα ζῷα, γογγίζοντα καὶ ἀποροῦσαν τὴν τροφήν, ἀλλὰ γιατί δὲν θὰ μπορούσαν ν' ἀπομειώσουν τὴν τροφήν, πὺν θὰ ἔτρωγαν. Μόνον τὸ φυτὸ, πὺν μὲν τὸν ἀέρα τὰ σπαστικά πὺν χρειάζονται γὰρ τὴ ζῶη, μόνον αὐτὸ εἶνε ἡ βασικὴ τροφή. Τὰ φυτοφάγα ζῷα, τρώγοντας τὰ φυτὰ ἀπομειώνουν μὲσα στὸν ὁργανισμό τους τὰ ζωτικά αὐτὰ στοιχεία. Τὰ σαρκοφάγα πάλιν παίρνουν αὐτὰ τα συστατικά ἀπομειωμένα ἤδη ἀπὸ τὰ φυτοφάγα ζῷα. Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος πὺν καὶ ὁ ἄνθρωπος τρώγει τὰ ζῷα καὶ τὰ κοιλία ἐκείνα πὺν τρέφονται κυρίως με χόρτα. Αὐτὸς ἐπίσης εἶνε ὁ λόγος πὺν καὶ γὰρ τὸ λιοντάρι καλύτερη τροφή εἶνε ἡ ἀντίδοτος καὶ ὁ βοδάλος, παρὰ ὁ ἄνθρωπος ἡ ὁ σκύλος.

Εἰσὶς πρέπει νὰ λάβουμε ἰσχυρὰς μαζὲς οἱ ἄνθρωποι, ἀκόμα καὶ οἱ πρωτόγονοι, μετὰ ἀτελείστατα μὲσα ἀμύνης πὺν εἶχαν, μπόρεσαν ὥστόσο νὰ ἐπαβάλουν στὰ θηρία ἕνα εἶδος σεβασμοῦ, πὺν κατέστησε μετὰ τὴν κληρονομικότητα, ἐνστικτο καὶ μετὰ τὸν καιρὸ μεγαλώνει ὁλοένα. Λένε μερικοὶ, ὅτι τὰ θηρία φοβοῦνται τὸν ἄνθρωπο, γιατί περπατᾷ ὀρθῶς. Δὲν εἶνε ἀκριβὲς αὐτό. Ἐχει δεσποθεῖ ὅτι ἕνα θηρίο ὅταν γὰρ πρώτη φορὰ συναντᾷ ἄνθρωπο, δὲν νοιώθει κανένα φόβο. Μὰ εἶνε ἐξ ἰσῶν ἀληθὲς ὅτι τὰ θηρία ὅταν γνωρίζουν καλύτερα τὸν ἄνθρωπο, τὸν φοβοῦνται ὡς τὸ ἀγριότερο καὶ πὺν ἀποφεύγουν αὐτό. Τὸ εἶδος τῶν ὀπλων δὲν παῖει σπουδαῖο ρόλο, γιατί χάρις στὴν ἐξυπνάδα του, καὶ τὴν πονηριά του, ὁ ἄνθρωπος ἀντιπαραδίδει τὴν τυχὸν ἀτέλεια τῶν ἀμυντικῶν του μέσων. Μεγάλῃ ἐντύπωση κάνει στὰ θηρία καὶ ὁ ἀσκήμος. Ἐκείνοι ἀκόμῃτα ἰθαγενῶν

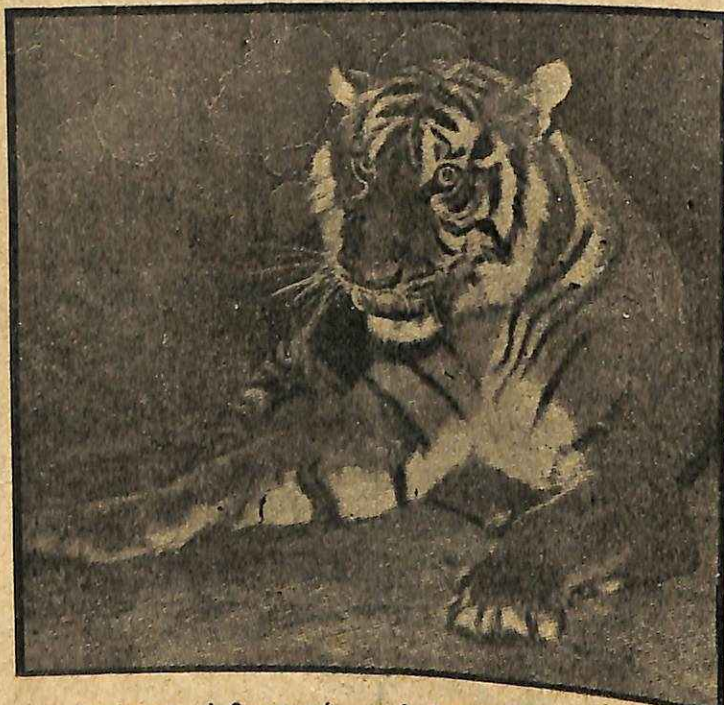
τοὺς ἐκατὸ ἀνθρώπους πὺν θανατώνουν τὰ θηρία, οἱ ἐννενηντὰ ἐννῆτα θάχουν ἀσφαλὲς προκαλέσει τὸ θηρίο. Μὰ δὲ καὶ σκοτώσει ἕναν ἄνθρωπο τὸ θηρίο, τὸν τρώγει ἔπειτα. Μὰ, ἐπαναλαμβάνω, ἐννενηντὰ ἐννῆτα τοὺς ἐκατὸ τὰ θηρία δὲν ἐπιτίθενται ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου, γὰρ νὰ τὸν φάνε. Θεωροῦν τὸν ἄνθρωπο ἑχθρὸ καὶ δὲν λεία.

Δὲν ὑπάρχουν λοιπὸν θηρία πὺν ἐπιτίθενται ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου, μόνον καὶ μόνον γὰρ νὰ τὸν φάνε; Ὑπάρχουν. Ἡ περιπτώσεις εἶνε ὀλίγες, ἀλλὰ ὑπάρχουν. Λιοντάρια, τίγρεις, ἀνθρώπινες συμβαίνει νὰ φάνε πολλὰς φορὰς ἀνθρώπους. Αὐτὰ ὅμως τὰ θηρία, κατὰ τὸ πλείστον, εἶνε γερασμένα, δὲν μποροῦν πια νὰ τρέξουν καὶ νὰ πιάσουν ἕνα ἑλάφι, ἡ ἕνα ἔξερ, τὰ νύχια τους εἶνε φαγωμένα, τὰ δόντια τους στομαχισμένα καὶ ἀναγκάζονται νὰ τρώνουν ποντίκια, σαῖρες καὶ ὅτι ἄλλα μικρὰ ζῷα πιάσουν. Πὺν νὰ χορτάσουν ὅμως καὶ αὐτὰ; Γυρίζοντας λοι-

(Ἄρθρο τοῦ Ρ. Τεβενέν)

στὲς μάνδρες καὶ ἀρπάζουν ἀπὸ τὰ κοπάδια διάφορα ζῷα. Ἡ εὐκολία τοῦ κυνηγίου αὐτοῦ τὰ καλοσυνηθίζει. Ἐνα ἑλάφι τρέχει μὲσα στὸ δάσος καὶ χρειάζεται κόπος νὰ πιάσει. Ἐνῶ σὲ μὴ μάνδρα εἶνε τόσα πρόβατα καὶ βόδια, τὰ ὁποῖα δὲν μποροῦν νὰ φύγουν...

Μὰ ὅσοι ἀπὸ μὰ, διό, τρεῖς ἀρπαγές, τὰ θηρία βρίσκονται πρὸ ἀνυπερβλήτων ἐμποδίων. Οἱ κῆποι τῶν κοπαδιῶν, ὅταν σημειωθῇ ἐμφάνις θηρίου, ἀσφαλίζουν τὰ πρόβατά τους καὶ τὰ γῆδια τους, κλείνοντας τὰ σὲ κτισμένους καὶ σκεπασμένους σταύλους ἡ μανδρόνους μετὰ ἡφλὰ παλόνια καὶ στρουγγες, δουλεύει ὅχι πολλὴ εὐκολία, γιατί τὸ λιοντάρι καὶ ἰδίως ὁ ἀνθρώπος πηδαί με εὐκολία μὴ μάνδρα ὕψους 3.50 μέτρων. Τρυφίρει λοιπὸν στὸ χωριὸ τὴ νύχτα πενιμασμένο τὸ θηρίο, καὶ ἀκριβεστὴν γὰρ θύσει κλειστὸς ὅλους τοὺς δρόμους πρὸς τὴν εὐκολία λεία. Ἡ πεῖνα πολλὰς φορὰς τὸ κάνει νὰ ἐξέλθῃ περπατώντας ἀπὸ τὰ νεκροταφεία καὶ νὰ τοὺς φάγῃ. Ἀν τῆς λοιπὸν καὶ ὅσῃ ἄνθρωπο στὸν δρόμο του, θὰ ὁμῶς ἐναντίον του καὶ θὰ τὸν σαρπάζῃ. Ἀπὸ τὸ περπατᾷ κρέας εἶνε νοστιμότερο τὸ ζωντανό. Καὶ οἱ ἄνθρωποι στὸν ὕπνο τους, τὸ βράδυ, εἶνε πὺν ἀνυπεράσπιστοι ἀπὸ τὰ αὐκίστα ζῷα τους. Ἐτσι σιγά-σιγά τὰ θηρία... ἀποδρασκόνται καὶ τοῖμοι νὰ μπαίνουν τὴ νύχτα καὶ στὰ σπίτια μὲσα γὰρ ἀρπάζουν ἀνθρώπους. Στὲς Ἰνδίες μὴ τίγρις πὺν ὀλίγων ἐτῶν, εἶχε φάει τριακόσιους ἀνθρώπους. Τὰ δὲ περιήρμα λιοντάρια τοῦ Τσάβο, γὰρ τὰ ὁποῖα κατετῆθη πρὸ ἐτῶν καὶ περὶ τῆς στήν Ἀγγλικὴ βουλὴ τὸν Λόρδων καὶ γὰρ τὴν ἐξόντωσι τῶν ὀπίων ἔπινε εἰδικὴ ἐκστρατεία στρατιωτικῶν σώματος, ἔφαγαν εὐκοιστὸς ἐργάτες πὺν ἔστρωσαν μὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ, ἐκτὸς τῶν ἰθαγενῶν τῶν γύρω χωριῶν. Ἰδίως οἱ περὶ ταχυδρομίου καὶ μέση πὺν ὑπάρχουν λιοντάρια καὶ τίγρεις διατρέχουν μέγιστον κίνδυνο. Ὑποχρεωμένοι νὰ πᾶνε ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ, περνώντας διὰ μέσων δασῶν, περτοῦν συχνὰ στὲς ἐνέδρες ἀνθρωποφάγων θηρίων. Μὴ τίγρις στὴν Ἀφρική, ἔφαγε εἰς διάστημα λίγων μηνῶν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἰθαγενῶν, δεκατέσσερες ταχυδρομους καὶ ἡ Ἀγγλικὴ ἀρχὴ, μὴ ὅλον τὸ μεγάλο μισθὸ πὺν ἔδιναν, δὲν εἶχαν ἀνθρώπους νὰ μεταφέρουν τὰ ταχυδρομεία καὶ νὰ... φραγθοῦν ἀπὸ τὰ θηρία! Πρέπει νὰ σημειωθῇ ἐπίσης ὅτι τὰ θηρία πὺν ἐπιτίθενται ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων φτάνουν σιγά-σιγά, ἰδίως ὅταν δὲν τῆς νὰ ἔχουν ἀντίστασι, σὲ τὸ μὴ ἰσχυρὴ κανένα πορφυρακτικὸ μέτρο ἐναντίον τους. Ἡ φωτιά δὲν τὰ φοβίσει, ἀπεναντίας ἀπὸ τὴ φωτιά καταλαμβάνουν ὅτι ἐκεῖ κοντὰ ὁ πῶς εἶνε. Ὅτε 6 Ἰουνίου τοῦ 1909, ἕνα λιοντάρι, ἄγνωστον πῶς, ἐπὶ πρὸς αὐτὸ ἕνα διαμέριον τοῦ βασιλικῆς, ἀρπάζει ἕνα ἐπιβάτη πὺν καὶ μόνον καὶ ἐπὶ τῆς πάλιν ἔξω ἀπὸ

Μὴ τίγρις... ἀνθρωποφάγος, ἡ ὁποία συνελήφθη τελευταίως, κατόπιν ὀλοκλήρου ἐκστρατείας...

τομαίουν περισσότερο ἕνα θηρίο παρὰ ἡ κῆνη ἐνὸς τοῦρκου. Ἀλλ' ὅσοι καὶ ἡ σφαῖρα δὲν εἶνε σχεδὸν περισσότερο θανατηφόρος ἀπὸ ἕνα δηλητηριώδες μικρὸ βέλος, πὺν προκαλεῖ καὶ πολλὴ περισσότερον πόνο.

Μολοταῦτα, συμβαίνει μερικὲς φορὰς νὰ ἐπιτεθῇ ἕνα θηρίο ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου. Μὰ καὶ στὴν περίπτωση αὐτὴ πρέπει νὰ λάβουμε ἰσχυρὰς μαζὲς οἱ πολλὰς φορὰς ἕνα θηρίο ἀπὸ τῆς κατὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐνδοσκοπιῶν ἐν ἀμύνης. Ἡ ἐπιθεσις δηλαδὴ εἶνε μὴ πᾶσις ἀπονήσεως. Ἀλλ' ὅσοι καὶ μὴ γατοῦλα, ἂν τὴν κλείσουμε σ' ἕνα δομάτιο, ὥστε νὰ μὴ μὴ πῶς νὰ φύγῃ καὶ τὴν φοβερίσῃ ἡ τὴν χυσιώσῃ, θὰ χυσιώσῃ κατεπὶ μὴς καὶ πολλὰ ἄσχημα θὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια της. Ἀπὸ

τὸν λιασμένα ἀπὸ τὴν πείνα, κοντὰ σὲ καμμὴ πηγὴ τυχάνει νὰ συναντῇ καμμὴ γυναῖκα ἡ κανένα ἀνυπεράσπιστο παιδάκι.

Ἐπιτίθενται τότε ἐναντίον τους καὶ παραξενεύονται καὶ τὰ ἴδια μετὰ τὴν εὐκολία πὺν πιάσῃ καὶ σκοτώνεται αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἡ λεία. Καλοτρώει, χορταίνεται καὶ καλομαθαίνει. Συμβαίνει ὅμως καὶ καλὴ γέφυρα, μὴ πᾶσις καὶ λιοντάρι, ὅταν εἶνε ἀνθρωποφάγα. Πῶς γίνεται αὐτό; Εἶνε ἀπλοῦστατα ἕνα ἀνθρώπου καὶ κατέσσερες ταχυδρομους καὶ ἡ Ἀγγλικὴ ἀρχὴ, μὴ ὅλον τὸ μεγάλο μισθὸ πὺν ἔδιναν, δὲν εἶχαν ἀνθρώπους νὰ μεταφέρουν τὰ ταχυδρομεία καὶ νὰ... φραγθοῦν ἀπὸ τὰ θηρία! Πρέπει νὰ σημειωθῇ ἐπίσης ὅτι τὰ θηρία πὺν ἐπιτίθενται ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων φτάνουν σιγά-σιγά, ἰδίως ὅταν δὲν τῆς νὰ ἔχουν ἀντίστασι, σὲ τὸ μὴ ἰσχυρὴ κανένα πορφυρακτικὸ μέτρο ἐναντίον τους. Ἡ φωτιά δὲν τὰ φοβίσει, ἀπεναντίας ἀπὸ τὴ φωτιά καταλαμβάνουν ὅτι ἐκεῖ κοντὰ ὁ πῶς εἶνε. Ὅτε 6 Ἰουνίου τοῦ 1909, ἕνα λιοντάρι, ἄγνωστον πῶς, ἐπὶ πρὸς αὐτὸ ἕνα διαμέριον τοῦ βασιλικῆς, ἀρπάζει ἕνα ἐπιβάτη πὺν καὶ μόνον καὶ ἐπὶ τῆς πάλιν ἔξω ἀπὸ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΩΜΟΡΦΙΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΚΟΡΝΤΑΙ

Λώρα ντὲ Πέλ, στὰ εἰκοσιπέντε της χρόνια, ἦταν σ' ὅλη τὴν ἀνθρώπι τῆς ὑπέροχης ὡμορφίας της. Γεννημένη ἀπὸ ἕναν ἀπὸ τοὺς γάμους,

πὺν ἐνώνουν τὸ χρυσάφι τῆς Ἀμερικῆς μετὰ τὴν εὐγένεια τῆς Γαλλικῆς ἀριστοκρατίας, συγκέντρωνε τὴ χαροῦμένη ὕψος τῶν Ἀμερικανῶν μαζὺ μετὰ τὴν χάρι τῶν Γαλλίδων. Τὸ πρόσωπό της ἔλαμπε σάν τὸν ἥλιο. Τραβοῦσε τὰ δαιτυμένα ἀπὸ θαυμασιὰ βλέμματα σάν αμυγνίτης. Καθὼς περνοῦσε, ὅλον τὰ μάτια καρφονόντουσαν ἀπάνω της καὶ μόνον ὅταν δὲν τὴν ἔβλεπαν πια, σταματοῦσε ἡ σιωπὴ τοῦ γενικοῦ θαυμασμοῦ. Ἦταν μὴ ἀπ' τὴς προνομιοῦχες ὑπάρξεις πὺν γεννιήσαν γὰρ τὴν χαρὰ καὶ γὰρ τὴν εὐτυχία, μετὰ τὰ πολὺμα, τὰ ἀνεκτίμητα δῶρα τῆς φύσεως. Καὶ τὸ σπουδαιότερο, ἐπὶ αὐτὰ αὐτὰ τὰ φυσικὰ προσόντα, εἶχε καὶ πνεῦμα λεπτό, ψυχὴ ἀλυσαντικὴ καὶ ἐγγενικὰ, καρδιά εὐαίσθητη. Ὅλα μπόρεσε νὰ πῇ κανεὶς πῶς ἡ φύσις τὴν προίκει μετὰ ὅλες τὲς χάρες πὺν μπόρει νὰ συγκεντρώσῃ ἕνα ἀνθρώπου πλάσμα.

Ἀποφασισμένη νὰ μὴν παντρευτῇ κανέναν ἀπ' αὐτοὺς πὺν τὴν τρυφίαν γὰρ τὴν περιουσία της καὶ γὰρ τὴν ὡμορφίαν της, ἀλλὰ μόνον ἐκείνον γὰρ τὸν ὁποῖο θὰ τῆς μιλοῦσε ἡ καρδιά της, περνοῦσε μὴ ἐλεύθερη ζωὴ, γεμάτη δρᾶσι.

Τὸ αὐτοκίνητο, φυσικὰ, τὴν γοήτευσε γογγίζον. Συνήθισμένη νὰ ἰκανοποιῇ ὅλα της τὰ καπιτῆσια, θέλῃ νὰ δὴν γὰρ μόνον της. Καὶ μόλις δεσφάθηκε γὰρ τὴν ἰκανότητά της, οἶχτηκε στὸς δρόμους. Γρήγο-

ρα τὸ ὄρατο ἀμάξι της ἔγινε πασίγνωστο.

ἔχει ἔξοκεπο τὸ πρόσωπο, ὅχι γὰρ νὰ ἐπιδεικνύεται, ἀλλὰ γὰρ νὰ ἀπολαμβάνῃ ὀλοκληρωτικὰ τὴ μέθη τῆς κούρας. Καὶ ἦταν ἀλήθεια μὴ χαρὰ νὰ τὴν βλέπῃ κανεὶς νὰ περναῖ, ὀλοῖσια, μετὰ τὰ χέρια δυνατὰ πιασμένα στὸ τιμόνι, μετὰ τὸ πρόσωπο φωτισμένο ἀπὸ χαρὰ καὶ ὡμορφία μὲσα στὲς ἀλλὰς γούνες τοῦ καπέλου καὶ τοῦ παλτοῦ της, σβίνοντας ὀλοῖτελα μετὰ τὴν ἀτομικότητά της τὸν σφῆρ πὺν καθόταν ἀρχιστοῦ, δίπλα της. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, κανεὶς, βλέποντάς τὴν ἔφερνε στὸ νοῦ του κάποια ἀπὸ τὲς δεσποτικῆς τῶν εἰδωλολατρῶν.

Μὴ μὲρα στὸ Αἰξ-λὲ-Μπαίν, καθὼς ἔκρινε μὴ ματὰ σὲ μὴ ἐφημερίδα, στὸ σαλὸν τοῦ ξενοδοχείου, ἔπεσε στὰ μάτια της ἡ ἀρτήρη ἐνὸς αὐτοκινήτου δυστυχήματος. Τὴν προσηγομένη μὲρα τὸ πρωί, ἔνας περιηγητὴς σκοτώθηκε καθὼς κατέβαινε τοὺς ἀπὸτομους δρόμους τοῦ Μόν-Σενίς, πρὸς τὸν κατήφορο. Σὲ μὴ στροφὴ τὸ ἀμάξι τοῦ κυλίστηκε στὸν γκαρενὸ. Ἡ Λώρα ντὲ Πέλς συγκινήθηκε. Εἶχε περᾶσει καὶ αὐτὴ ἀπ' τὸν ἴδιον δρόμο μετὰ ἀντίθετη κατεύθυνσι, χτὲς τὸ πρωί. Ὅστε, ἕνα ἀπ' τ' ἀμάξια πὺν εἶχε ἰδῇ, ἦταν δέσποια τοῦ σκοτωμένου.

Θὰ τὸν εἶχε ἰδῇ δέσποια καὶ τὸν ἴδιον. Θὰ ἦταν ἔγγονος τοῦ, χαροῦμενος, γεμάτος ζωὴ. Καὶ ὅσοι ἀπὸ λίγες ὥρες, ἴσως ἀπὸ λίγα λεπτά μόνον, γκαρεμίστηκε στὸ βάρκο...

Ὑστερα ἀπὸ ἕξ μῆνες, ἡ Λώρα ντὲ Πέλς, τραβοῦσε γὰρ τὸ Μπαρ-οῖτς, περνώντας ἀπ' τὴ Μπῶς, ὅταν ἀκούστηκε πίσω της μὴ τρομερὴ κραυγὴ. Ἐνα αὐτοκίνητο μετὰ τὸ ὁποῖο πρὸ ὀλίγου εἶχε διασταυρωθῇ, μετὰ μὴ σταραδομηνία βρέθηκε στὸ

χαντάκι τοῦ δρόμου. Ἡ νέα ἔτρεξε ἄμέσως νὰ βοηθήσῃ. Ὁ σφῆρ δὲν εἶχε πάθει τίποτα. Ἐκανε ὅμως σάν τρελλός, χειρονομῶσε, φώναζε, γονατιστός πλὴ ἀπὸ τὸν κινῶ τοῦ, πὺν ἦταν ἐπαλόμενος ἀπάνω στὴ γλῶσσι. Ὁ πληγωμένος ἦταν ἕνας νέος, ξανθός, ξεκούρατος. Δὲν φαινότανε καμμὴ πληγὴ ἀπάνω του. Ἦταν ὅμως σάν πεθαμένος. Ὅσοι ὁ καρδιὰ τοῦ χτυποῦσε ἀκόμα.

Ἐνὺ προσπάθησε νὰ τὸν σινεφῆρ ἡ Λώρα ντὲ Πέλς, ρώτησε τὸν σφῆρ πῶς ἔγινε τὸ δυστύχημα. Ἐκείνος ὅμως ἦταν ἀκόμα σαστισμένος καὶ δὲν μπόρεσε νὰ δώσῃ καμμὴ ἐξήγησι. Ὁ κῆρος ὀδηγοῦσε, καὶ αὐτὸς κῆρσε ἄλλο ἐκείνη τὴ στιγμὴ, καὶ ἔξαφνα ἐνοῦσε τὸ ἀμάξι νὰ οἶχεται στὸ χαντάκι.

Ἡ νέα προσφῆρθηκε νὰ μεταφέρῃ τὸν πληγωμένο ὅς τὴν πόλι, ἂν καὶ τὸ ἀμάξι της δὲν εἶχε παρὰ μόνον δύο θέσεις. Εὐτυχῶς σταμάτησε μὴ λιμουζίνα καὶ πῆρε ἄμέσως τὸ θῆμα γὰρ τὸ πλησιέστερο νοσοκομείο. Ὁ πληγωμένος ἀναίσθητος ἀκόμα πῆρε τὸ μυστικὸ τοῦ δυστυχήματος μὲς τοῦ. Ἡ Λώρα ντὲ Πέλς, πολὺ ταραμμένη, ἔπινε καὶ αὐτὴ χωρὶς νὰ μᾶθῃ τὴν αἰτία τοῦ κακοῦ.

Ἐνὺ ἔγινε τὸ δυστύχημα; ρώτησε κῆρσε τὸν κατὰματι. Τότε ἕνα χαμόγελο πέρασε ἀπὸ τὰ χεῖρ καὶ τὸν πληγωμένο. Καὶ μετὰ μὴ χαδιώτικη τόλμη πῆρε:

—Θέλω... νὰ γυρίσω τὸ κεφάλι μου... γὰρ νὰ σὰς δῶ... πὺν πολλὰ ὄρα, λίγες στιγμὲς ἀκόμα.

Ἡ Λώρα ντὲ Πέλς ἀνασπῆρθηκε σάν τρελλή. Μοναδικὰ κατάλαβε! Ὅστε ἐκείνος ὁ νέος στὴ Μπῶς, πῆρε καὶ χωρὶς ἄλλο καὶ ὁ ἄλλος τὸ δρόμο τοῦ Σενίς, καὶ ἄλλα ἴσως πὺν δὲν τοὺς ἔξερε, εἶχαν τακτικὴ ἐξ αἰτίας της. Ὅλοι τοὺς ἀνθρώπους τὸν κινῶν γὰρ τὴν ἴδωσαν λίγα δευτερόλεπτα περισσότερα, γιατί τὰ μάτια τους δὲν μποροῦσαν πια νὰ ἐκκολληθοῦν ἀπὸ τὸ πρόσωπό της... Τὴν φοβίκε δαιμονισμός! Ἡ Λώρα, μετὰ τὲς σκέψεις αὐτῆς, κῆρσε ἀπὸ ἕνα παρᾶξενον φόβο. Τὸ βελαντικὸ πρόσωπό της τῆς φάνηκε ὀλοῖτερο, γὰρ πάντα.

Ἀπὸ τότε δὲν ὀδήγησε πατέ της πια αὐτοκίνητο... Ὅσοι, μετὰ δύο μῆνες, παντρεύσαν τὸ τελευταῖο παρ' ὀλίγον θῆμα της.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ὁ δυστυχὴς δὲν προηγοῦται μετὰ τίποτε ἄλλο παρὰ μετὰ τὸ θέλημα τῶν δυστυχισμένων του.

(Αἰσώπος)

Ἡ μεγαλύτερα ἀνθρώπινη σοφία εἶνε ἡ ὑπακοή.

(Ράσιν)

Ἡ ἀρχὴς μας εἶνε τὸ ἐλαττωματικὸν πράξενον καὶ ἡ τοῦ πῶς μας τὰ ἐλαττωματικὰ τῆς ἐργασίας ἡ τῆς ἀποτυχίας μας.

(Σκῆπτρον)

Ὅσοι σκεπτόμεθα καὶ φροντίζουμε γὰρ ἕνα ἀσφαῖστο, εἶσι ἀπαράλλατα πρὸς τὴν ἀνέμεση καὶ γὰρ ἕνα ἐνάλματι.

(Ἀνδρῆς)

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΞΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

[Τα καλλυντικά, ή μύδα, το στίτι, ή κουζίνα, κλπ.]

Η ΜΟΔΑ

ΣΦΑΛΩΣ πρέπει στα σούδα ν' αρχίσουμε να σχεδιάσουμε για την ανοιξιάτικη μας γκαρντερόμπια. Ο Μάρτης μπήκε και μαζί μ' αυτόν ήρθαν κι' η πρώτη ζέση, η λιγάκι, η ώρα της ήμερας. Το στίτι μας, που ήταν τόσο όμορφο και ξεστό τον χειμώνα,

τώρα μας φαίνεται βαρύ και πληκτικό και θέλουμε να διορθώσουμε έξω στους δρόμους και να χαρώμαστε την άνοιξη. Γι' αυτούς τους ώρους προτινούς περιμένουμε, ή και τις βόλτες άνοιξη στα μαγαζιά,

τίποτε δεν είνε πιο όμορφο και πρακτικό από ένα καλοσχεδιασμένο ταγιέρ από μαλακό μάλλινο ύφασμα, με ζακέτα μακριά ως τα γόνατα, φούστα ίσα ή με πιάτες και από μέσα με μπλούζα από σκουτέζινο ή από μάλλινο τριπλό. Το πρακτικότερο αυτό ταγιέρ μπορεί να φορεθῇ κατά τρεις τρόπους: Τις ήμερες που κάνει περισσότερη ψύχρα, θα φορούμε τη ζακέτα με τη φούστα και την μάλλινη μπλούζα από μέσα. Τις πιο θερμές ήμερες θα φορούμε τη ζακέτα και τη φούστα με μια λεπτή μεταξωτή ή ιπαστένια μπλουζίτσα. Τέλος, όταν είναι μια αληθινή ανοιξιάτικη ημέρα, θα φορούμε μόνο τη φούστα και από πάνω τη μάλλινη μπλούζα, ή όποια θα είνε σε σχήμα καζάκας και θα φθάνη ως πέντε δάκτυλα κάτω από τη μέση. Επίσης δε και τη ζακέτα, αν είνε μακριά ως τα γόνατα ή και λίγο παρακάτω, μπορούμε ωραϊότερα να την φορέσουμε με οποιοδήποτε φόρεμα θέλουμε, σαν ανοιξιάτικο παλτό.

Έκείνο που είνε απαραίτητο για να φανῇ ένα τέτοιο κοστούμι αληθινά κομψό και όμορφο, είνε ο επιτυχημένος συνδυασμός των χρωμάτων. Τα χρώματα της μόδας για την ερχόμενη άνοιξη είνε το μπλε, το μπέζε, το γκρι και το πράσινο. Καταλληλότερα όμως γι' ανοιξιάτικα ταγιέρ είνε το μπέζε και το γκρι. Το γκρι είνε το χρώμα που δέχεται τους περισσότερους συνδυασμούς. Π. χ. μ' ένα γκρι κοστούμι θα φορέσετε μια μπλούζα μάλλινη μπλε-μαρέν, ή κόκκινη, ή πράσινη ή άσπρη. Αν προτιμήσετε μπλούζα από σκουτέζινο θα διαλέξετε το φόντο της γκρι ή άσπρη και τις οίγες της σε κάθε άλλο χρώμα εκτός από το καφέ και το μπέζε. Αν κάνετε μπλούζα μεταξωτή θ' απορρίψετε τα πολύ ζωηρά χρώματα. Ωραϊότερα είνε τα υφάσματα σεμνιά, με τις φιλές οίγες, σε φόντο άσπρο ή γκρι.

Μ' ένα κοστούμι μπέζε θα φορέσετε μια μπλούζα μάλλινη καφέ ή κόκκινη ή κίτρινη ή σκουτέζινη μ' ένα συνδυασμό των τριών αυτών χρωμάτων.

Με μπλε μαρέν κοστούμι ωραία πάνε η μπλε και άσπρες μπλούζες, με ένα πράσινο δε η μπέζε και η

γκρι. Γενικά η τάση της φετινής μόδας δείχνουν ότι αντίθετος απ' ό,τι συνέβαινε πάλι άλλα χρώματα, ή μπλουζες θα είνε πιο σκούρες από τα κοστούμια.

Καπελλάκι θα φοράτε όμοιο με το χρώμα της μπλουζας από λεπτό καστόρι, ή πλεκτό, ή από ψάθα. Η πρακτικότερες θα διαλέξουν ένα χρώμα όμοιο με το χρώμα του ταγιέρ τους και όσες διαδέχονται περιμένουν, ή είνε επιτηδίες στο πλέξιμο, θα κάνουν δύο καπελλάκια και θα τα συναλλάζουν.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗ ΣΑΣ

Θέλετε να μάθετε πως περιποιούνται το δέρμα του προσώπου τους ή ωραίες της όδοντες και το διατηρούν φρέσκο και καθαρό, για να εφαρμόσετε και σεις τις μεθόδους τους;

Λοιπόν, η Καίτη φόν Νάγκυ, η πικάντικη μελαχροινή, με το σταράτο δέρμα δηλώνει τα εξής:

— Κάθε 2—3 μέρες πλένω το πρόσωπό μου με χλιαρό νερό, στο όποιο προσθέτω ένα φάρμακο που το κάνει πιο μαλακό. Τις άλλες

μέρες καθαρίζω το πρόσωπό μου με λάδι ή με λουσόν. Επίσης και το βράδυ καθαρίζω το δέρμα μου με λάδι. Πούδρα δεν χρησιμοποιώ, επίσης προσωπικά δεν βάζω καμιά ωφέλεια στα μασάζ. Βρίσκω ότι για να είνε όμορφο το δέρμα του προσώπου πρέπει να γίνεται καλή ή κακή φροντίδα του αίματος στο δέρμα του σώματος ολόκληρου. Γι' αυτόν τον λόγο, γεμίζω και καλοκαιρί παίρνω το πρωί ένα πολύ ζεστό μπάνιο και τρίβω με μια σκληρή βούρσα και κατόπιν κάνω ένα χυνό ντους. Αυτό είνε υγιεινό και δροσιστικό.

Η Ντόλυ Χάας, η χαριτωμένη πρωταγωνίστρια του φιλμ «Ο Φράντς είνε Γυναίκα», έχει διαφορετικό σύστημα:

— Το δέρμα μου είνε εξαιρετικά ξηρό, λεί, και χρειάζεται πολύ λίπος. Αυτό το παρατηρώ όταν θάβω από το πρόσωπό μου το φιαλίδι της σκηνης, πράγμα που το κάνω με την βοήθεια άφθονης λιπαρής κρέμας. Κατόπιν δροσίζω το πρόσωπό μου με νερό, στο όποιο έχω διαλύσει λίγη καμφορά. Το βράδυ

σπυνίζω το πρόσωπό μου με ένα καλό σαπούνι και ζεστό νερό κι' ύστερα το αλείφω πάλι με κρέμα.

Τα φιαλίδια δεν βλάπτουν καθόλου το δέρμα μου, αλλά όταν δεν είμαι επαγγελματίας, προτιμώ να μη βάφω καθόλου. Μόνο στα χείλη και στα μάτια μου δίνω ένα κάπως ζωηρότερο τόνο. Πρέπει όμως να προσθέσω ότι το δέρμα μου, είνε πολύ ευαίσθητο στον ήλιο. Γι' αυτό το προσφυλάττω αλείφοντάς το με μια κατάλληλη κρέμα και σκιάζοντάς το πρόσωπό με ένα μεγάλο καπέλλο. Από καιρού εις καιρόν κάνω ατμόλουτρα με χαμομήλι που τα βρίσκω πολύ ωφέλιμα.

Η Ρενάτε Μύλλερ έχει πάλι διαφορετική μέθοδο.

— Πλένω το πρόσωπό μου με σαπούνι και χυμό νερό, είνε. Όταν αισθανθώ το δέρμα μου πολύ ακάθαρτο, τότε μπορεί να μεταχειρισθώ και ζεστό νερό. Το βράδυ βάζω στο πρόσωπό μου λιπαρή κρέμα, την ήμερα όμως κάτω από την πούδρα βάζω μια κρέμα «έι». Όλα τα άλλα καλλυντικά — ούτε κι' εγώ δεν ξέρω πως τα λένε — δεν τα μεταχειρίζομαι γιατί σκεπτόμαι πως όταν είνε κανείς νέος δεν χρειάζεται τόσα πράγματα. Πιθανόν με τον καιρό ν' αλλάξω γνώμη.

Αυτό το τελευταίο ως το λάβουν υπό σημείωση και μερικές νεαρές δεσποινίδες, που από δεκαετηδών ετών καταστρέφουν το νεανικό τους δέρμα, χρησιμοποιώντας κάθε είδους αμφιβόλα καλλυντικά.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ
ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΣΤΗ ΖΑΧΑΡΗ

Τα φρούτα θρασμένα κομπόστα είνε πολύ ωφέλιμα και για μεγάλους και για μικρούς. Δεν πρέπει όμως να τους βάξετε πολλή ζάχαρη, γιατί αυτό κάνει την κομπόστα σας κάπως δύσπεπτη.

Καμιά φορά όμως τυχαίνει τα φρούτα που χρησιμοποιείτε για κομπόστα να είνε πολύ ξυνά και να θέλουν πολλή ζάχαρη για να γλυκάνουν. Ρίξτε τους λοιπόν την ώρα που βράζουν, μια καλή πρέσα σόδα, και η ξυνίλα τους θα εξουδετερωθῇ άμεσα.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΣΑΛΑΤΑ

Κάνετε ένα πουρέ πατάτα πολύ ελαφρύ και προσθέτετε την ίδια δόση πουρέ από κοκκινογούλι κι' από σέλινο. Αυτό δίνει στον πουρέ μια ωραία χροιά τριανταφυλλιά. Χτυπάτε τα πουρέ με το σύρμα για να τὸν κάνετε πιο αφράτο και προσθέστε ίση δόση μαγιονέζας.

Τὸν βάξετε δώδεκα σε μια σαλάτιέρα και τὸν γαρνίρετε με λίγες γαρίδες, αινά σφιχτά, φιλέτα από σαρδέλλες ή φέγγες και άγγουράκια.

Τρεις ωραιότερες μπλουζες και η φούστες τους: 1) Μπλούζα από κρέπ - ντε - σιν μπλε - γκρι. 2) Μπλούζα από πικέ μεταξωτό, με κουμπιά κοκκάλινα. 3) Μπλούζα λαϊνάζ γκρι, με λεπτές πιάτες. Φούστα από άσπρομαυρο. Φούστα από βελούδο μαύρο. Φούστα από μαροκαίν.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", ΚΑΙ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ", ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΝΑ ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ ΜΑΣ ΔΩΡΑ 500.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΥΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ — ΤΟ ΤΟΝΙΖΟΜΕΝ — ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΛΑΧΕΙΟΝ

Οι συμμετέχοντες εις το ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» — «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», καθ' ὃν τρόπον ὑπεδείξαμεν εις προηγούμενα φύλλα, θα κερδίσουν τὰ ἐξῆς μεγάλα καὶ πλούσια ΔΩΡΑ :

Ο Α' ἀριθμὸς θὰ κερδίῃ 1 αὐτοκίνητο Studebaker 5 θέσεων, κλειστό, ἀξίας... Δρχ. 150.000.—	Ο ΙΣ' 1 γυναικίον καπέλλο, ἀξίας... » 1.000.—
Ο Β' 1 οικόπεδο στῇ θέσῃ «Κουπένια», ἔπισθεν τῶν «Ἡλυσίων», ἰδιοκτησία τοῦ διευθυντοῦ μας κ. Κ. Ι. Θεοδωροπούλου, πῆχυν 464, ἀξίας... » 50.000.—	Ο ΙΖ' 1 γυναικίον καπέλλο, ἀξίας... » 1.000.—
Ο Γ' 1 ραδιόφωνο, μετὰ πλήρη ἐγκατάστασιν, ἀξίας... » 15.000.—	Ο ΙΗ' 1 γυναικίον κορσέ, ἀξίας... » 500.—
Ο Δ' 1 τάντα πολυτελείας, ἀξίας... » 8.000.—	Ο ΙΘ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας... » 500.—
Ο Ε' 1 γραμμόφωνο, ἀξίας... » 4.000.—	Ο Κ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας... » 500.—
Ο ΣΤ' 1 γραμμόφωνο φορητόν, ἀξίας... » 2.500.—	Ο ΚΑ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας... » 500.—
Ο Ζ' 1 γραμμόφωνο φορητόν, ἀξίας... » 2.500.—	Ο ΚΒ' 1 ὁμπρέλλα ἀνδρική, ἀξίας... » 500.—
Ο Η' 1 ἐνδυμασίαν ἀνδρικήν, ἀξίας... » 2.500.—	Ο ΚΓ' 1 ὁμπρέλλα γυναικεία, ἀξίας... » 500.—
Ο Θ' 1 ἀδιάβροχο ἀνδρικό, ἀξίας... » 1.500.—	600 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν ἐκδόσεών μας, Βιβλιοθήκης «Μπουκέτου», ἀντὶ δρχ. 225, ἀξίας... » 135.000.—
Ο Ι' 1 ἀδιάβροχο γυναικίον, ἀξίας... » 1.500.—	500 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν Ἡμερολογίων, δρχ. 200, ἀξίας... » 100.000.—
Ο ΙΑ' ὕψασμα ἀνδρικό, ἀξίας... » 1.500.—	200 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον «Καπετὰν Φάντασμα», ἀξίας... » 12.000.—
Ο ΙΒ' ὕψασμα γυναικίον, ἀξίας... » 1.500.—	100 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον «Καπετὰν Βρυκόλακας», ἀξίας... » 3.000.—
Ο ΙΓ' ὕψασμα μεταξωτό, ἀξίας... » 1.500.—	
Ο ΙΔ' ὕψασμα μεταξωτό, ἀξίας... » 1.500.—	
Ο ΙΕ' 1 ντουζίνα πλάκες γραμμοφώνου, ἀξίας... » 1.500.—	

ΜΗ ΧΑΝΕΤΕ ΛΟΙΠΟΝ ΚΑΙΡΟΝ. Ἀγοράζετε τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ τὴν «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ» καὶ φυλάσσετε τὰ δελτία τοῦ Μεγάλου Λαχείου. ΣΑΣ ΤΟ ΕΙΠΑΜΕ : Η ΤΥΧΗ ΕΙΝΕ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ !...

ΤΟ ΝΟΥ ΣΑΣ!... ΜΕ ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΛΑΧΕΙΟ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ", ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΕ ΧΡΗΣΙΜΑ ΔΩΡΑ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἰς τὴν Δεκάτην Ἑκτὴν κλήρωσιν τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου μας :

- Ο α' ἀριθ. κερδίζει ἓν ζεύγος ὑποδημάτων.
- Ο β' ἀριθ. ἓν ζεύγος κάλτσες μεταξωτῆς ἢ ἓν ζεύγος γάντια.
- Ο γ' ὁ δ' ὁ ε' καὶ ὁ στ' ἀριθ. ἀπὸ μίαν γραβάταν μεταξωτὴν.
- Ο ζ' καὶ ὁ η' ἀπὸ μίαν γραβάταν.

Επίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ κερδίζουν ἀπὸ ἓνα Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου», ὅπου οὐδέποτε ἔτους θέλουν, ἐκ τῶν εὐρισκομένων εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ «Μπουκέτου»

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
ΤΗΣ
"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ", * 013464
ΚΛΗΡΩΣΙΣ 16Η

ΔΩΡΑ ΧΡΗΣΙΜΑ — ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ, 8 Μαρτίου 1934

The present lottery is not valid in United States of America

Κάθε ἀναγνώστης δύναται ν' ἀγοράσῃ καὶ δύο καὶ τρία καὶ περισσότερα φύλλα, γὰρ νὰ ἔχῃ περισσότερες ἐλπίδες κέρδους.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν κληρώσεων δημοσιεύονται καθε ἑβδομάδα εἰς τὰ φύλλα τῆς «Οικογενείας».

Οἱ κερδίζοντες πρέπει νὰ σπεύσουν νὰ παραλάβουν τὰ δῶρα τοὺς ἐντὸς τριῶν μηνῶν, ἄλλως δὲν εὐδυνόμεθα σχετικῶς.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ
ΠΡΟΗΓΟΥ-
ΜΕΝΩΝ.—Η πα-
νούκλα θερμίζει την
Νεάπολη. Η λαο-
φιλή βασίλισσα
Μαρία Βιζέντι κα-
λεί τον μεγιστάνι
μαρκήσιο ντε Κυ-
πριάνι και του ά-
ναθέτει την πρωθυ-
πουργία για να
καταπολεμήσει την
επιδημία. Συγχρό-
νως όμως άπομα-
κρύνει απ' την πρω-
τεύουσα τη σύζυγο
του μαρκησιού, την
αγγελική "Ελενα,
και την στέλνει μα-
ζύ με την κόρη
της Μινιόν και
την έγγονή της
Γουλιελμίνη στο χωριό Τσιβίτα, την
πατρίδα του γενναίου Φορτουνάτο, του
ιππότη της βασίλισσας. Στο δρόμο ό-
μως οι ληστές της Καμόρρας με τον
τρομερό άρχηγό τους, τον Μαύρο "Αε-
τόν", επιτίθενται κατά του άμαξιού των
τριών γυναικών και τις αιχμαλωτίζουν.
Συγχρόνως αιχμαλωτίζουν και το νε-
ογέννητο παιδί του Φορτουνάτο, το Τζο-
θάνι, και το παραδίδουν στα χέρια
της νεαρής "Ατσιγγάνας "Ιέννας και
του συντρόφου της Κόκκινου Τζιλ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμε-
νου)

Βρισκόταν στη μέση ενός
νέου σταυροδρομίου, που μό-
λις φωτιζόταν από ένα άνοιγμα
των βράχων ψηλά, πολύ ψηλά,
ανάμεσα από το οποίο φαίνό-
ταν ο ουρανός. Οι ληστές έβα-
λαν τους αιχμαλώτους των να
καθίσουν. Γύρω στο σταυρο-
δρόμι ύπάρχον ύστερες-πέντε
σιδερόφρακτες πόρτες, που
φαίνονταν να έπικοινωνούν
με τα γειτονικά διαμερίσματα.
"Ας μπούμε σ' ένα από τα
διαμερίσματα αυτά... Από το
κατώφλι του θα έβγαζαν κανείς
μία κραυγή εκπλήξεως, γιατί
ο διάκοσμος του κι' η πολυτε-
λής επίπλωσι του αποτελούσε
την πιο χτυπητή αντίθεσι με
τά μέρη που διασχίσανε προη-
γουμένως.

"Ενας φεγγίτης με άσημό-
πλεχτα σύρματα άφηνε να
μπαίνει απ' την όροφι ένα χρυ-
σωμένο φως, απέραντα γλυ-
κό... Το έδαφος ήταν στρωμέ-
νο με πολύτιμες δορές θηρίων,
κάτω απ' τις οποίες μόλις φαί-
νονταν ένας υπέροχος τάπητας
της Σμύρνης.

"Αλλοι πάλι πολύτιμοι τάπη-
τες σκέπαζαν τους τοίχους.
Πλατεία ντιβάνια, σκεπασμένα
από χρυσοκέντητα μετάξια,
πολυθρόνες με θαυμάσια σκα-
λισματα φλωρεντινής τέχνης,
επίπλωσαν το εσωτερικό του
παραμυθένιου δωματίου. Σ'
αυτό το δωμάτιο, που δεν θα
το περιφρονούσε ούτε ο πιο
τρανός μεγιστάνι, έμενε ο άρ-
χηγός της Καμόρρας και της
Μαύρης Χειρός, ο Μαύρος "Α-
ετός, ο οποίος, εκείνη τη στι-
γμή, συζητούσε μαζί με τον ύ-
παρχηγό του Μαρτίνι.

—Ωστε, έτσι λοιπόν, έλεγε
ο Μαύρος "Αετός, με τη σκλη-
ρή του φωνή, όλα έγιναν καλά
στην Τσιβίτα;

—Μάλιστα, άρχηγέ, απάντη-
σε ο Μαρτίνι, όλα έγιναν πε-
ρίφημα...

—Και το παιδί της Μιρέιγ;
—Τό πήρε η "Ιένα, όπως δι-
ατάξατε και το πάει στο βου-
νό των Κοκοιμημένων. Πρέπει
να βρίσκεται πολύ μακριά α-
π' τη στιγμή... "Όσο για τον

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΙΝΙΟΝ

Κόκκινο Τζιλ, αυτός θα τη
βγάλει σε σίγουρο δρόμο και
θα ξαναγυρίσω εδώ, όπως τον
διάταξα...

—Φτάνει μόνο ο καταχθόνι-
ος αυτός "Ατσιγγανός να μη
κάνη πάλι τίποτε νέες ήλιθό-
τητες...

—Δεν το πιστεύω... Τά άδυ-
σώπητα λόγια σας, που του τα
έπανέλαβα λέξι προς λέξι, θα
τον συμμορφώσουν... "Εξ έλ-
λου, βρίσκεται κοντά του ή "Ι-
ένα, για να τον φέρει στον έ-
σιο δρόμο...

—Πρέπει να τρέμη αυτός ο
διαβολογορίλλας! μουμούρη-
σε ο Μαύρος "Αετός, χαϊδεύον-
τας τη λαβή του πιστολιού του.
Πρέπει να υπακούω δουλικά,
γιατί άλλοιώς θα του σπάσω
το κρανίο. "Ελα, Μαρτίνι, διη-
γήσου μου τί συνέβη...

Ο Μαρτίνι διηγήθηκε με
συντομία την άπαγωγή του

—Κυρίες μου, ήσυχάστε! είπε ο Μαύρος "Αετός.

παιδιού της Μιρέιγ, ενώ ο
Μαύρος "Αετός έκοβε βόλτες
μέσα στο δωμάτιο.

—"Α! άρχηγέ, κατέληξε ο
Μαρτίνι, με φωνή που έτρεμε
ελαφρά, αν βλέπατε όπως εί-
δα εγώ μισόγυμνη, ξαπλωμένη
στά χιόνια σεντόνια της τη
σύζυγο του ιππότη Φορτουνά-
το... "Ω! αν βλέπατε...

Μά ο Μαύρος "Αετός τον δι-
έκοψε, ρωτώντας τον σαρκασ-
τικά:

—"Αν το έβλεπα αυτό, τί θα
συνέβαινε λοιπόν;

Ο Μαρτίνι είχε ακόμα μπρο-
στά του την εικόνα της Μι-
ρέιγ, ξαπλωμένης στο κρεβάτι
της κι' η όπτασία αυτή τον
ζετρεύλανε.

Μά η σαρκαστική φωνή του
άρχηγού της Καμόρρας τον έ-
κανε ν' ανακτήσει την ψυχραι-
μία του.

—Τίποτε, άρχηγέ, τραύλισε,

—"Ας αφήσουμε αυτή τη δυ-
σάρεστη συζήτηση, είπε ο Μαύ-
ρος "Αετός. Σοδ έπλα κι' η
μαρκησία Κυπριάνι, ή Μινιόν
και ή κόρη τους Γουλιελμίνη
βρίσκονται εδώ;

—"Οχι, άρχηγέ.

—Ναί, ήρθαν μαζί μου. Πή-
γαινε να βεβαιωθείς αν βρί-
σκονται στο κεντρικό σπή-
λαιο... Το παιδί βρίσκεται κλει-
σμένο μαζί με το Γκρέκο στην
κάμαρή σου...

Ο ύπαρχηγός της Καμόρρας
υποκλίθηκε κι' έτοιμαζόταν ν'
άποσυρθεί, όταν έξαφνα ένα
συνθηματικό χτύπημα άκούστη-
κε στην πόρτα.

—"Ανοίξε, Μαρτίνι! πρόστα-
ξε ο άρχηγός.

Ο Μαρτίνι άνοιξε κι' ένας
ληστής παρουσιάστηκε λαχανι-
σμένος.

—"Ω! άρχηγέ! φώναξε ο έ-
ρμηίτης της Πεντιγκρόττας, ο
άδελφός της, έφτασε αυτή τη
στιγμή... "Ηρθε να μάς άνα-
κοινώση ότι μερικοί όρεινοί έ-
νεδρεύουν κοντά στην πηγή...

—"Αν πιάσουν κανένα απ' τους
δικούς μας που γυρίζε άνωπο-
πισσός από κάποια άποστολή,
το καταφύγιό μας θ' άποκαλυ-
φθή.

—Καλά! είπε ο Μαύρος "Αε-
τός, μ' ένα τρομερό χαμόγελο.
"Ότι είνε ανάγκη νά' γίνη, θά
γίνη... Τρέχω άμέσως εκεί...

Και ό,τι ήταν ανάγκη να γί-
νη, έγινε: Οι άναγνώσται μας
έξερουν πως... "Ο Τζίνο κι' οι
ήρωικοί σύντροφοί του που
βρισκόντουσαν κοντά στην πη-
γή του δάσους, σκοτώθηκαν ό-
λοι και τώρα τα κοράκια στρι-
φογύριζαν πάνω απ' τα πτώ-

ντραπιασμένους.
Ξέχασα πως έ-
χετε μπρούντζι-
νη καρδιά, που
κανένα ανθρώ-
πινο πάθος δεν
μπορεί να τη
συγκινήσει...

—Ναί, ή καρ-
διά μου πέθα-
νε! μούγκρισε ο
Μαύρος "Αετός.
Πέθανε για πάν-
τα...

Νευρικά, σαν
να του είχαν
πλημυρίσει έ-

ξαφνα το μυαλό φριχτές άνα-
μνήσεις, έξακολούθησε να κά-
νη βόλτες με βήμα πιο γρή-
γορο.

—"Εχε ύπ' όψει σου, Μαρτί-
νι, ότι οι διάβολοι αυτοί, που
λέγονται γυναίκες, έκαναν δι-
κές τους ψυχές δυνατές και
δοκιμασμένες σαν τη δική σου,
και στάθηκαν άφορη ή σε πολ-
λές προδοσίες και άνανδρίες...

Μαρτίνι, αν μία μέρα μπλε-
χτής στά δίχτυα καμμιάς απ'
αυτές τις σειρήνες, θά σε σκο-
τώσω εγώ ο ίδιος...

Ο ύπαρχηγός της Καμόρρας
έκανε μία κίνηση, με την οποία
ήθελε να δείξη όλη την έμπι-
στοσύνη που είχε στη θέλησί
του.

—"Ας αφήσουμε αυτή τη δυ-
σάρεστη συζήτηση, είπε ο Μαύ-
ρος "Αετός. Σοδ έπλα κι' η
μαρκησία Κυπριάνι, ή Μινιόν
και ή κόρη τους Γουλιελμίνη
βρίσκονται εδώ;

—"Οχι, άρχηγέ.

—Ναί, ήρθαν μαζί μου. Πή-
γαινε να βεβαιωθείς αν βρί-
σκονται στο κεντρικό σπή-
λαιο... Το παιδί βρίσκεται κλει-
σμένο μαζί με το Γκρέκο στην
κάμαρή σου...

Ο ύπαρχηγός της Καμόρρας
υποκλίθηκε κι' έτοιμαζόταν ν'
άποσυρθεί, όταν έξαφνα ένα
συνθηματικό χτύπημα άκούστη-
κε στην πόρτα.

—"Ανοίξε, Μαρτίνι! πρόστα-
ξε ο άρχηγός.

Ο Μαρτίνι άνοιξε κι' ένας
ληστής παρουσιάστηκε λαχανι-
σμένος.

—"Ω! άρχηγέ! φώναξε ο έ-
ρμηίτης της Πεντιγκρόττας, ο
άδελφός της, έφτασε αυτή τη
στιγμή... "Ηρθε να μάς άνα-
κοινώση ότι μερικοί όρεινοί έ-
νεδρεύουν κοντά στην πηγή...

—"Αν πιάσουν κανένα απ' τους
δικούς μας που γυρίζε άνωπο-
πισσός από κάποια άποστολή,
το καταφύγιό μας θ' άποκαλυ-
φθή.

—Καλά! είπε ο Μαύρος "Αε-
τός, μ' ένα τρομερό χαμόγελο.
"Ότι είνε ανάγκη νά' γίνη, θά
γίνη... Τρέχω άμέσως εκεί...

Και ό,τι ήταν ανάγκη να γί-
νη, έγινε: Οι άναγνώσται μας
έξερουν πως... "Ο Τζίνο κι' οι
ήρωικοί σύντροφοί του που
βρισκόντουσαν κοντά στην πη-
γή του δάσους, σκοτώθηκαν ό-
λοι και τώρα τα κοράκια στρι-
φογύριζαν πάνω απ' τα πτώ-

ματά τους...

XXV

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΧΕΙΡΟΣ

Μία ώρα κατόπιν, ένας άν-
τρας καθόλα σ' ένα μουλάρι,
φάνηκε μέσ' απ' τους βράχους,
που ήσαν κοντά στο καταφύγιο
της Καμόρρας. Ο άνθρωπος
αυτός ήταν ο Κόκκινος Τζιλ, ο
όποιος πήγαινε ν' άνακοινώση
στον άρχηγό του ό,τι είχε μά-
θει.

Όταν έφτασε στην είσοδο
του καταφυγίου, χτύπησε συν-
θηματικά κι' άμέσως του άνοι-
ξαν.

—Ο άρχηγός είν' εδώ; ρώ-
τησε.

—Ναί, του απάντησαν.

—Πρέπει να τον δώ άμέσως...

"Εχω σπουδαίες ειδήσεις να
του άνακοινώσω.

—Ο άρχηγός βρίσκεται αυ-
τή τη στιγμή μέσα στο σπήλαιο
του δικαστηρίου της Μαύρης
Χειρός... "Εξέρχεται αυτοπροσώ-
πως τις γυναίκες που πιάσαμε
την περασμένη νύχτα.

"Ενα όνομα έξφυγε άσυ-
γκράτητο απ' τα χείλη του
Κόκκινου Τζιλ, μόλις άκουσε
τά λόγια αυτά.

—"Η Μινιόν! τραύλι-
σε, ενώ απ' τα μάτια
του έξεφύγαν άγριες
λάμψεις. "Η Μινιόν
βρίσκεται εδώ... "Η
Μινιόν!... "Η Μινιόν!...

Δεν συλλογιζόταν ό
"Ατσιγγανός καθ' όλη
τη διάρκεια του νυχτε-
ρινού ταξιδιού του ά-
νάμεσα απ' το δάσος,
παρά μόνο αυτήν. "Η-
ταν το πάθος του.

—Και δεν θ' άγνοης,
έξακολούθησε ο λη-
στής, ο οποίος είχε μι-
λήσει στο Τζιλ, ότι ο άρχηγός
δεν άνέχεται να τον ένοχλούν
σε τέτοιες στιγμές... Πρέπει
λοιπόν να περιμένεις...

—Και όμως, αυτά που έχω
να του πώ, είνε πολύ σπου-
δαία... επέμεινε ο φριχτός "Α-
τσιγγανός.

—Εκείνο που δεν όμολογού-
σε, ήταν ή νευρική άνυπομονη-
σία που τον κατείχε, να ξανα-
βρεθί μπροστά στο δυστυ-
σμένο θύμα του του παρελθόν-
τος. "Α! Θά πλήρωνε ό,τι κι'
αν του ζητούσαν για να ξανα-
παρασιαστή επί τέλους μπρο-
στά της και να την κρατήσει
τρομοκρατημένη, έκμηδενισμέ-
νη κάτω από τις φωτιές των
ματιών του... Ο συνομιλητής
του όμως παρεξήγησε την τα-
ραχή που τον κατείχε και είπε:

—"Ε, σύντροφε, μού φαίνεται
πολύ παραγμένος από τα νέα
που έχεις ν' άνακοινώσης στο
Μαύρο "Αετό. Είνε λοιπόν τόσο
σπουδαία;

Αυτά τα λόγια έκαναν τον
"Ατσιγγανό ν' ανακτήσει την
ψυχραιμία του.

—Πολύ... πολύ σπουδαία, κα-
θώς σου είπα... απάντησε. "Αλ-
λοιώς, δεν θα επέμενα τόσο...
Ξέρω τον άρχηγό καλά, όπως
κι' εσύ και δεν έχω καμμία δι-
άθεσι να μού σπάση το κε-

φάλι...

—Τότε θά τον είδοποιήσω!
είπε ο ληστής.

Και άνοιξε μία πόρτα.

Οι δυο άντρες προχώρησαν
απ' τους διαδρόμους και τα
σταυροδρόμια, τα όποια δια-
σχίσανε προηγουμένως, κι' έ-
φτασαν στο κεντρικό σπήλαιο,
που ήταν εκείνη τη στιγμή έ-
ρημο. "Εκεί, ο ληστής έγενεψε
στον Κόκκινο Τζιλ να τον περι-
μένη κι' έξαφανίστηκε πίσω ά-
πό μία πόρτα. Διέσχισε πολλά
ύπόγεια κι' έφτασε τέλος
μπρός σε μία πόρτα στενή και
χαμηλή, που μόλις φαίνονταν ά-
νάμεσα απ' τις βραχώδεις προ-
εξοχές του τοιχώματος.

Όταν έφτασε στην είσοδο
του καταφυγίου, χτύπησε συν-
θηματικά κι' άμέσως του άνοι-
ξαν.

—Ο άρχηγός είν' εδώ; ρώ-
τησε.

—Ναί, του απάντησαν.

—Πρέπει να τον δώ άμέσως...

"Εχω σπουδαίες ειδήσεις να
του άνακοινώσω.

—Ο άρχηγός βρίσκεται αυ-
τή τη στιγμή μέσα στο σπήλαιο
του δικαστηρίου της Μαύρης
Χειρός... "Εξέρχεται αυτοπροσώ-
πως τις γυναίκες που πιάσαμε
την περασμένη νύχτα.

"Ενα όνομα έξφυγε άσυ-
γκράτητο απ' τα χείλη του
Κόκκινου Τζιλ, μόλις άκουσε
τά λόγια αυτά.

—"Η Μινιόν! τραύλι-
σε, ενώ απ' τα μάτια
του έξεφύγαν άγριες
λάμψεις. "Η Μινιόν
βρίσκεται εδώ... "Η
Μινιόν!... "Η Μινιόν!...

Δεν συλλογιζόταν ό
"Ατσιγγανός καθ' όλη
τη διάρκεια του νυχτε-
ρινού ταξιδιού του ά-
νάμεσα απ' το δάσος,
παρά μόνο αυτήν. "Η-
ταν το πάθος του.

—Και δεν θ' άγνοης,
έξακολούθησε ο λη-
στής, ο οποίος είχε μι-
λήσει στο Τζιλ, ότι ο άρχηγός
δεν άνέχεται να τον ένοχλούν
σε τέτοιες στιγμές... Πρέπει
λοιπόν να περιμένεις...

—Και όμως, αυτά που έχω
να του πώ, είνε πολύ σπου-
δαία... επέμεινε ο φριχτός "Α-
τσιγγανός.

—Εκείνο που δεν όμολογού-
σε, ήταν ή νευρική άνυπομονη-
σία που τον κατείχε, να ξανα-
βρεθί μπροστά στο δυστυ-
σμένο θύμα του του παρελθόν-
τος. "Α! Θά πλήρωνε ό,τι κι'
αν του ζητούσαν για να ξανα-
παρασιαστή επί τέλους μπρο-
στά της και να την κρατήσει
τρομοκρατημένη, έκμηδενισμέ-
νη κάτω από τις φωτιές των
ματιών του... Ο συνομιλητής
του όμως παρεξήγησε την τα-
ραχή που τον κατείχε και είπε:

—"Ε, σύντροφε, μού φαίνεται
πολύ παραγμένος από τα νέα
που έχεις ν' άνακοινώσης στο
Μαύρο "Αετό. Είνε λοιπόν τόσο
σπουδαία;

Αυτά τα λόγια έκαναν τον
"Ατσιγγανό ν' ανακτήσει την
ψυχραιμία του.

—Πολύ... πολύ σπουδαία, κα-
θώς σου είπα... απάντησε. "Αλ-
λοιώς, δεν θα επέμενα τόσο...
Ξέρω τον άρχηγό καλά, όπως
κι' εσύ και δεν έχω καμμία δι-
άθεσι να μού σπάση το κε-

φάτι...

—Τότε θά τον είδοποιήσω!
είπε ο ληστής.

Και άνοιξε μία πόρτα.

Οι δυο άντρες προχώρησαν
απ' τους διαδρόμους και τα
σταυροδρόμια, τα όποια δια-
σχίσανε προηγουμένως, κι' έ-
φτασαν στο κεντρικό σπήλαιο,
που ήταν εκείνη τη στιγμή έ-
ρημο. "Εκεί, ο ληστής έγενεψε
στον Κόκκινο Τζιλ να τον περι-
μένη κι' έξαφανίστηκε πίσω ά-
πό μία πόρτα. Διέσχισε πολλά
ύπόγεια κι' έφτασε τέλος
μπρός σε μία πόρτα στενή και
χαμηλή, που μόλις φαίνονταν ά-
νάμεσα απ' τις βραχώδεις προ-
εξοχές του τοιχώματος.

Όταν έφτασε στην είσοδο
του καταφυγίου, χτύπησε συν-
θηματικά κι' άμέσως του άνοι-
ξαν.

—Ο άρχηγός είν' εδώ; ρώ-
τησε.

—Ναί, του απάντησαν.

πάθετε τίποτε, δεν έχετε να
φορηθήτε τίποτε, ούτε σείς,
ούτε αυτό, ούτε ή γκούβερα
νάνα του... "Εγγυώμαι επίσης
και για την τιμή σας ως γυ-
ναίκων. Κανένα απ' αυτούς
που θ' αναλάβουν την επίβλε-
ψή σας, δεν θα σας φερθή χω-
ρίς το σεβασμό που όφειλεται
στο φύλο σας. "Η ζωή σας
κι' ή τιμή σας είνε δυο πρά-
γματα, για τα όποια αναλαμ-
βάνω κάθε ευθύνη. Μά δεν
μπορώ να κάνω τίποτε για να
ικανοποιήσω και τη μητρική
σας στοργή... Κρίνω άναγκαίο
να σας χωρίσω από το παιδί
σας. Έχω τους λόγους μου
που το κάνω αυτό...

"Ενας διπλός στεναγμός του
απάντησε. Τότε ο Μαύρος "Α-
ετός είπε με φωνή άκόμα πιο
διαπεραστική:

—"Αν σας άφηνα κοντά στο
παιδί σας, θά είσατε ακόμα
ευτυχισμένες... κι' έχω όρκι-
στέι να μη σκορπίσω στο όρό-
μο μου ποτέ καμμία χαρά...
Δεν νοιάθω οίκτο για κανέ-
να... Ούτε και για τον έαυτό
μου τον ίδιο... Μά ή μηρή
κόρη σας δεν θά υποφέρει τί-
ποτε... Σας δίνω γι' αυτό το
λόγο μου ως εύπατρίδου και
ως ληστού... "Εξ άλλου, έ-

αίχμαλωσία σας είνε
μία υπόθεσις έντελώς
δική μου!... Οι σύζυγοι
σας θά μου πληρώσουν
ως λύτρα σας ένα τερά-
στιο ποσόν... Μόλις άπε-
λευθερωθήτε, θά εξαγο-
ράσετε και σείς με τη
σειρά σας το γοητευτικό
αυτό πλάσμα, το όποιο
δεν σκοπεύω καθόλου
να βασανίσω... Θά το
κρατήσω ως όμ' ηρό-
μου...

"Έχετε ύπ' όψει σας
το έξης: Δεν διατρέχε-
τε εδώ κανένα κίνδυνο,
έκτός απ' αυτός που διατρέ-
χω κι' εγώ ο ίδιος... "Αν οι φί-
λοι σας μου έπιτεθούν, θά δε-
χθίτε έσείς τα πρώτα χτυπή-
ματά τους. "Αν άπειραντίας δε-
χτούν τους όρους μου, δεν έχε-
τε να φοβηθήτε τίποτε... Δεν
νοιάθω οίκτο για κανένα, μά
ούτε και ποτέ μου καταφύγω
σ' άνοφελές σκληρότητες...

Μού φαίνεται, κυρίες μου, πως
άρκετά συζητήσαμε γι' αυτό
το ζήτημα...

Ο Μαύρος "Αετός γύρισε
τότε προς έναν από τους λη-
στές και τον πρόσταξε:

—Φέρε μου την "Αθά εδω,
Μάρκο!

Ο ληστής έσπευσε άμέσως
να βγί έξω.

Μία μακριά σισή έπληρώθη
κατά τη διάρκεια της άπου-
σίας, δεν άκουγόταν τίποτε
άλλο από τους πνιγμένους
στεναγμούς που ανέβαιναν ως
τα χείλη της Μινιόν και της
"Ελενας.

XXVI

Η ΑΘΩΑ

Μία γυναίκα, που παρ' όλο
το μισοκόκοδο, φαίνονταν από
το παρουσιαστικό της νέα ά-
κόμα, παρουσιάστηκε σε λί-
γο... "Εκανε δυο βήματα μέσα

ρουσαν να προφέρουν το τρο-
μερό όνομα που έκανε τις
καρδιές τους να σφίγγονται
από αγωνία, αυτές ή λέξεις θά
έβγαιναν από τα τρεμάμενα
χείλη τους: "Η Μαλφιέρα...
"Η Μαύρη Δούκισσα... "Η θα-
νάσιμη έχθρά της ράτσας των
Κυπριάνι!...

Ναί... Ούτε ή Μινιόν, ούτε
ή "Ελενα πίστεψαν ποτέ στο
θάνατο της καταραμένης α-
υτής γυναίκας, ή όποια, επί δε-
καπέντε χρόνια και πλέον, σώ-
ριασε μπροστά τους και γύρω
τους, τόσα έρείπια, τόσες δυ-
στιχίες...

Ο Μαύρος "Αετός, του ό-
ποίου ή αντίληψις ήταν έντε-
λώς εξαιρετική, κατάλαβε τον
αόριστο αυτό φόβο τους. Κι'
έσπευσε να προσθέση, όχι από
οίκτο — ο άνθρωπος αυτός ά-
νυοούσε πειά τι θά πη ένα
τροφερό αίσιγμα — μά γιατί
φοβόταν μήπως ή αιχμαλώτης
του άμφιβάλλουν για τα λόγια
του:

—Κυρίες, ήσυχάστε! Για
μία φορά ακόμα σας βεβαιώ-
νω ότι όχι μόνο δεν θά πάθετε
κανένα κακό, μά και θά τύχε-
τε έδω άρισμένον περιποίησε-
ων... "Ας μην υπάρχει καμμία
άμφιβολία στο μυαλό σας... "Η

αιχμαλωσία σας είνε
μία υπόθεσις έντελώς
δική μου!... Οι σύζυγοι
σας θά μου πληρώσουν
ως λύτρα σας ένα τερά-
στιο ποσόν... Μόλις άπε-
λευθερωθήτε, θά εξαγο-
ράσετε και σείς με τη
σειρά σας το γοητευτικό
αυτό πλάσμα, το όποιο
δεν σκοπεύω καθόλου
να βασανίσω... Θά το
κρατήσω ως όμ' ηρό-
μου...

"Έχετε ύπ' όψει σας
το έξης: Δεν διατρέχε-
τε εδώ κανένα κίνδυνο,
έκτός απ' αυτός που διατρέ-
χω κι' εγώ ο ίδιος... "Αν οι φί-
λοι σας μου έπιτεθούν, θά δε-
χθίτε έσείς τα πρώτα χτυπή-
ματά τους. "Αν άπειραντίας δε-
χτούν τους όρους μου, δεν έχε-
τε να φοβηθήτε τίποτε... Δεν
νοιάθω οίκτο για κανένα, μά
ούτε και ποτέ μου καταφύγω
σ' άνοφελές σκληρότη

στο έσωτερικό του σπηλαίου και στάθηκε άκίνητη σ' αυτό το άγριο και τραγικό περιβάλλον. "Αν ή λάμψη των δάδων τή φωτίζε καλύτερα, θα μπορούσε να διακρίνει κανείς το πρόσωπο της ολόκληρο... Αυτό το πρόσωπο είχε μια άπαθεια μάσκα: έμοιαζε μ' ένα πλάσμα, που από την παιδική του ηλικία είχε μείνει κλειστό σε κάθε ανθρώπινη συγκίνησι...

Φαίνονταν μάλιστα πως το μυαλό της ποτέ δεν είχε κάνει μια σκέψη, ικανή να ξεψυχάσει τ' ασάλευτα χαρακτηριστικά αυτού του ζωντανού αγάλματος... Μετά χέρια σταυρωμένα, έπάνω στο στήθος της, με το κεφάλι ελαφρά γυρισμένο προς τον άνω, με τα βλέφαρα επίμονα χαμηλωμένα, είχε την ταπεινή στάση μιας γυναίκας του λαού, που σ' όλη της τη ζωή ήταν συνηθισμένη να υποκούνη τυφλά. Φορούσε μαύρα, σαν νάχε βαρύ πένθος. Απευθύνθηκε προς το Μαύρο 'Αετός, κάνοντας, αντί χαιρετισμού, μια ελαφρά κλίση της κεφαλής. "Επειτα, χωρίς καν να κινήση τα βλέφαρά της, που έμεναν πάντα μισόκλειστα, περίμενε διαταγές.

—Σε προσκάλεσα, της είπε ο Μαύρος 'Αετός, για να σου αναθέσω μια έμπιστευτική αποστολή που θα σου επιτρέψει να μου δείξεις την ευγνωμοσύνη σου, αν έχεις τέτοιο αίσθημα μέσα σου...

"Η γυναίκα δεν απάντησε. Κούνησε μόνο το κεφάλι της.

—Θα έχεις μόνη σου την ευθύνη αυτής της αποστολής, εξακολούθησε ο Μαύρος 'Αετός. "Αν πέσεις στο παραμικρό έξω, θα μου το πληρώσης με τη ζωή σου... Τό ξέρεις αυτό...

"Η γυναίκα έσκυψε το κεφάλι της, δεικνύοντας έτσι την παθητική υπακογή της.

—"Η αποστολή που σου έμπιστεύομαι, εξακολούθησε ο άρχηγός της Καμόρρας, δεν μπορεί ν' ανατεθεί, παρά σε γυναίκα. "Εγώ όμως δυσπιστώ προς τη γλώσσα των γυναικών: τα μυστικά τους ξεφεύγουν εύκολα... "Η δική σου βουβότητα δώδεκο άποτελεί για μένα μια έγγυση... Είσαι ακόμα άγράμματα κι' έτσι δεν μπορείς να με προδώσης, γράφοντας... Πάντως, έχει ύπ' όψει σου ότι εγώ δεν διατάζω να σκοτώσω...

Και ακούμπησε την αίχμη του έγχειριδίου του επάνω στην καρδιά της. "Η γυναίκα τραθήχτηκε πίσω ένα βήμα κι' ένωσε τα χέρια της που ήταν όρθια σαν άριστοκράτιδος.

—Καλά! Έκανε ο Μαύρος 'Αετός. Συνεννοούμεθα περίφημα, Μάρθα-Ταπεινή.

"Η μαρκησία "Ελενα κι' η Μινιόν, που είχαν παρακολουθήσει αυτή τη σκηνή, κατάλαβαν άμέσως γιατί ή γυναίκα εκείνη άπαντούσε στα λόγια του Μαύρου 'Αετού μονάχα με κουνήματα του κεφαλιού. Αυτή ή άγνωστη ήταν μουγγή.

"Ο άρχηγός της Καμόρρας διευθύνθηκε προς το Γκρέκο.

Του πήρε τη Γουλιελμίνια από τα χέρια και την άποθεσε στο έδαφος... "Η μικρούλα, νοιώθοντας τον έαυτό της έλευθερο, έκανε ένα πήδημα για να τρέξη προς τη μητέρα της και τη γιαγιά της. Μα ο Μαύρος 'Αετός την έπιασε από το χέρι και, τραβώντας την κοντά στην Μάρθα την Ταπεινή, της είπε:

—"Η αποστολή που σου άναθέτω, είναι ή φύλαξη αυτού του παιδιού: τίποτε περισσότερο... Πρόσεξε να μη του λειψη τίποτε... Και πρό πάντων, φρόντισε να μου το επιστρέψεις σάο και υγιές την ήμέρα που θαρθώ να σου το ζητήσω, γιατί, αλλιώς, άλλοι μονό σου!

Και με το έγχειριδί του έκανε έναν άπειλητικό κύκλο στον άέρα... "Η Γουλιελμίνια έννόησε ύποπυειήτα μέσ' στην φτωχή τρεμάμενη καρδιά της, ότι ή φριχτή στιγμή είχε φτάσει... "Ο Μαύρος 'Αετός την είδε από το βάθος του λαχανιασμένου στήθους των ή φλόγα των ματιών αυτής της άγνωστης γυναίκας... Γιατί δυο μάτια

τά μπρατοάκια της προς τη διεύθυνση της μαντόνας και της Μινιόν.

—Μαμά!... Γιαγιά!... όλόλυζε ο μικρός άγγελος. "Ω! πώς φοβάμαι εδώ... Μαμά, έλα να με πάρης!... Γιαγιά, έλα να με πάρης. Αυτή ή μαύρη γυναίκα με κάνει να πονάω...

Πράγματι, αν τα μάτια της μαρκησίας ντε Κυπριάνι και της Μινιόν πρόσεχαν τον τρόπο με τον οποίο τα δάχτυλα της Μάρθας έσφιγγαν τη Γουλιελμίνια, θα πρόσεχαν ότι τα δάχτυλά της είχαν συσπαστή ύπουλα, πάνω άπ' την τριανταφυλλένια σάρκα της, σαν να ήθελαν να χώσουν μέσα σ' αυτά τα νύχια τους.

Μα τα μάτια των δυο μητέρων είχαν θολώσει πια από τα δάκρυα, ενώ λυγροί άσυγκράτητοι έπνιγαν το λαιμό τους.

—Εμπρός! φώναξε ο Μαύρος 'Αετός στη βουή. Τελείωνε!...

"Εκείνη τη στιγμή, αυτή που ο άρχηγός της Καμόρρας είχε άποκαλέσει Μάρθα Ταπεινή, ή άγνωστη που κρατούσε επίμονα χαμηλωμένα τα βλέφαρά της, τα ανασήκωσε άπτόμα.

"Η διπλή λάμψη των ματιών της έπεσε τότε σαν άστραπή άπάνω στις δυο δυστυχισμένες αίχμαλτους... "Ωστόσο, ούτε ένας μύς του προσώπου της δεν σάλεψε... "Ούτ' ένα ανατριχίλασμα δεν σάλεψε τα λεπτά και σφιγμένα χείλη της. Το μόνο ζωντανό που υπήρχε στο άπαθές της πρόσωπο, ήταν ή φλόγες των ματιών της...

...Άμέσως όμως δυο κραυγές άκατανίκητου τρόμου, δυο κραυγές άπερίγραπτης φρίκης, γέμισαν το σπήλαιο... Κι' αυτές ή δυο υπεράνθρωπες κραυγές έκλειναν τόσο άπελπισία και άγωνία, ώστε κι' αυτός ο Μαύρος 'Αετός, παρ' όλη τη μπρούτζινη καρδιά του και την έπιβολή του στον έαυτό του, φάνηκε ν' ανατριχιάζει... "Η άναμμένες δάδες που κρατούσαν οι ληστές, τρεμούλιασαν στα χέρια τους...

Αυτές τις δυο α ό θόρυμους κραυγές τις είχαν βγάλει ή Μινιόν κι' ή "Ελενα... Τις είχε άποσπάσει άπό το βάθος του λαχανιασμένου στήθους των ή φλόγα των ματιών αυτής της άγνωστης γυναίκας... Γιατί δυο μάτια

δυο αίχμαλτές του, δεν μπορούσε να συγκρατήσει ένα ζωηρό άνασκήρτημα...

"Άπλωσε το χέρι του προς τη Μάρθα και της φώναξε: —Ξαναγύρισε εδώ!... "Εδώ, κοντά μου!... Μ' άκούς, χίλιοι κερανοί;

—"Η βουή υπάκουσε και στάθηκε σ' ενός βήματος άπόσταση άπό τον άρχηγό της Καμόρρας.

—Κύτταξε με κατά πρόσωπο!... της φώναξε εκείνος. Μετά μάτια μέσα στα μάτια!... "Αλλοιώς σου τ' άνοίγω μ' αυτό το μαχαίρι!...

"Η Μάρθα ύψωσε τα μάτια της και, γαλήνια, κύτταξε τον άρχηγό της... Μα όλη ή τρομερή φλόγα του βλέμματός της είχε φύγει πια... Τα μάτια της τώρα δεν είχαν καμιά λάμψη...

"Αφού την κύτταξε προσεχτικά για μια στιγμή, ο Μαύρος 'Αετός σήκωσε περιφρονητικά τους ώμους του και είπε με πεποιθήσει, γυρίζοντας προς την "Ελενα και την Μινιόν:

—Τι είπατε!... Αυτό το άθλιο και ήλιο πλάσμα είναι ή μεγάλη Μαύρη Δούκισσα, ή πρώτη πριγκίπισσα Ρομάνι, κόμησα ντε Γόρφελντ και μαρκησία του βασιλέως Φερδινάνδου Α'. (Και πρόσφερε αυτό το όνομα μ' ένα είδος τρελλής λύσσας). "Επέσατε θύματα όθθαλμοπάτης ή έφιάλτου... Αυτή ή γυναίκα, εύτυχώς γι' αυτήν, δεν είναι ή παλιά βασιλική εύνοουμένη!...

Τίποτε δεν θα μπορούσε να δώση μια ιδέα του άγριου τόνου, με τον οποίο έπρόφερε τα λόγια: "Η παλιά βασιλική εύνοουμένη! Φαίνονταν σαν να ήταν ή πιο τρομερή κατηγορία που μπορούσε ν' άπειυθύνη έναντίον του άθλιου αυτού πλάσματος, που το βάρυναν ώστόσο χίλια άλλα έγκλήματα...

—Ελάχιστα έγνώρισα τη Μαλφιέρα, εξακολούθησε ο Μαύρος 'Αετός σκεπτικός. Μα την είδα συχνά από μακριά, για να μπορώ να ξεχωρίσω τα χαρακτηριστικά της άνάμεσα σε χίλια άλλα γυναικεία πρόσωπα... Και αν μια μέρα ξαναπαρουσιαζόταν μπροστά μου, έστω και σαν φάντασμα, έστω και στα βάθη της κολάσεως...

Στο σημείο αυτό, ή μεταλλική φωνή του πήρε ένα τρομερό τόνο, που φανέρωνε άκατακήσεως... —"Αν ξαναπαρουσιαζόταν ποτέ μπροστά μου, συνεχίσε, θα της έπέβαλα με το ίδιο μου το χέρι τα πιο φριχτά, τα πιο άπερίγραπτα μαρτύρια... Ξέρω ότι το βδελυρό αυτό πλάσμα της άτιμίας σκόρπισε στο πάσασμά του το θάνατο, την καταστροφή, ματωμένα δάκρυα... "Ω! αυτά τα πράγματα δεν ξεχνιούνται ποτέ...

Μα αν όσοι χτυπήθηκαν άπ' αυτή στα σώματά τους ή στις άγάπες τους, έμαθαν, κλαίγοντας ή πεθαίνοντας, πώς έκείνη ήταν ο δήμιός τους...

(Ακολουθεί)

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΝΑΣ τρομερός κρότος ακούστηκε στο έργαστήριό. Μεσα στους κανόνες της εκρήξεως, ο Χάρρυ δεν διέκρινε πια τίποτε. Μόνο μια σκέψη, φευγαλέα, σαν άστραπή, πέ-
ρασε από το μυαλό του: "Η Τζέννυ... "Οταν συνήλθε, ύστερα από πολλές ώρες, αισθανόταν στο πρόσωπό του, και από παντός στα μάτια, έναν πόνο διατεταστικό. Δυνατός πυρετός έκαιγε όλο το σώμα του. Γύρω από το κρεβάτι του άκουγε διάφορες όμιλίες.

Μα γιατί όλα γύρω του ήταν σκοτεινά; Έφερε το χέρι στο πρόσωπό του κι' έπιασε έπιδέσμους... "Όλο το πάνω μέρος του είχαν φασμαμένο. "Ενοικιασε έναν τροχό άπερίγραπτο. "Εκείνη άκριβώς τη στιγμή άκουσε μια σοβαρή φωνή να του μιλά με πατρικό τόνο:

—Κύριε Χάρρυ Ντάουσον, μ' άκούτε;

—Ναι, κύριε, ψιθύρισε ο νέος. Πέστε μου μόνο, σας παρακαλώ, πού βρίσκομαι; Τι σημαίνουν αυτά τα σκοτάδια, που με περιστοιχίζουν;...

"Ο συνομιλητής του φάνηκε να διστάζει. "Υστερα, σιγά, ή σοβαρή φωνή εξακολούθησε:

—Είμαι ο γιατρός Τσάθαμ και βρίσκεστε αυτή τη στιγμή στο νοσοκομείο της Κόλμγουοϊ. Μη μιλάτε μόνο!... Κουράζεστε χωρίς λόγο... Θα σας πω όλα όσα συνέβησαν. Το τελευταίο πειράμά σας που, όπως μου έξηγησε ο διευθυντής σας, θα στεφάνωνε τόσες σπουδαίες επιστημονικές σας έρευνες, διεκόπη άπο μια τρομερή έκρηξη. "Ο βοηθός σας, ό όποιος βρισκόταν εκείνη τη στιγμή κοντά σας, πληγώθηκε σοβαρά... Κι' έσείς... "Αλλοίμονο!...

—Κι' εγώ τι; Για τ' όνομα του Θεού, τελειώνετε!

—Χάσατε το φως σας!... —Είμαι τυφλός! φώναξε ο νέος με άγωνία και φρίκη.

—"Ησυχάστε... Φανήτε άνδρας! Μπορεί να υπάρχει ακόμα κάποια πιθανότητα να θεραπευθήτε... "Εχωμε ακόμα μερικές έλπίδες... "Περιμένουμε τον καθηγητή Ρίτσαρντσον, τον περίφημο οφθαλμολόγο...

"Ο Χάρρυ δεν άκούσε πια τίποτε. Είχε την εντύπωση πως έπεφτε σ' ένα ατέλειωτο και σκοτεινό βάθος. "Οι ή εύτυχία της ζωής του γκρεμιζόταν...

"Ηταν μόλις είκοσιέξι χρόνων ο Χάρρυ Ντάουσον και όμως τον θεωρούσαν ως έναν από τους πιο διακεκριμένους επιστήμονες της "Αγγλίας. "Η δυο διατριβές, που είχε υποβάλει ως τώρα στη Βασιλική "Εταιρεία, είχαν προκαλέσει μεγάλη εντύπωση και πολλά ευμενή σχόλια. "Ενας μεγάλος "Αγγλος χημικός τον προσκάλεσε ως ιδιαίτερο βοηθό του και όλοι τον θεωρούσαν ως μια μέλλουσα δόξα. Αυτόν όμως μόνο μια σκέψη τον άπασχολούσε: "Η Τζέννυ μ' αγαπά, το ξέρω, μα θέλω να είναι υπερήφανη για την άγάπη της.

"Η μνηστή του Χάρρυ Ντάουσον, ή Τζέννυ Λάγκουορθ, ήταν μια χαριτωμένη νέα, κόρη ενός πλούσιου εμπόρου του «Σίτι». "Ωμορφη, με διακόσιες χιλιάδες λίρες πλούτη, έκτός από τα φυσικά της χαρίσματα, περιστοιχίζόταν από πολλούς θαυμαστάς. Μα προτίμησε να δώσει την καρδιά της σ' αυτόν τον συνεσταλμένο και σωμαθητικό νέο. "Η δειλία του τον έκανε άδύξιο, πολλές φορές μάλιστα συνέβαινε να της πατήσει το πόδι, όταν χόρευε, να είχε στο βλέμμα μια άσυνήθιστη έσωτερική φωτιά.

"Ο κ. Λάγκουορθ, ο πατέρας της Τζέννυ, δεν είχε δυσκολιευτή καθόλου να τον κάνει γαμπρό του και είχε όρισει να γίνει ό γάμος μετά την επιστροφή του από ένα ταξίδι στις "Ινδίες, που έπρεπε να κάνει άπαραιτήτως με την κόρη του. Οι δυο άρραβωνιασμένοι άποχαρηστήσθηκαν, προσπαθώντας ν' άποφύγουν τις συγγενήσεις, άφού σε τρεις μήνες τους περίμενε ή εύτυχία. Και ο Χάρρυ ξαναγύρισε στην εργασία του.

"Ο καθηγητής Ρίτσαρντσον έφθασε από το Λονδίνο με αεροπλάνο, και, άφού τον έξήτασε, έπινε ότι ο Χάρρυ Ντάουσον θα έμενε δι' όλην μια μόνο πιθανότητα έμενε, να δοκιμάσουν άργότερα μια έγχειρηση, στην ό-
ποια όμως ό σοφός καθηγητής έδίδε πολλές έλπίδες.

"Ο νέος άκούσε με θάρος όσα του είπε ο γιατρός, κι' έπειτα, γυρίζοντας προς την μητέρα του, που τον παραέστη, της είπε:

—Μητέρα, άκούστε με: Προ-
πει να είδοποιή-
σουμε άμέσως τη Τζέννυ. Έχω άσ-
θενει να της γυ-
ρίσω πίσω το λό-
γο της.

—Μά, παιδάκι μου, άφού σ' αγαπά...

—Γράψε της, σήμερα μάλιστα, εξακολούθησε ο Χάρρυ σταθερά. Δεν έχω κανένα δικαίωμα να την κρατήσω άμε-
νή μ' έναν τυφλό! Κι' είναι καλύτερα να πάω εγώ αυτή την άπόφαση, παρά έ-
κείνη...

"Η κυρία Ντάουσον σάπασε και το βράδυ έστειλε ένα τηλεγράφημα, στο ό-
ποιο πληροφορούσε την Τζέννυ για το δυστύχημα που είχε τυφλώσει τον νέο χημικό και την

απόφασή του να την άφήσει έλεύθερη. Το τηλεγράφημα αυτό θα το λάβαινε ή νέα, όταν θα περνούσε από το Πόρτ-Σάιτ.

"Από εκείνη την ήμέρα, ο Χάρρυ φαινόταν μελαγχολικός και καταβεβλημένος. Δεν λιπόταν βέβαια για την άπόφασή του, μα μετρούσε τις μέρες, για να ύπολογισή πότε θα λάβαινε ή Τζέννυ το τηλεγράφημα της μητέρας του. Κατά βάθος, χωρίς να το λυιιά να το ύπολογισή, είχε πάντα κάποια έλπίδα, όσα και αν έρχόταν ή λογική να του άποδείξει πόσο χμαριακό ήταν ν' άπατη από μια νέα ύπαρξη, που αγαπούσε τη ζωή και τη χαρά, να θυσιάσει όλα αυτά για ένα λιγυρό καθήκον.

—"Η Τζέννυ θα έχη πάρει σήμερα το τηλεγράφημά σου, μητέρα, είτε μια μέρα, κρύβοντας με δυσκολία την άγωνία του.

Και δυο μέρες άργότερα:

—Δεν σου φαίνεται παράξενο, πώς δεν τηλεγράφησε λίγες λέξεις για να με πληροφορήση; Αυτή, που ήταν τόσο καλή, τόσο εύαίσθητη, τόσο ευγενής!...

Μα τίποτε δεν έρχόταν και όσο περνούσε ό καιρός, τόσο ή θλίψη του Χάρρυ γινόταν πιο βαθεία. "Η θεαταιρία άργούσε και άρχισαν να άνησιχούν άκόμη και για τη ζωή του. Τον έλυνε ό πόνος του, πώς έ-
κείνη, που ύπηρξε γι' αυτόν καλύτερη ή μόνη σκέψης του, ή ζωή του, δειχνόταν τώρα τόσο άδιάφορη στη δυστυχία του;

"Ενα πρωί ο άρρωστος έδωσε τέτοια άπελπισία, μαθαίνοντας ότι άκόμη δεν ήθελε τίποτε άπ' την αλήνη μνηστή του, ώστε στο μυαλό της δυστυχισμένης υπήρξε ήθε μια τερά-
λη ιδέα. Πήρε ένα χαρτί και φώναξε, τρέχοντας προς το κρεβάτι του γιου της:

—"Ενα τηλεγράφημα, Χάρρυ. Έλ-
νε της Τζέννυ...
Μια άπερίγρα-
πτη χαρά θ' άπει-
νοβόλησε στο μαρ-
τυρικό πρόσωπό του, που το έφου-
σαν άκόμη οι λευκοί έπιδέσμους, γιατί, το έλλει από εύ-
τυχία και φρονι-
ζοντας σαν παιδί, έπανάεισσε:

—"Επί τέλους! Το ήξερα ότι θα έρχόταν, το ήξε-
ρα... Διάβασε το γρήγορα, μητέρα. Άνά, προσέ-
ροντας τις λέξεις με δυσκολία, ή κυρία Ντάουσον διά-
βασε:

«Αγαπημένε μου Χάρρυ. "Ε-
μαθα με βαθεία

λύπη το δυστύχημά σου. "Η καρδιά μου δική σου στη δυστυχία, όπως και στην εύτυχία. Γράφω. Πάντα με την ίδια άγάπη, ή Τζέννυ σου».

"Ο Χάρρυ άρπασε το τηλεγράφημα, που του ξανάφερε τη χαρά, και σκεπάζοντάς το με φίλια, φώναξε:

—Μ' αγαπά άκόμη, μητέρα... άκόμη!...

"Ο δόκτωρ Τσάθαμ, συγγενή-
νος, είχε σιγά-σιγά στη μητέρα του Χάρρυ, που αυτή ή σκηνή την είχε άναστατώσει:

—Μπορώ να σας πω τώρα, κυρία, ότι αυτό το τηλεγράφημα τον έσωσε.

Τότε εκείνη, μ' ένα θλιμένο χαμόγελο, άφού σκούπισε τα δακρυγόμιστα μάτια της, πήρε σιγά-σιγά το τηλεγράφημα από τα χέρια του γιου της, που είχε πέσει σ' έκστασι, και το έδωσε στον γιατρό. Μόλις έβριζε εκείνος μια ματιά, έκανε ένα κίνημα έκπληξεως. Το χαρτί ήταν άκαταστρο. Τίποτε δεν είχε γραμμένο.

Κύτταξε με θαυμασμό την κυρία Ντάουσον και ψιθύρισε, σφίγγοντάς της το χέρι:

—"Ω, μητέρες, πόσο είστε ύπε-
ροχές!...

"Η μητέρα όμως του Χάρρυ ήταν άναγκασμένη να εξακολούθησέ αυτό το σπτήρια φέριμα, γιατί καμιά άπολύτως είδηση δεν έρχόταν άπό την Τζέννυ. "Η άνάγκασα προ-
χωρούσε τώρα γρήγορα, χωρίς στα τρυφερά γράμματα, που έγραφε ή μητέρα του με μέρους δίδην της Τζέννυ. Δεν ύπήρχε πια λόγος να μένη στο νοσοκομείο και τον μετέ-
φεραν στην άντισμένη έπαύση του.

"Εκεί σταμάτησε μια μέρα ένα αυτοκίνητο και πετάχτηκε άπ' αυτό ένα κορίτσι. "Επρέξε στην κυρία Ντάουσον και λέγοντάς στα πόδια της, κατακόκκινη άπ' την ντροπή και τη συγκίνηση, ή Τζέννυ Λάγκουορθ της άπολόγησε με ειλικρίνεια ότι το πρώτο της κίνημα, νάχαρτι και φώναξε, τρέχοντας προς το κρεβάτι του γιου της:

—"Ενα τηλεγράφημα, Χάρρυ. Έλ-
νε της Τζέννυ...
Μια άπερίγρα-
πτη χαρά θ' άπει-
νοβόλησε στο μαρ-
τυρικό πρόσωπό του, που το έφου-
σαν άκόμη οι λευκοί έπιδέσμους, γιατί, το έλλει από εύ-
τυχία και φρονι-
ζοντας σαν παιδί, έπανάεισσε:

—"Επί τέλους! Το ήξερα ότι θα έρχόταν, το ήξε-
ρα... Διάβασε το γρήγορα, μητέρα. Άνά, προσέ-
ροντας τις λέξεις με δυσκολία, ή κυρία Ντάουσον διά-
βασε:

«Αγαπημένε μου Χάρρυ. "Ε-
μαθα με βαθεία

Συνιστάμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υψηλότητος της Οφθαλμολογίας εν τῷ Πανεπιστημίαι. Μετάνδρου 27.—Αθήναι Τηλ. 1 - 60

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΜΟΛΙΣ αποφοίτησα από την Στρατιωτική Σχολή ως ανθυπολοχαγός, τοποθετήθηκα σε ένα σύνταγμα της Σαβόνας. Ήμουν πολύ νέος ακόμη κι' ένοιωθα ένα απέραντο ένθουσιασμό και αγάπη για το επάγγελμά μου. «Ετσι και η ζωή μου κυλούσε ήσυχα μέσα στην στρατιά. Η κοινωνία άλλως τε της μικρής αυτής πόλεως της Λιγουρίας δεν είχε και πολλά θέλητρα για ένα ξένο. Όπωςδήποτε, τα είκοσι ώρα μου χρόνια μ' έκαναν να βλέπω όλα τα πράγματα ρόδινα και δεν μπορούσα να καταλάβω, γιατί υπήρχαν άνθρωποι στενωχωρημένοι και γενικά δυσχερή από τον κόσμο και τη ζωή.

Στη Σαβόνα γνωρίστηκα μ' ένα νέο, τον Πέτρο Τσιδινόνι. Ο νέος αυτός είχε την ίδια ηλικία με μένα, ήταν ανοιχτόκαρδος και ζωηρός, είχε ένα ωραίο αυτοκίνητο και ακόμη ωραιότερη βίλλα, μέσα σ' ένα ανθισμένο κήπο. Πολλές φορές, όταν δεν είχα υπηρεσία, μ' έπαιρνε με το αυτοκίνητό του και πηγαίναμε στη βίλλα του, όπου περνούσα θαυμάσια. Άρκετους μήνες ύστερ' από την πρώτη γνωριμία μας, όταν πια είχαμε συνδεθεί στενά και είχαμε γίνει αδελφικοί φίλοι, γνωριστήκαμε με δυο ωραίες νέες, την Ελθίρα και την Ειρήνη, η συντροφιά των οποίων συνέτεινε, ώστε να περνούμε ακόμη καλύτερα τη ζωή μας.

Εγώ ήμουν ξανθός και η Ειρήνη μελαγχρινή, ο Πέτρος μελαγχρινός και η Ελθίρα ξανθή, και η ανομοιότητα αυτή του χρώματός μας έγινε αφορμή να ζευγαρωθούμε αντίθετα. Κατόπιν, όμως, κι' εγώ κι' ο Πέτρος, αντιληφθήκαμε ότι η διανομή έπρεπε να γίνει κατά τον αντίθετο τρόπο. Κι' αυτό, γιατί η Ειρήνη καθόταν κοντά στη βίλλα του Πέτρου και θα ήταν πολύ ευκολότερο και για τους δυο τους να βλέπονται. Άλλα κάθε άλλη φορά πια αδύνατη, γιατί η συμπάθεια είχε ριζώσει μέσα στην καρδιά και δεν το επέτρεπε.

Η Ειρήνη δεν είχε κανένα συγγενή και καθόταν, όταν δεν έμενε στην πόλη, σ' ένα μικρό και μακρινό εξοχικό σπιτάκι. Όταν έφτανε, άφηνε στο σπίτι για φύλακα ένα παράξενο γέρο, που όλοι τον έλεγαν «φιλόσοφο». Ο φιλόσοφος ήταν πολύ ιδιότροπος άνθρωπος και ποτέ του δεν μιλούσε σε κανένα. Μονάχα στο σκυλί του έλεγε μερικές λέξεις και στην Ειρήνη, που την αγαπούσε πολύ.

Μιά μέρα, εγώ, ο Πέτρος κι' η δυο φίλες μας, πήγαμε

με το αυτοκίνητο στο μικρό εξοχικό σπιτάκι της Ειρήνης. Άπείχε μια περίπου ώρα από την πόλη. Μόλις φτάσαμε εκεί, είδα στην πόρτα το γέρο φύλακα. Ήταν η πρώτη φορά που τον έβλεπα και, δεν ξέρω γιατί, μου έκανε μια παρά πολύ περίεργη εντύπωση.

«Αν και έβλεπα ότι ήταν άνθρωπος με σάρκα και με όστα, εν τούτοις μου φάνηκε ότι το πρόσωπό του, όπως και όλο του το σώμα, δεν είχε τίποτε το ανθρώπινο, ότι, με όλα λόγια, δεν είχε μπρός μου έναν άνθρωπο, αλλά κάτι το άδικο, κάτι το υπερφυσικό. Η μορφή του δεν ήταν καθόλου κοινή. Τα μεγάλα μάτια του ελαμπύριζαν και πετούσαν παραδόξως λάμψεις, ή δέ μεγάλη άσπρη γενειάδα που έπλαισιωνε το πρόσωπό του, του έδινε ένα ύψος αγαθότητας και τον έκανε να μοιάζει σαν άγιος.

Όταν κατέβηκα από το αυτοκίνητο και τον πλησίασα,

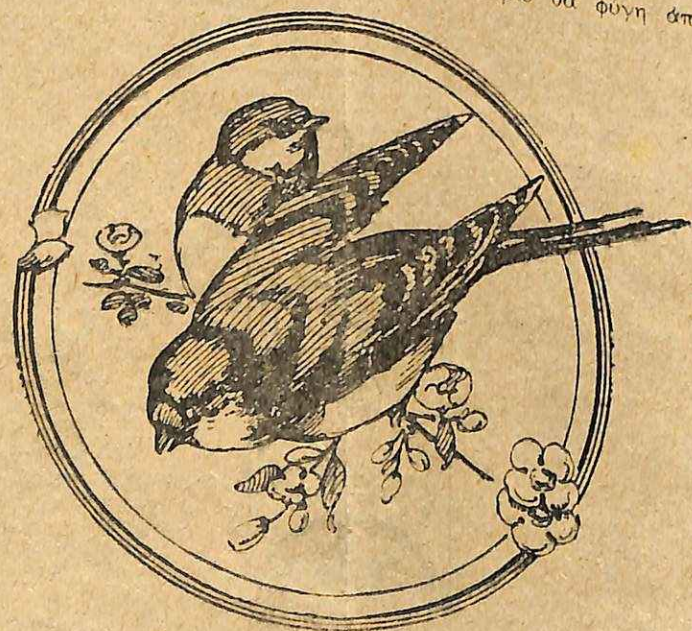
σθανόμουν ακόμη τη ματιά του να μπαίνει μέσα στην ψυχή μου και να εισχωρή στα βάθη της. «Αν και από τότε πέρασαν τόσα χρόνια, ποτέ δεν ξεχάσα τη ματιά του αυτή. Έπέρασαν από την ημέρα εκείνη μερικοί μήνες. Στο μεταξύ, η αγάπη μου για την Ειρήνη σιγά-σιγά έσβησε. Η μοναξιά κι' η συνήθεια, το σάπιο, είχε σκοτώνει κάθε αγάση να αισθάνομαι ότι η στιγμή που θα χωρίζαμε ήταν πολύ κοντά.

Ένα πρωί ήμουν στη στρατιά και κανόνιζα την υπηρεσία της ημέρας εκείνης. Έξαπας και μου είπε πως με ζητούσε μια νέα. Έβγηνκα έξω και είδα την Ειρήνη. Στάχενε της κρατούσε ένα γράμμα.

—Ξέρεις, μου λέει, τι μου γράφει ο γέρος;

—Τι; τη ρώτησα.

—Ότι αύριο θα φύγει από

μου έσφιξε το χέρι και με κύταξε κατάματα. Το βλέμμα του εκείνο μου φάνηκε πως μπήκε στα βάθη της ψυχής μου κι' ένοιωσα ένα περίεργο συναίσθημα. Τόση μάλιστα βαθιά ήταν η επίδραση της ματιάς του, ώστε νόμισα πως καρφώθηκα στη γη. Δεν μπορούσα να κάνω ένα βήμα. Έμοιαζα κι' εγώ εκείνη τη στιγμή με το σκυλό του παραξενού γέρου που καθόταν στα πόδια του και παρακολουθούσε με το μάτι τον αφεντικό του, χωρίς να μπορεί κι' αυτό να κινηθεί.

Υστερ' από λίγη ώρα, έφυγαμε όλοι μαζί και όταν τον άποχαιρέτησα, μου έσφιξε πάλι το χέρι και με κύταξε με τον ίδιο παράξενο τρόπο. «Ολη την υπόλοιπη ημέρα και όλη τη νύχτα, διαρκούσε η ίδια έντονη και ζωηρά εντύπωση που μου έκανε ο παράξενος εκείνος γέρος, του οποίου αι-

τό εξοχικό σπιτάκι μου. Δεν μου έξηγεί τους λόγους για τους οποίους θέλει να φύγει, αλλά μου γράφει ότι η απόφαση του είναι αμετάκλητη και γι' αυτό θεωρώσε περιττό και να τον πωρί οτις 10 και με είδοχάμου στον κορμό του πλατάγυδα, που είχε κοντά στο πηγάδι.

Το μόνο που χεις να κάνης, της είπα, είναι να πας να τον συναντήσης πριν φύγει, για να έσκαρβώσης για ποιο λόγο φεύγει.

Αδύνατον. Αύριο το πρωί έχω να βαφτίσω ένα παιδί μιας φίλης μου και δεν μπορώ να λείπω. Πρέπει όμως να πας.

Αφού σκέφτηκα μια στιγμή, ρακάλεσα τον Πέτρο και την Ελθίρα να με συνοδεύσουν, και το άλλο πρωί υπήκαμε οι τρεις

μας στο αυτοκίνητο του Πέτρου και τραβήξαμε για το εξοχικό σπιτάκι της Ειρήνης. Όταν φτάσαμε στο Σελιάνο, ένα μικρό χωριό που βρίσκεται στη μέση του δρόμου, μερικοί φίλοι μας, που είχαν πάει έκδρομη εκεί, κράτησαν τον Πέτρο και την Ελθίρα, κι' έτσι μπήκα στο αυτοκίνητο και τραβήξα μόνος μου για το εξοχικό σπιτάκι.

Κόντευα να φτάσω, όταν είδα τον γερο-φιλόσοφο ακουμπισμένον σ' ένα φράχτη. Λύττος δεν με αντιμετώπιζε. Σταμάτησα τη μηχανή κι' αφού κατέβηκα, προχώρησα προς το μέρος του. Ο γέρος, χωρίς να με ιδεί, άρχισε να προχωρή προς την αντίθετη διεύθυνση, κάτω από τα φυλλώματα ενός ελαιώνος.

Τον πλησίασα και τον φώναξα, αυτός όμως δεν μ' άκουσε. Τότε είδα ότι ο σκύλος ήταν κοντά του, αλλά, πράγμα παράδοξο, δεν είχε, όπως έκανε πάντα, τα μάτια του καρφωμένα πάνω στον αφεντικό του. Έγυριζε κι' έδω κι' από κεί, σαν να μην υπήρχε ο γέρος, απ' τον οποίον ποτέ ο σκύλος δεν απομακρυνόταν.

Τού φώναξα δεύτερη φορά και αν και είχα πλησιάσει πάρα πολύ, πάλι ο γέρος δεν μ' άκουσε. Έξαφνα τον είδα να σηκώνει τα χέρια του προς τον ουρανό και να κάνει μιχ' χειρονομία, σαν εκείνη που κάνει κάθε άνθρωπος, όταν ανασκουφίζεται από κάποιο μεγάλο βάρος.

Έχασα την ύπομονή μου και, μη γνωρίζοντας τί συμβαίνει, του είπα:

—Εί γέρο. Πρέπει ν' αλλάξης απόφαση και να μη φύγης απ' το σπίτι, αφού άλλως τε δεν υπάρχει κανείς λόγος.

Αντί απαντήσεως, άκουσα μια φωνή που έρχόταν από πάνω μακριά και που δεν είχε τίποτε το ανθρώπινο:

—Το σπίτι το άφησα, έλεγε η φωνή εκείνη, και δεν μπορώ να γυρίσω πίσω. Είμαι πια ελεύθερος, γιατί τότε μόνο γίνεται κανείς ελεύθερος, όταν αφήνει κάτι. Και σ' ού θα έλευθερωθής όταν αφήσεις την Ειρήνη, πράγμα που αποφάσισες άλλως τε να το κάνης. Η ελθινή όμως ελευθερία έρχεται μόνον όταν ο άνθρωπος αφήσει το ίδιο του το κορμί και φύγει.

Εμείνα άναυδος και περιτρομένος. Πώς ο γέρος είχε καταλάβει ότι είχα αποφασίσει ν' αφήσω την Ειρήνη, αφού ποτέ μου δεν είχα σε κανένα τίποτα, ούτε σ' αυτό τον φίλο μου τον Πέτρο;

Επιχείρησα να τον πλησιάσω ακόμη περισσότερα και να τον ρωτήσω πως είχε διασυνταχθεί τη σκέψη μου. Έξαφνα όμως τον έχασα από μπροστά μου, χωρίς ν' αντιληφθώ τί απέγινε, που πήγε και πως έφα-

15 'Οκτωβρίου

Με τρελαίνουν ανέκαθεν ή Τιτίνες!... Και νά! Μια γειτονοπούλα μου την λένε ακριβώς Τιτίνα! Αυτή την εκμυστήρευσε μου την έκανε χθές το μεσημέρι ο παπαγάλος της, κι' άμέσως την άγύησα τρελλά...

Για το χιτίρι της ναύωθον τον έαυτό μου βιαζόμην να φιλήσω στο βήμας και τον παπαγάλο της. Ανέκαθεν άπεχθάνομαι τα φέλλα αυτά πετούμενα, τα όποια δεν αφήνουν μυστικό γιά μυστικό, πού να μή το βροντοφωνάζουν στους κοινοποιόληδες. Μά έλα πού σ' αυτόν τον ρομποφόρο αδιάκριτο χωροστάτην πολύτητη πληροφορία, πως ή γειτονοπούλα μου λέγεται Τιτίνα;

Από χθες λοιπόν το μεσημέρι άρχισα να βρίσκω — έξ αίτιας της Τιτίνας μου — πού νόμιμοδο και σημασιωτικώτερο το δωμάτιό μου. Ξέρете δά αυτό το ερώτημα κι' άχαίρετο δωμάτιά μου, της όδου Βουζελών.

Είχατε πολύ ψυχραιμία, ως χθές το μεσημέρι, το δωμάτιό μου κι' έγω. Η τέσσερες μισόγυναικοί τούχοι τον με νευρίαζαν, όπως δά με νευρίαζε μιά ζωντοχώρα, πού θα παντρευόμουν, άν μού κοπανούσε διαρκώς τα χροστερήματα τού «πρόην»...

Από χθές το μεσημέρι όμως βίωσα συμπαθητικό και το δωμάτιό μου. Θα ταπεινωθώ ήνα τα βήλα μου, θα κορμιάσω στον τόχο «άνα-δυό «Γενοβέρες», δυό-τρείς «Κρούτες», έναν «Γαμβέττα» κι' έναν «Καβούρ» και στο τραπέζι μου θα παρατάξω θαυμαστικά έξόν άπό τούς πολυτελείς κονδυλοφόρους, πού το άνεμπτο καρδιόσχημο καλάμαράκι μου...

18 'Οκτωβρίου

Γιά τίποτε στον κόσμο δεν σε φανίστηκε.

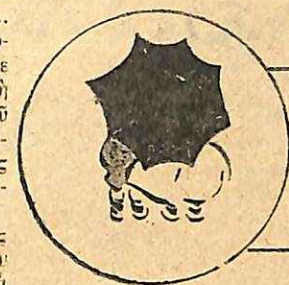
Τη στιγμή εκείνη, το σκυλί του άρχισε να ουρλιάζει. «Εμείνα εκεί άκίνητος, απ' την έκπληξή μου, άρκετην ώρα και κατόπιν αποφάσισα να πάω στο σπιτάκι. Μπήκα στο αυτοκίνητο, ενώ το σκυλί τού γέρου έτρεχε πάντα μπροστά μου.

Όταν έφτασα στο σπιτάκι, βρήκα την πόρτα του κλειστή. Θυμήθηκα τότε πως ο γέρος είχε γράψει στην Ειρήνη ότι θαφινε τα κλειδιά κοντά στον κορμό τού πλατάνου. Τα βρήκα εδωκόλωτα και πήγα ν' άνοίξω την πόρτα. Ο σκύλος δεν έπαψε ούτε στιγμή να βρίσκεται μπροστά μου και μόλις άνοιξα την πόρτα, ώρμησε μέσα στο δωμάτιο.

Τό θέαμα πού άντίκρουσα, θα μείνη άνεξάλεπτο απ' τη μνήμη μου όσα χρόνια κι' άν ζήσω. Μέσα σ' ένα φέρετρο ήταν ο γέρος νεκρός και δυό κεριά φωτίζαν το κτρινιασμένο πρόσωπό του. Από την βαρεία όσμη πού άφηνε το πτώμα, κατάλαβα ότι είχε πεθάνει τουλάχιστον πρό δυό ήμερών.

Θέλησα να πλησιάσω τού φέρετρο, αλλά ο σκύλος ώρμησε μαριασμένος επάνω μου και λίγο έλειψε να με έσχιση.

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΤΙΤΙΝΑ

πομαι ν' αλλάξω το περίφημο δωμάτιό μου. Δεν με δέχνει πια σ' αυτό ή μοναξιά. Η παρθενική ζωή της άντικρυνης γειτονοπούλας μου τού θεωμάνει με την άγνη της λάμψη: «Η Τιτίνα μου κοιμάται», ή Τιτίνα μου ξυπνάει», ή Τιτίνα μου τραγουδάει», ή Τιτίνα μου παίξει πάνω β...

Ω, δεν είμαι μονάχος τώρα. Από το παράθυρό μου — στο όποιο νυχτοξήμερόνια πια — παρακολουθώ με λαχτάρα την Τιτίνα μου, σε όλα της τα «ούστα-φρέστα». Ξέρω πια πως της άρέσει στο πάνω ο Μπετόβεν, πως τρελαίνεται για τον Μόζαρτ, πως ξετρελαίνεται για τον Μπερόλιους και πως άποτρελαίνεται με τούς άλλους...

Απ' την ήδονική φωνή της ματεύω πάθος φλογερό, κι' απ' τα πεταχτά τραγούδια της συμπεραίνω...

στο δωμάτιό της, τυλιγμένο σε μια πετσούλα, απ' το ανοιχτό παράθυρό της. Τόλμησα να της γράψω τα έξης:

«Δεσποίνε και αγαπημένη ξανθούλα, Σας πλημμυρίζουν φανταχτερά χρυσάνθεμα. Κι' ύποκλινονται με θαυμασμό μπρος στην διαοργία σας γαρβένες περήφανες. «Όλα αυτά τα διαλεκτικά και πολύτιμα λουλούδια, όμωσιν διαρκώς την εσθή καλλούνη σας, κι' έσείς τα προσέχετε με χαμόγελο συγκαταβατικό. «Ανάμεσα τούς όμοις βρίσκεται κρυμμένο κι' ένα ταπεινό μπουμπούκι, πού δειλά κι' αυτό άποφασίζει να μοιριμύρη έναν ύμνο στην έκλεκτή σας ύπαρξη...

Θά καταδεχθήτε άραγε να το προσέξετε κι' αυτό; «Απονήστε: «Κ.Μ.», Πόστ-Ρεστάντ».

23 'Οκτωβρίου, πρωί. Ξενύχτησα με χιτυοκαρδι άσπιν-διστο...

χαρακτήρα παιχνιδιόσκανδαλιάρικον. «Όπόσο, δεν μπόρεσα να την δώ καλά-καλά ως τώρα. Δυό-τρία διαβατήρια περάσισα της, μπρος απ' το ανοιχτό παράθυρό της, ήσαν τόσο φευγαλέα, ώστε μόλις πούλαβα να την ξεχωρίσω σαν νεράιδα, ενώ άσφαλώς θα ήνα άγγελούδι...

Έμεινα όμως πως ήνα γοητευτικό άστέρι τού γειτονικού «αλλοδαμάτο». Ίσον, 50 φράγκα ή πέμπτης τάξεως γαλαρία του και τού πού λυπηρό απ' όλα, ή πάντα πέντα τσέπη μου!...

22 'Οκτωβρίου, πρωί. «Αν της πετούσα τούλάχιστον κανένα γοαμματάκι!...

22 'Οκτωβρίου, μεσάνυχτα. Τ' απόγευμα της έγραψα δυό-τρείς λεζούλες, και κατά τού βραδά — την ώρα πού έλειπε στο θέατρο ή Τιτίνα μου, της τού πέταξα

ΤΟΥ CAROLUS BRIO

κείνη τη στιγμή και γι' αυτό στο λούσμά του έκείνο άποκαθήκη κι' έγώ με ελκρινή εύγνωμοσύνη:

—Ω, σάς εύχαριστώ, μουσέ!...

«Αποτραβήχτηκα σε μια γωνιά, λαχταρισμένος, και να τί διάβασα στο ραβ... στο γραμματάκι:

«Δειλόν μπουμπούκι. Σας πού διμείτε τούς ήδους την γλώσσιν των άνθέων, εξακολουθώντας να διμείτε... Σας άκούουν, όστε βέβαιος: Τιτίνα. Ύψιπτε, τρισημίστε ούρανε!... «Σας άκούουν, όστε βέβαιος... Μα πάει, Θεούλη μου, να μου στρίψει τού μυαλά... «Εστέ βέβαιος, λέει... «Σας άκούουν... Κι' όμοις είμαι ξυπνητός... Δεν κοιμώμια όρθιος, ούτε όνειρο βλέπω!...

»Σας άκούουν!...

«Δε πάει και τού παλάμηλα, λοιπόν, αφού με άκούουν!...

30 'Οκτωβρίου. «Αει στην ελπί! Πολύ ρομαντική, μά το Θεό, ήνα ή Τιτίνα μου. «Όλο να της γράφω δέλει. Και στις 10 κόλλες τις δικές μου — κάθε φορά — εκείνη μου άπαντάνει μόνο με λίγες λέξεις, κομμένες στο μέτρο της «Νεοταής Έρωτικής Έπιστολογραφίας»:

«Διακαώς ήμετέρας... «Κατασπιν-κεννημένη... «Μετά τόσων παλαιών καρδιάς μεθ' όσης και ταραχής... και... και τρέβα κορδέλλα...

Δεν είμαστε καλά, Τιτίνα μου!... Τι κάθομαι, σαν χάλας, και καλοναυχό σ' αυτή την πεταλούδα τροπαία ιδανικής αγάπης; Προς τί να χαράζω τού μελάι μου και να της στέλνω όλόκληρη επιστολόγια, αντί να πιάσω ένα χαρτάκι και να της γράψω σταράτα:

«Χαριτωμένο κοριτάκι μου, Σ' άγαπώ πια σαν ύποψιος τρελάς... Η με φωνάζεις άποψε κοντά σου να με γιστρέψης, ή έλα αύριο πρωί στο τμήμα να με δής... Γιατί εκεί θα καταλήξω άποψε, άν σου καπνίσω να μου κλείσης την πόρτα κατόμουτρα...».

11 Νοεμβρίου

Τό είπα και τόκανα, προσέδε. Όπως τού σκέφτηκα, έτσι και τού γράψω. Και τί τούτελα μ' ένα κατόμουτρα. Νά ή άπάντησή τούνα δά:

«Αδελόστατο κι' όχι εύτυχώς δειλό πια, μπουμπούκι. «Ελα... Κι' άν ής πια πάνα να σου κλείσουν την πόρτα, κατάμουτρα σπρώδε την λυγιά!... Χέρια εδωχώς έχεις... Η γυναίκες, κοτό παιδί, θέλουν παρακαλία βέβαια, μά πολύ γρήγορα βαρεούνται!... Μιά τέτοια είδους ψαμμοδία... Απ' τούς πικρούλους ήχους προσημούν τον έβρασο, και πιο πολύ απ' τού δούτον προσημούν τού έβραο χέρι... «Ελα!...

2 Νοεμβρίου—202 Νοεμβρίου. Ηροσφιζεις μου άναγνώστα, δασυρέες μου άναγνώστες: Είμαι ελκρινής. Είμαι λαόςος νοκαλής τού Παράδεισου. Πλέω εις άκεανούς, γάλακτος και καταράκτων μέλιτος εύφραίνον την καρδιά μου. Η Τιτίνα μου με λατρεύει κι' από την ελπίδα μου σάς λατρεύω όλους...

Εκείνη την είδομα...λατρεύω... Άρσσερές μου άναγνώστες και προσφιλείς μου άναγνώστα, χίλια «ήτω» σε σάς και μύρια «ήτω» στην Τιτίνα μου...

Τι κάνει τέλος πάντων, κι' ή άναίθεια, τότε... τότε...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΔΑΣΚΑΛΟΥ

TOY LEON DURIEU

Ν συντελέσει περισσότερο εγώ ή ή τύχη στην ευτυχία του φίλου μου Ταρντά, σ' α-φίνο να κρινε-τε μόνοι σας. Έγώ θα σ' διηγηθώ τα γε-γονότα όπως συνέβησαν.

Έκείνο το χρόνο ο φίλος μου εί-χε πάει να περάσει τις διακοπές του Πάσχα στην επαρχία του, μαζί με την οικογένειά του. Όταν τελείω-σαν ή γιορτές, έπρεπε να πάω το ταίνο, για να επιστρέψω στο Λύ-κειο, όπου ήταν επιμελητής. Έβγα-σε στο σταθμό την τελευταία σι-γηγή και μόλις πρόλαβε να μη-στο βαγόνι του, το ταίνο ξεκίνη-σε. Έβριζε μια ματιά στους συνε-πιβάτες του και λίγο έλειπε να ξε-φρονισθεί απ' τη χαρά του... Αντί-χου του καθόταν μια νέα, με τους γονείς της, την οποία πολλές φορές είχε συναντήσει στο δρόμο, γιατί, καθώς φαίνεται, κατοικούσε κάποι-ον κοντά στο Λύκειο. Η νέα αυ-τή του άρεσε και σιγά-σιγά, με-τόν καιρό, τη συμπάθησε. Πολλές φορές μάλιστα του φάνηκε πως ή-νεα αυτή ανταποκρινόταν στο αϊ-σθημά του, γιατί μόλις τον συναν-τούσε στο δρόμο, του έριχνε ένα διακριτικό βλέμμα και τα μάγουλά-της έπαυαν να βαρύνονται τριαν-ταφυλλίνο χρώμα. Τί άλλο σήμαι-ναν δι' αυτά, σ' ως παρακαλώ, πα-ρά ότι κ' αυτή τον συμπαθούσε... Φαντάζεστε, λοιπόν, τη χαρά του, όταν, μπαίνοντας κατά τύχη μέσα σ' εκείνο το βαγόνι, αντίκρισε την κόρη των ονείρων του... Θα είχε, μάλιστα, την ευτυχία να την βλέπει απέναντί του επί τρεις δολιχρές ώ-ρες... Η πρώτη σκέψη του, μό-λις συνήλθε απ' τη συγκίνησή του, ήταν πως δεν έπρεπε να χάσει την ευκαιρία να γνωσισθεί και με τους γονείς της λατρευτής του και να τους διαθέσει ειδικά για το άτομό-του. Δεκά-δεκά στην άρχη, με περισσότερο θάρρος κατόπιν, έπα-σε να κουνάει με τον πατέρα της κόρης. Ήταν δύο διαχρύσει, προ-λάμβανε την παραμικρή επιθυμία της μητέρας κ' έκανε, τέλος πάν-των, ό,τι μπορούσε για να τους τρα-νή εύχρηστος. Στον πρώτο σταθμό, μάλιστα, έτρεξε στο εμπόρευμα του σταθμού, άγγρασε μια μποτίλια ε-κλεκτό κρασί, μεζέδες, γλυκίσματα και φρούτα κ' επέστρεψε στο βα-γόνι, ένθουσιασμένος, με την ιδέα πως θα έβλεπε από το ίδιο ποτήρι, στο οποίο ή ξανάη καπέλα θα είχε αποσιμώσει τα κερασένια χείλη της...

Φαντάζεστε, λοιπόν, την απογοή-τευσί του, όταν ή μητέρα της εκλε-κτής του τον εύχρηστος ευγενικά, λέγοντας πως δεν πεινούσε. Φυσί-κά, άρνηθηκε κ' ή κόρη, κατέβι-ζοντας ντροπαλά τα μάτια της. Ή-τοι ο καίσιμος ο Ταρντά άναγκά-στηκε να μοιρασθεί με τον γέρο τ' αποσιμώσι του... Όταν, ύστερα, ή μητέρα του το πα-τέρο και ο πατέρας λαγοκοιμήταν. Έβρι-νες τις σπάνιες στιγμές οι δύο νέοι άλλάξαν γρήγορες ματιές, γεμάτες

έλπίδες και υποσχέσεις για το μέ-λλον. Σε μια στιγμή μάλιστα ο σι-δηρόδρομος μπήκε σ' ένα τούνελ, άρκετά σύντομο για να μην άνα-φθούν τα φώτα, αλλά τόσες δια-κείας, ώστε στο διάστημα αυτό ο έρωτευμένος νέος να προφθάσει ν' άρπάξει και να σφίξει στα χέρια του το τρυφερό χεράκι της άγαπη-μένης του και να αποθέσει αλογερά-φιλία πάνω στα κοντινένα δάχτυ-λά της... Δεν θυμώμα καλά άν τα χείλη του πόρτασαν να άγγιξουν και τα δροσερά μάγουλά της...

Όστόσο, το κυριότερο είχε κα-τορθωθεί. Η γνωριμία είχε γίνει! Και όταν την επόμενη, κατά καλή σύμπτωση, οι δύο νέοι συναντήθη-καν στο δρόμο, χαμερτηθηκαν με χειραγία κ' είχαν μερικώς άσημαν-τες κουβέντες. Η «επιτυχία» αυτή συναντήσεως έ-πα να λαμβι-νόντοσαν κά-θε μέρα τό-ρα, τα δύο λεπτά έγιναν πέντε, κατό-πιν δέκα, ως πού μια μέρα ο έρωτευμέ-νος δάσκαλος, βέβαιος πως ή άρτία Αύ-γουστίνια τον αγαπούσε, έ-τόλμησε να της ζητήσει μια συνάντη-ση, μεγαλει-τέρας δια-κείας και μα-κριά από τα πε-ρίεργα βλέμματα της γειτονιάς. Η νέα κοκκί-νησε, διαμαρ-τυρήθηκε στην άρχη, αλλά, μπροστά στην έπιμονή του νέου, έπείνε να έλθει, κατά τα με-σάνυχτα προ-στά στο σπίτι της...

Θεέ μου! είναι πολύ κα-λό αυτό που θα κάνω, αλ-λά, αφού έπι-μένετε τόσο πολύ έλάτε, κατά τα με-σάνυχτα προ-στά στο σπίτι της... Θα σ' άρεσει περισσότερο πίσω από το πα-ράθυρο, και άν βήξετε έλαφρά, θα σ' άκούσω. Θα άφήσω, μάλιστα, το παράθυρό μου μισανοιχτό. Εί-νε το μεσαίο του άπάνω όρόφου, αλλά το κάτω διαμέρισμα του σπαιτού έ-νε ισόγειο και έτσι είμαστε ά-νεκτά κοντά για να μιλήσουμε έλευ-θερά... Έκείνη την ώρα έβλιν κοι-μόνδια μέσα στο σπίτι και ο δρό-μος είχε έρημος... «Ω! σ' άς εύχαριστώ! άπάντη-σε ο φίλος μου άποσιμωτικά, χω-ρίς να σκεφθεί να ζητήσει περισσότερες λεπτομέρειες. Είλαστε τόσο καλή!... Σωστός άγγελος! Γ' αυτό σ' άς λα-τρέψω!...» Έκείνο το βράδυ ο κ. Ταρντά έ-πέστρεψε στο Λύκειο τόσο χαρού-

μένος, ώστε οι μαθηταί του τον κάπτααν με άπορία. Άλλά την ή-ρα του φαινότο έγινε ξαφνικά σκε-φτικός και μονομιάς μελαγχόλησε. Ο δυστυχισμένος δάσκαλος συλλο-γίζονταν άπόνοις πως θα κα-τάφερνε να φύγει από το σχολείο, χωρίς να τον άντιληφθούν. Τί έ-πρεπε να κάνει; Δεν είχε πεποίθησι στην έχεμύθεια των συναδέλφων του, για να τους έμπιστευθεί το μυσ-τικό του! Να προσποιηθεί τον ά-ρρωστο;... Θα τον έστελναν άσφα-λώς στο θεραπευτήριο της σχολής... Να ζητήσει άδεια έξόδου; Με τί πρόσφα; Οι κανονισμοί ήσαν πολ-ύ άστυροί!... Όρες δολιχρές ο άτυχος νέος βασάνιζε το μυαλό του, χωρίς, όστόσο, να μπορεί να βρει μια λύσι. Όλοι είχαν κοιμηθεί πιά και μονάχα αυτός άγρυπνούσε.

«Όσο πλησίαζε ή ή-ρα να λαμβι-νόντοσαν κά-θε μέρα τό-ρα, τα δύο λεπτά έγιναν πέντε, κατό-πιν δέκα, ως πού μια μέρα ο έρωτευμέ-νος δάσκαλος, βέβαιος πως ή άρτία Αύ-γουστίνια τον αγαπούσε, έ-τόλμησε να της ζητήσει μια συνάντη-ση, μεγαλει-τέρας δια-κείας και μα-κριά από τα πε-ρίεργα βλέμματα της γειτονιάς. Η νέα κοκκί-νησε, διαμαρ-τυρήθηκε στην άρχη, αλλά, μπροστά στην έπιμονή του νέου, έπείνε να έλθει, κατά τα με-σάνυχτα προ-στά στο σπίτι της... Θα σ' άρεσει περισσότερο πίσω από το πα-ράθυρο, και άν βήξετε έλαφρά, θα σ' άκούσω. Θα άφήσω, μάλιστα, το παράθυρό μου μισανοιχτό. Εί-νε το μεσαίο του άπάνω όρόφου, αλλά το κάτω διαμέρισμα του σπαιτού έ-νε ισόγειο και έτσι είμαστε ά-νεκτά κοντά για να μιλήσουμε έλευ-θερά... Έκείνη την ώρα έβλιν κοι-μόνδια μέσα στο σπίτι και ο δρό-μος είχε έρημος...»

«Ω! σ' άς εύχαριστώ! άπάντη-σε ο φίλος μου άποσιμωτικά, χω-ρίς να σκεφθεί να ζητήσει περισσότερες λεπτομέρειες. Είλαστε τόσο καλή!... Σωστός άγγελος! Γ' αυτό σ' άς λα-τρέψω!...» Έκείνο το βράδυ ο κ. Ταρντά έ-πέστρεψε στο Λύκειο τόσο χαρού-

μένος, ώστε οι μαθηταί του τον κάπτααν με άπορία. Άλλά την ή-ρα του φαινότο έγινε ξαφνικά σκε-φτικός και μονομιάς μελαγχόλησε. Ο δυστυχισμένος δάσκαλος συλλο-γίζονταν άπόνοις πως θα κα-τάφερνε να φύγει από το σχολείο, χωρίς να τον άντιληφθούν. Τί έ-πρεπε να κάνει; Δεν είχε πεποίθησι στην έχεμύθεια των συναδέλφων του, για να τους έμπιστευθεί το μυσ-τικό του! Να προσποιηθεί τον ά-ρρωστο;... Θα τον έστελναν άσφα-λώς στο θεραπευτήριο της σχολής... Να ζητήσει άδεια έξόδου; Με τί πρόσφα; Οι κανονισμοί ήσαν πολ-ύ άστυροί!... Όρες δολιχρές ο άτυχος νέος βασάνιζε το μυαλό του, χωρίς, όστόσο, να μπορεί να βρει μια λύσι. Όλοι είχαν κοιμηθεί πιά και μονάχα αυτός άγρυπνούσε.

Μόλις πάτησε μέσα στο δωμάτιο, ένας παράξενος κρότος άκούστηκε, ένω συγχρόνως με φωνή ο Ταρντά κάτο από τα πόδια του. Έκανε ένα -δύο βήματα μπροστά, με άμείω-σε φοβερά τρεμάματα τον έκαναν να σταθή... Θέλησε τότε να γυρίσει πί-σω στο παράθυρο, αλλά σε κάθε βήμα του το τρέξιμο έξακολουθού-σε, δυνατά, άταίσιο!... Μ' άπέλπι-σία κατάλαβε πως πατούσε άπάνω σε καρδιά, πως είχε κάνει λάθος και μπήκε σε μια άποθήκη, όπου εί-χαν άπολωμα καρδιά για να στε-γνύνουν... Μετά την άναχώρησή του, έγώ συναντούσα καμιά φορά στο δρό-μο την Αύγουστίνια. Μου έκανε εν-τύπωση το θλιμμένο βλέμμα των ματιών της. Ήταν χλωμή κ' είχε άδυνατίσει. Όπως πληροφορήθηκα ή ζωή της ήταν ένα διαρκές μαρτύ-ριο. Οι γονείς της νόμιζαν πως ή-ταν ένοχος.

«Ένα χρόνο κατόπιν έμαθα πως είχε άποταφισθεί από τον κόσμο. Δεν μπορούσε πιά να υποφέρει τις καθημερινές προσβολές και προτι-μηση να κλεισθεί σ' ένα μοναστήρι...»

«Ποιός είναι εκεί;...»

«Ο άτυχος φίλος μου δεν πρό-ατασε ν' άπαντήσει. Η πόρτα της κάμαρας άνοιξε ξαφνικά κ' ένας άνδρας με τις πτυχές του και ή-να κλεισθεί σ' ένα μοναστήρι...»

«Κλέφτης! Βοήθεια! Κλέ-φτης!...»

Συγχρόνως χίμηξε πάνω στον σι-σιμμένο νέο και τον άρπαξε απ' το νύχι το σκεπασμένο του. Ο Ταρντά, στη σύγχισί του άπάνω, δεν άναγνώρισε τον πατέρα της Αύγου-στίνιας και για να σωθεί από το σε-ρί πού κρατούσε ο γέρος.

«Σ' άς έλτετε, κύριε... φιδύσις... Σ' άς άκούσω!...»

«Τότε πως έξηγείται ή παρο-υσία σου εδώ μέσα;...»

«Ήδη... ήρθε... για να μι-

λήσω σε μια δεσποινίδα Αύγουστι-να!...

—Άλλιε! βροντοφώνησε ο γέ-ρος. Την κόρη μου ζητούσες, λοι-πόν;...

Έξω φρενών ή γέρος, χίμηξε πί-λι για ν' άρπάξει τον Ταρντά, με αυτός κατόρθωσε να ξεφύγει, κ' ένω ο γέρος κυλιόταν άπάνω στα καρδιά, εκείνος έβρισε, παραπα-τώντας διαρκώς, ως το παράθυρο...

Στο διάστημα αυτό το σπίτι είχε άναστατωθεί. Άπό τις πόρτες των δωματίων προβάλλαν τα κεφάλια των ένοχων, οι όποιοι ρουτούσαν με ά-πορία τί συνέβαινε. Τότε ο Ταρντά, χωρίς να σκεφθεί περισσότερο, πή-δησε κάτω στο δρόμο. Άσφαλώς ή-παρχει ένας Θεός, πού προστατεύει τους τοιμηρούς! Γιατί δεν έξηγει-ται πως ο φίλος μου δεν έλαβε τί-ποτε!...

Κατά καλή σύμπτωση, περνούσα εκείνη την ώρα από εκεί, επιστρέ-φοντας από το θέατρο. Συνάντησα τον μισοτρελλό απ' το όδο τον φί-λο μου και τον σταμάτησα. Με δύο λόγια μου είπε το πάθημά του και με παρακάλεσε να τον βοηθήσω να έλθει στο σχολείο. Τον άνέβασα πάνω στους ώμους μου κ' έτσι κα-τόρθωσα να μη στην αλή της Λυκείου. Την είχε γλυτώσει φθνή.

Την άλλη μέρα μου διηγήθηκε ό-λη την ιστορία. Ήταν άπελπισμέ-νος! Με την άπερισκεπία του είχε έλθει στην άγαπημένη του! Τρεις μέρες κατόπιν μου έδωσε ένα γράμ-μα να διαθέσω. Ήταν της Αύγου-στίνιας.

«Κύριε — έγραφε ή φτωχή νέα — είμαι πολύ δυστυχής. Ο πατέρας μου σ' άς άναγνώ-ρισε! Εύτυχώς, δεν ξέρει πού κατοικείτε, αλλά σ' άς γυρεύει παντού! Με επιτηρούν άδιά-κοπα και με βρίζουν με τις χειρότερες λέξεις... Δεν σ' άς κρατά κακία, αλλά είναι αδό-κρατον να σ' άς ιδω πεί! Θά σ' άς άγαπή όδως πάντοτε!... Σ' άς ίκετεύω να φύγετε από αυτήν την πόλι και μη με συλ-λογίζεστε πεί! Σ' άς συγχα-ρώ, αλλά θα κλαίω παντοτει-νά!...»

Ο Ταρντά έπέτυχε να μετατεθεί σε άλλη πόλι και μετά δεκαέντε μέρες ήλθε και μ' άποχαιρέτησε.

Μετά την άναχώρησή του, έγώ συναντούσα καμιά φορά στο δρό-μο την Αύγουστίνια. Μου έκανε εν-τύπωση το θλιμμένο βλέμμα των ματιών της. Ήταν χλωμή κ' είχε άδυνατίσει. Όπως πληροφορήθηκα ή ζωή της ήταν ένα διαρκές μαρτύ-ριο. Οι γονείς της νόμιζαν πως ή-ταν ένοχος.

«Έξηγήσου, τον διέκρινε ο Λαμπομπάν, κ' άν ή ιδέα σου έχει ζομιά, έγώ θα καταφέρω κάτι πα-ληφίλους να βάλουν τα φίλα για την έπιχείρησή σου!...

—Το λοιπόν νά, δόστε βάσι να μπήτε στο νόημα. Ν' άγοράσουμε όργανάκια, σαν αυτά που έχουν μα-τρώνα κ' άνα τους οίχης ένα γρά-φο παίζον... Μα νά τα δια-λέξουμε να φαλτσάρουν... Τό κα-ταφέρουμε αυτό; Γεμισίμε λεφτά!...

—Καί ποιος θα σου δώσει μονο-λεφτο άν φαλτσάρει το όργανάκι, ο φίλε; έρώτησε ο Λαμπομπάν.

—Εσύ δεν παίρνεις καλό από σχέδια και κόπια!... Τα έδα μου άγά!... Νά, ορί, θα κανονίσουμε τα όργανάκια άνάποδα. Όχι νά παίζον άμα τους οίχης φράγκο, πα-ρά νά παίζον, να γοαστούν ζουν δηλαδή συνεχώς και να παί-ζουν, άμα τους οίχης φράγκο. Λοι-πόν θα άγοράσουμε πολλά τέτοια φάλτσα όργανάκια και θα τα στή-σουμε έξω από πολυκατοικίες... Τό μοιμέρι θα όργανάκια θα χαλόν τον κόσμο με τις παραφωνίες τους.

«Όσοι κάθοντα στις πολυκατοικίες μη μπορώντας να κλείσουν μάτι, θα γυαίνουν στο παράθυρό και θα φρονάζουν στον όργανάκι να παί-ρη, να μη βλέποντας κανένα ν' ά-κούγοντας τα όργανάκια να σιγί-νηζον θα όργανάκια άγριμένω κάτω. Μα μόλις θα πλησιάζουν στα

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΚΟΛΠΑ ΤΩΝ ΚΟΥΡΕΛΗΔΩΝ

TOY NTANIEL PIS

«Όταν ήρθεν ή μεγάλη ώρα των όρεκτικών, τρεις... μεγαλοεπιχειρη-ματίες του Παρισιού με ξεθορια-σμένα καπέλα και στραβοπατημέ-να παπούτσια έκάθισαν σ' ένα τα-βερνείο του Μονταρνά, κ' εκεί μπροστά στα ποτήρια συνέχισαν τη συζήτησή τους.

—Πάει! Πέρασε ο καφές πού γινόντοσαν ή μεγάλες δουλειές! εί-πεν ο χοντρός Λαμπομπάν.

—Δεν άνοίγεις μια έφημερίδα να ιδής!... είπεν ο ψηλός Λεφν-τέ. «Όποια σελίδα κ' άν διαθέσης όλο για οικονομίες θα ιδής. Ο πα-ράς είναι άριθμός κ' ο κόσμος δεν άγοράζει!...

—Μολαταύτα μπορεί κανείς και τώρα να κάνει την υπάδα του, εί-πε δειλά ο Ζιντόρ, πούταν τόσο κον-τός και μικροκαμωμένος, ώστε το κεφάλι του μόλις έβριζε από το τραπέζι!...

«Ακούγοντας αυτά τα λόγια, ο χοντρός Λαμπομπάν έγινε κόκκινος σαν πιπεριά από τον θυμό του κ' έβριζε μια τρομερή ματιά στον Ζι-ντόρ, έναν έμπορο παλαιών ένδυ-μάτων του ποδαριού, ο όποιος έ-μενε πάντα εύχαριστημένος, άν έ-κέρδιζε το καθημερινό του από κάτι φιλοδοκειές, πού έκανε.

—Καί τώρα μπορεί να πλουτίσει κανείς, έπανέλαθεν ο Ζιντόρ, άρκει να βρη το κόλπο.

—Τό λοιπόν έγώ, πού με βλέπε-τε, είπε τότε ο ψηλός Λεφντέ, έ-χω μια ιδέα. Η δυσκολία είναι πού χρειάζεται να διακανονίσω καί-νεις μερικά κεφάλαια!...

—Έξηγήσου, τον διέκρινε ο Λαμπομπάν, κ' άν ή ιδέα σου έχει ζομιά, έγώ θα καταφέρω κάτι πα-ληφίλους να βάλουν τα φίλα για την έπιχείρησή σου!...

—Το λοιπόν νά, δόστε βάσι να μπήτε στο νόημα. Ν' άγοράσουμε όργανάκια, σαν αυτά που έχουν μα-τρώνα κ' άνα τους οίχης ένα γρά-φο παίζον... Μα νά τα δια-λέξουμε να φαλτσάρουν... Τό κα-ταφέρουμε αυτό; Γεμισίμε λεφτά!...

—Καί ποιος θα σου δώσει μονο-λεφτο άν φαλτσάρει το όργανάκι, ο φίλε; έρώτησε ο Λαμπομπάν.

—Εσύ δεν παίρνεις καλό από σχέδια και κόπια!... Τα έδα μου άγά!... Νά, ορί, θα κανονίσουμε τα όργανάκια άνάποδα. Όχι νά παίζον άμα τους οίχης φράγκο, πα-ρά νά παίζον, να γοαστούν ζουν δηλαδή συνεχώς και να παί-ζουν, άμα τους οίχης φράγκο. Λοι-πόν θα άγοράσουμε πολλά τέτοια φάλτσα όργανάκια και θα τα στή-σουμε έξω από πολυκατοικίες... Τό μοιμέρι θα όργανάκια θα χαλόν τον κόσμο με τις παραφωνίες τους.

«Όσοι κάθοντα στις πολυκατοικίες μη μπορώντας να κλείσουν μάτι, θα γυαίνουν στο παράθυρό και θα φρονάζουν στον όργανάκι να παί-ρη, να μη βλέποντας κανένα ν' ά-κούγοντας τα όργανάκια να σιγί-νηζον θα όργανάκια άγριμένω κάτω. Μα μόλις θα πλησιάζουν στα

όργανάκια θα διαβάζουν μια τα-μπακέλα πού θα τους κραιάσουμε και πού θα γράφη:

«Αν θέλετε να πάψη το όρ-γανάκι, ρίξτε μέσα ένα φρά-γκο».

Ρίχνοντας το φράγκο, το όργα-νάκι θα παύη για πέντε λεπτά κ' ύστερα θα ξαναρχίση... Ο κόσμος θα κατεβαίνει θα οίχης κ' άλλο φράγκο, το όργανάκι θα παύη για πέντε λεπτά πάλι και θα ξαναρχί-ση. Ο κόσμος θα του ρίχνης άλλο φράγκο και ούτω καθεξής. Πάρε τό λοιπόν μολύβι και λογάρισε, να ιδής τί εισπραξείς θάχουμε από τις όχτ' το προί έως τις έφτ' το βράδυ!...

Ο κοντούλης Ζιντόρ έσκαψε στα γέλια.

—Γιατί γελάς, ο έφταμηνίτικο έσύ; είπε προσβεβλημένος ο Λεφν-τέ.

—Γιατί ο κόσμος, με τη δεύτερη φορά, θα πάρη ξύλα, πέτρες ό,τι

—Γιατί; μάχη θα τους κάνουν; —Δεν τό καταλάβατε το κόλπο; Καθώς ο πελάτης, δοκιμάζοντας το όργανο, θα βάη τα χέρια στις τσέπες, θα παύη ένα παλιό πορ-τοφόλι, πού θα βάλει από πριν μέσα και νομίζοντας πως έχει λε-φτά θαχουν παλιόφραγκιές με-σα, πούς θα τρώη το ξύλο, όταν θα ξαναρχίσουν, έξω φρενών, στο παληατίδιο!...

—Καί τί θαχουν τα πορτοφόλια μέσα; —Τί θέλετε ναχουν; Παληόχαρ-τα! Φτάνει μόνο ναχαι φουσκωμέ-να!...

—Καί δέ μου λες, κύριε μεγαλο-επιχειρηματία, δούσης σοδαρώτα-τα ο χοντρός Λαμπομπάν, όταν οι πελάτες πάνε παρατάει και βλέ-πουν πως τα πορτοφόλια, αντίς λε-φτά θαχουν παλιόφραγκιές με-σα, πούς θα τρώη το ξύλο, όταν θα ξαναρχίσουν, έξω φρενών, στο παληατίδιο!...

—Αυτό φάγκο, κ' έγώ, άπάντη-σεν ο κοντούλης Ζιντόρ. Όλο τό κόλπο είναι έτοιμο και λαιπει μονά-χα ο άνθρωπος, πού θα τό πραγ-ματοποιή, γιατί έγώ!...

—Καταλαβαίνω, τον διέκρινε ο ψηλός Λεφντέ, έσύ ιδέα πούλεις!...

—Μου όρσιες τον κατάλληλο άνθρωπο και σου λέω έγώ πως θαχουν τα έκατομμύρια!...

—Νά βάλεις μια δημοσίευσι στις έφημερίδες, Ζιντόρ, ό,τι... «Ζητεί-ται καρταριστοεικόνας διά με-γάλο κατάρτισμα... είδων πολυτε-λείας» Ποιος ξέρει; Μπορεί να πάσυνασθή κανείς!...

—Εσύ θαχες κόλπο; ούτως ή-ναι θαχες κοροϊδεύτικά, έσύ; Για έξηγήσου! Είμαι περίεργος να ιδω τί μπορεί να γεννήση τό κοροϊδεύ-φαλάκι σου!...

—Ακού λοιπόν, γιατί έγώ θα τό βάω μόλις να τό σκέψω μου σε ένέργεια. Θα κραιάσω στο κα-

τάστημά μου!...

—Κατάστημα, ορί, τό λες τό πα-ληατίδιο σου; —Θά κραιάσω, συνέχισε ο κον-τούλης Ζιντόρ, μη δίνοντας σημα-σία, στο πείραμα του Λεφντέ, θα κραιάσω μια έπιγραφή με μεγάλα γράμματα πού θα λη: «Τά άγο-ραζόμενα δεν επιστρέφονται». Οι πελάτες θα τό βλέπουν. Θα τους δίνω στην άρχη να δοκιμάσουν το όρ-γανάκι πού δεν είναι στα μέτρα τους, φυσικά δεν θα τό παίρνουν. Ύστε-ρα θα τους δίνω ένα όργανο στην τύχη. Θα τό φορούν. Άν είναι σα-κούλα μπορεί τί μανιάν να τους έρχονται έως τον άργώνα!... Άν είναι πανταλόνι, μπορεί να φτάνη ως τα γόνατα ή να σέρνεται χα-μω τό μυσό. Θα τό παίρνουν όμως, θα με ρωτούν την τιμή και θα τους ζητάω σαν να ήσαν καινούριο και κάτι παραπάνω, αυτοί θα πληρώ-νουν χωρίς παζάρια και θα φεύ-γουν!...

—Γιατί; μάχη θα τους κάνουν; —Δεν τό καταλάβατε το κόλπο; Καθώς ο πελάτης, δοκιμάζοντας το όργανο, θα βάη τα χέρια στις τσέπες, θα παύη ένα παλιό πορ-τοφόλι, πού θα βάλει από πριν μέσα και νομίζοντας πως έχει λε-φτά θαχουν παλιόφραγκιές με-σα, πούς θα τρώη το ξύλο, όταν θα ξαναρχίσουν, έξω φρενών, στο παληατίδιο!...

—Καί τί θαχουν τα πορτοφόλια μέσα; —Τί θέλετε ναχουν; Παληόχαρ-τα! Φτάνει μόνο ναχαι φουσκωμέ-να!...

—Καί δέ μου λες, κύριε μεγαλο-επιχειρηματία, δούσης σοδαρώτα-τα ο χοντρός Λαμπομπάν, όταν οι πελάτες πάνε παρατάει και βλέ-πουν πως τα πορτοφόλια, αντίς λε-φτά θαχουν παλιόφραγκιές με-σα, πούς θα τρώη το ξύλο, όταν θα ξαναρχίσουν, έξω φρενών, στο παληατίδιο!...

—Αυτό φάγκο, κ' έγώ, άπάντη-σεν ο κοντούλης Ζιντόρ. Όλο τό κόλπο είναι έτοιμο και λαιπει μονά-χα ο άνθρωπος, πού θα τό πραγ-ματοποιή, γιατί έγώ!...

—Καταλαβαίνω, τον διέκρινε ο ψηλός Λεφντέ, έσύ ιδέα πούλεις!...

—Μου όρσιες τον κατάλληλο άνθρωπο και σου λέω έγώ πως θαχουν τα έκατομμύρια!...

—Νά βάλεις μια δημοσίευσι στις έφημερίδες, Ζιντόρ, ό,τι... «Ζητεί-ται καρταριστοεικόνας διά με-γάλο κατάρτισμα... είδων πολυτε-λείας» Ποιος ξέρει; Μπορεί να πάσυνασθή κανείς!...

—Εσύ θαχες κόλπο; ούτως ή-ναι θαχες κοροϊδεύτικά, έσύ; Για έξηγήσου! Είμαι περίεργος να ιδω τί μπορεί να γεννήση τό κοροϊδεύ-φαλάκι σου!...

—Ακού λοιπόν, γιατί έγώ θα τό βάω μόλις να τό σκέψω μου σε ένέργεια. Θα κραιάσω στο κα-

—Γιατί; μάχη θα τους κάνουν; —Δεν τό καταλάβατε το κόλπο; Καθώς ο πελάτης, δοκιμάζοντας το όργανο, θα βάη τα χέρια στις τσέπες, θα παύη ένα παλιό πορ-τοφόλι, πού θα βάλει από πριν μέσα και νομίζοντας πως έχει λε-φτά θαχουν παλιόφραγκιές με-σα, πούς θα τρώη το ξύλο, όταν θα ξαναρχίσουν, έξω φρενών, στο παληατίδιο!...

—Καί τί θαχουν τα πορτοφόλια μέσα; —Τί θέλετε ναχουν; Παληόχαρ-τα! Φτάνει μόνο ναχαι φουσκωμέ-να!...

—Καί δέ μου λες, κύριε μεγαλο-επιχειρηματία, δούσης σοδαρώτα-τα ο χοντρός Λαμπομπάν, όταν οι πελάτες πάνε παρατάει και βλέ-πουν πως τα πορτοφόλια, αντίς λε-φτά θαχουν παλιόφραγκιές με-σα, πούς θα τρώη το ξύλο, όταν θα ξαναρχίσουν, έξω φρενών, στο παληατίδιο!...

—Αυτό φάγκο, κ' έγώ, άπάντη-σεν ο κοντούλης Ζιντόρ. Όλο τό κόλπο είναι έτοιμο και λαιπει μονά-χα ο άνθρωπος, πού θα τό πραγ-ματοποιή, γιατί έγώ!...

—Καταλαβαίνω, τον διέκρινε ο ψηλός Λεφντέ, έσύ ιδέα πούλεις!...

—Μου όρσιες τον κατάλληλο άνθρωπο και σου λέω έγώ πως θαχουν τα έκατομμύρια!...

—Νά βάλεις μια δημοσίευσι στις έφημερίδες, Ζιντόρ, ό,τι... «Ζητεί-ται καρταριστοεικόνας διά με-γάλο κατάρτισμα... είδων πολυτε-λείας» Ποιος ξέρει; Μπορεί να πάσυνασθή κανείς!...

—Εσύ θαχες κόλπο; ούτως ή-ναι θαχες κοροϊδεύτικά, έσύ; Για έξηγήσου! Είμαι περίεργος να ιδω τί μπορεί να γεννήση τό κοροϊδεύ-φαλάκι σου!...

—Ακού λοιπόν, γιατί έγώ θα τό βάω μόλις να τό σκέψω μου σε ένέργεια. Θα κραιάσω στο κα-

—Γιατί; μάχη θα τους κάνουν; —Δεν τό καταλάβατε το κόλπο; Καθώς ο πελάτης, δοκιμάζοντας το όργανο, θα βάη τα χέρια στις τσέπες, θα παύη ένα παλιό πορ-τοφόλι, πού θα βάλει από πριν μέσα και νομίζοντας πως έχει λε-φτά θαχουν παλιόφραγκιές με-σα, πούς θα τρώη το ξύλο, όταν θα ξαναρχίσουν, έξω φρενών, στο παληατίδιο!...

—Καί τί θαχουν τα πορτοφόλια μέσα; —Τί θέλετε ναχουν; Παληόχαρ-τα! Φτάνει μόνο ναχαι φουσκωμέ-να!...

—Καί δέ μου λες, κύριε μεγαλο-επιχειρηματία, δούσης σοδαρώτα-τα ο χοντρός Λαμπομπάν, όταν οι πελάτες πάνε παρατάει και βλέ-πουν πως τα πορτοφόλια, αντίς λε-φτά θαχουν παλιόφραγκιές με-σα, πούς θα τρώη το ξύλο, όταν θα ξαναρχίσουν, έξω φρενών, στο παληατίδιο!...

—Αυτό φάγκο, κ' έγώ, άπάντη-σεν ο κοντούλης Ζιντόρ. Όλο τό κόλπο είναι έτοιμο και λαιπει μονά-χα ο άνθρωπος, πού θα τό πραγ-ματοποιή, γιατί έγώ!...

—Καταλαβαίνω, τον διέκρινε ο ψηλός Λεφντέ, έσύ ιδέα πούλεις!...

—Μου όρσιες τον κατάλληλο άνθρωπο και σου λέω έγώ πως θαχουν τα έκατομμύρια!...

—Νά βάλεις μια δημοσίευσι στις έφημερίδες, Ζιντόρ, ό,τι... «Ζητεί-ται καρταριστοει

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Η Βασίλισσα ν' Άργκό

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο Μπουκασέν ήταν έτοιμος ν' απαντήσει με καμμία βωμολοχία. Μά ο βαρβάνος ντε Βιλ δέν τόν άφηνε ν' ανοίξει τό στόμα του.

Θά τεθής, Κεντενάς, είπε με προστακτική φωνή, υπό τις διαταγές του Μπουκασέν, στον όποιο έδωσα έντολές τί πρέπει νά κάνη. Όσο γιά σένα, θά κανονίσουμε, μετά τη σύλληψη του Μοντωμπάν, άν σου άξιζει άμοιυή ή τιμωρία γιά τη διαγωγή σου σ' έλλην αυτήν την ύπόθεση.

Καί ο βαρβάνος άπομακρύνθηκε με γοργά βήματα...

Μόλις ο βαρβάνος χάθηκε στή γωνία του δρόμου, ο Κεντενάς πήρε στάσι προσοχής και είπε στον Μπουκασέν με κωμική σοβαροφάνεια:

—Αναμένο τώρα διαταγές από τόν άνώτερό μου!...

Ο Μπουκασέν δέν μπορούσε βέβαια νά μολώσιν τόν Κεντενάς γιά τόν ειρωνικό σεβασμό που του έδειχνε ο πρῶν ήμοιόθετός του. Μά τά μάτια του Κεντενάς έλαμπαν τόσο πονηρά και παράξενα, ώστε ο γιγαντώσμος Μπουκασέν έννοιωσε μία άνατριχίλα άορίστου φόβου νά περνά από την ψυχή του.

Θά ήθελα πολύ νά μάθω, είπε με τό νοῦ του, σάν τί είδους άσχημο παιχνίδι νά μου έπαιξε αυτό τό έκτρωμα. Τόν βλέπω πολύ εὖθυμο και χαρούμενο τόν παληάνθρωπο!... Καί μου λέει ότι πρόκειται νά γελάσει εις βάρος μου!

Ο Μπουκασέν δέν είχε άδικο, αυτή τη φορά.

Ο Κεντενάς, ένῳ στεκότανε σέ στάσι προσοχής μπρός στον Μπουκασέν — μήπως κι' αυτό δέν ήταν άνησυχητικό σημεῖο;... ένῳ, λοιπόν, στεκότανε σέ στάσι προσοχής μπρός στον σύντροφό του, φαινότανε, από μία άπροσδιόριστη έκφραση του προσώπου του, σάν νά απέλαμθανε προκαταβολικά τό θέαμα της στενωχώρας που θά κατελάμβανε σέ λίγο τόν άσπονδο φίλο του...

Καί ο Μπουκασέν ήταν τόσο βέβαιος ότι ο Κεντενάς του είχε σκάψει τό λάκκο, ώστε σκέφτηκε γιά μία στιγμή, μέσα στην παραζάλη του, νά προτείνη πρώτος συμμαχία στον άντίπαλό του. Φαίνεται όμως, ότι ο Κεντενάς θά διάβασε στή φυσιογνωμία του «άνωτερου» του τις μυστικές σκέψεις του, γιατί άρχισε έαφνικά νά γελάει τόσο σαρκαστικά, ώστε ο Μπουκασέν, τρέμοντας δόλοκληρος από

τό θυμό του, προτίμησε νά κινδυνεύσει νά καταστραφή, παρά νά ταπεινωθή μπρός στον άντίπαλό του!

Κι' έφυγε, ρίχνοντας στον Κεντενάς ένα άγριο βλέμμα... Ο Κεντενάς τόν άκολουθήσε, κρατώντας την κοιλιά του από τά γέλια...

Στό διάστημα αυτό, ο βαρβάνος ντε Βιλ είχε φτάσει στο άνάκτορο Τουρνέλ και παρουσιάσε άξόταν άμέσως στο διάδοχο.

Ο Έρρίκος κουθένιαζε τη στιγμή εκείνη, με τόν Φραγκίσκο Γκίζ, ο όποιος είχε την τόλμη νά έμφανιστή μέρα μεσημέρι στο άνάκτορο Τουρνέλ. Οί δυο εύνουόμενοι του διαδόχου, ο Ρονσερόλ και ο Σαιντ-Αντρέ, στεκόντουσαν σέ μία άκρη και συζητούσαν χαμηλόφωνα.

Ο Φραγκίσκος Α.

Μόλις ο διάδοχος, που φαινότανε περισσότερο δύσθυμος και συλλογισμένος από κάθε άλλη φορά, είδε μπροστά του τό βαρβάνο ντε Βιλ, δέν μπόρεσε νά μή κάνη ένα κίνημα άπορίας και άνησυχίας.

—Τί συμβαίνει, λοιπόν, ντε Βιλ; ρώτησε με φωνή που φανέρωνε την άγωνία του. Σου είπα ότι μπόρδους νά μείνης σπιτί, νά ήσυχάζης...

Αυτό είνε αλήθεια, Ύψηλότατε, άποκρίθηκε ο βαρβάνος, κάνοντας μία βαθεία υπόκλιση. Όστόσο, θά μου ήταν άδύνατο νά ήσυχάσω, έφ' όσον γνωρίζω ότι τό καθήκον μου είνε ν' άγρυπνώ γιά νά έξυπρετήσω τόν Ύψηλότατο...

Καί ο βαρβάνος προσέθεσε, χαμογελώντας θριαμβευτικά:

—Κρατώ στά χέρια μου τό Μοντωμπάν, Ύψηλότατε!...

Τά θολά μάτια του διαδόχου πέταξαν άμέσως σπίθες άγρι-

ας χαράς. Καί ο Έρρίκος ρώτησε με ύφος που έδειχνε καθάρά πόσο τόν ένδιέφερε αυτή ή είδησις:

—Μά, που τόν συνέλαβες; Συγχρόνως, πλησίασε τό βαρβάνο.

Τό ίδιο ένδιαφέρον έδειξαν και οί άλλοι παριστάμενοι. Ο Γκίζ, μόλις άκουσε νά προφέρουν τ' όνομα του Μοντωμπάν, τένωσε τ' αυτιά του και πλησίασε και αυτός τόν ντε Βιλ. Μά και ο Ρονσερόλ και ο Σαιντ-Αντρέ, σταμάτησαν άμέσως τη συζήτησή τους και γύρισαν τό κεφάλι προς τό βαρβάνο, χωρίς βεβαίως νά τολμήσουν νά πλησιάσουν και αυτοί.

—Δέν τόν συνέλαβα ακόμα! άποκρίθηκε ο ντε Βιλ στο διάδοχο. Ξέρω όμως ότι είνε τώ-

τους ανθρώπους του κατάρθωσε νά μητ στο μέγαρο και νά σταμάτηση έγκαίρως τά νερά του Σηκουάνα, που πλημμυρούσανε τό κελλι του Μοντωμπάν.

Παρ' όλα τά μέτρα που έλαθε ο βαρβάνος ντε Βιλ γιά νά ύπογραμμισή τό γεγονός ότι έκανε αυτές τις ένέργειες γιά νά έξυπρετήση τό διάδοχο και ότι ο κόμης ντ' Ωμάλ θά τόν συγχωρούσε άσφαλώς γιά τό θάρρος του, άφοῦ ήταν κι' αυτός ένας από τούς πιό άφοσιμένους φίλους του Έρρίκου, ο Φραγκίσκος δέν φάνηκε έξαιρετικά εύχαριστημένος από τη διήγησή του ντε Βιλ. Κι' αυτό που τόν πείραζε περισσότερο ήταν τό ότι ο Μοντωμπάν, ο όποιος μπήκε στο μέγαρό του γιά νά του κλέψη μερικά πολύτιμα μυστικά και από τόν όποιο νόμιζε ότι είχε γλυτώσει γιά πάντα, εξακολουθούσε ακόμα νά ζή!...

Καί ο Φραγκίσκος έξεδήλωσε τη δυοφορία του χωρίς περιστροφές.

Εἶσε έλεύθερος, Ύψηλότατε, είπε στο διάδοχο, νά στέλνετε στο μέγαρό μου όποιον θέλετε και όποτε θέλετε, χωρίς νά μου ζητάτε προηγούμενος την άδεια. Όστόσο, θεωρώ ύποχρέωσί μου νά σάς τόνισω ότι ο Μοντωμπάν αυτός είνε πολύ επικίνδυνος τύπος... Νόμιζα ότι γλυτώσαμε όριστικό από αυτόν... Καί αυτό θά ήταν προτιμώτερο και γιά σάς και γιά μένα τωσ... Με μεγάλη μου, λοιπόν, λύπη μαθαίνω τώρα ότι ο βαρβάνος ντε Βιλ νον έσωσε από βέβαιο θάνατο!

—Εἶνε άνάγκη, άγαπητέ μου έξάδελφε, άποκρίθηκε ο διάδοχος, νά ύποβάλω όρισμένα έρωτήματα σ' αυτόν τόν άνθρωπο...

Καταλαβαίνεις, τώρα, γιατί μου χρειάζεται ο Μοντωμπάν ζωντανός! Ήσυχασε, όμως... Μόλις τόν άνακρίνω, μόλις μάθω από τό στόμα του όρισμένα πράγματα που μ' ένδιαφέρουν ύπερβολικά, θά τόν κλονίσω έτσι, ώστε νά μή μπορεί πειά νά βλάψη κανένα στο μέλλον... Τό έργο αυτό θ' άνατεθί... στο δήμιο!

Εἶστε κύριος νά κάνετε, ότι θέλετε! ψιθύρισε ο Φραγκίσκος, κάνοντας μία υπόκλιση με ύφος δυσαρεστημένου ανθρώπου. Επ'είνεν, όμως, στην άποψή μου. Ήμουν ήσυχος, έφ' όσον ήξερα ότι ο Μοντωμπάν είνε νεκρός... Από τη στιγμή, όστόσο, που έμαθα ότι εξακολουθεί νά ζή, άρχίζω και πά-

λι ν' άνησυχώ γιά όλους μας...

—Η άνησυχία σας δέν θά διαρκέση πολύ! του ύποσέθηκε ο Φραγκίσκος.

Καί, γυρνώντας προς τό βαρβάνο:

—Πήγαινε, συνέχισε, νά συλλάβης τό Μοντωμπάν, άφοῦ ο έξάδελφός μου σου επιτρέπει νά πατήσης τό μέγαρό του. Καί νά μου παρουσιάσης άμέσως έδώ αυτόν τόν καταραμένο Ιππότη!

—Ο Ύψηλότατος δέν έχει νά μου δώση άλλες διαταγές; ρώτησε ο ντε Βιλ.

Η έρώτησις αυτή του βαρβάνου ήταν πολύ φυσική. Ο τόνος, όμως, της φωνής του ντε Βιλ και τό παραξενο βλέμμα με τό όποιο συνάδευσε αυτήν την έρώτησι, έκαναν τό διάδοχο νά καταλάβη ότι ο άρχηγός τών σωματοφυλάκων τόν κάτι άλλο ήθελε νά πη. Καί κύτταζε τό βαρβάνο πιό προσεκτικά, προσπαθώντας νά διαβάση στα μάτια του τούς κρυφούς διαλογισμούς του. Καί φαίνεται ότι μάντευσε τη σκέψη τού ντε Βιλ, γιατί τό πρόσωπό του σκυθρωπάσε ξαφνικά και τά χαρακτηριστικά του προσώπου του έγιναν ξαφνικά τραχεία από ένα περίεργο μορφασμό...

Ο διάδοχος προσποιήθηκε ότι προσπαθούσε νά βρῇ άν είχε νά δώση καμμία άλλη διαταγή στο βαρβάνο—και, τέλος, ψιθύρισε:

—Όχι... δέν θυμάμαι... Μά, γιά στάσου. Ναι, ναι! Καλά που τό θυμήθηκα... Μόλις θά τελειώσουμε, άγαπητέ έξάδελφε, τη συζήτησή μας, πρέπει νά περάσω νά δώ τό βασιλέα... Εἶνε άνάγκη νά τού πῶ ότι εκθέτει τη ζωή του σέ σοβαρό κίνδυνο, περνώντας τη νύχτα μόνος του από δρόμους κακοσύνητους, όπως ή όδός Λα Κορντερί...

Ο διάδοχος σταμάτησε, σάν νά προσπαθούσε νά θυμηθῇ άν είχε καμμία άλλη έπείγουσα εργασία.

Στη διάρκεια, όμως, αυτής της λιγοστιγμής πάσεως, βρήκε τόν καιρό νά ρίξη ένα πλάγιο βλέμμα στο βαρβάνο. Καί πρόσεξε ότι και ο ντε Βιλ είχε καρφωμένα πάνω του τά βλέμματά του, με παράξενη, άσυνήθιστη προσοχή.

Καί ο Έρρίκος, συνέχισε:

—Δέν θυμάμαι άν έχω νά δώσω καμμία άλλη διαταγή. Μπορείς νά πηγαίνης, βαρβάνε...

Καί, πιάνοντας τό Φραγκίσκο από τό χέρι, γύρισε τη ράχη του στον ντε Βιλ.

Ο βαρβάνος έκανε μία βαθεία υπόκλιση και έφυγε, βιαστικός και πολυσύχολος. Όσο ήταν στο δωμάτιο του διαδόχου, κατάρθωσε νά δώση στο πρόσωπό του έκφραση σφιγγός. Ο Φραγκίσκος, ο Ρονσερόλ, και ο Σαιντ-Αντρέ, βλέποντας την άπαθή φυσιογνωμία του, πίστεψαν ότι ο βαρβάνος ζητούσε διαταγές από τό διάδοχο γιά λόγους καθαρά τυπικούς, και δέν έδωσαν έξαιρετική προσοχή στή στιχομυθία μεταξύ Έρρίκου και ντε Βιλ.

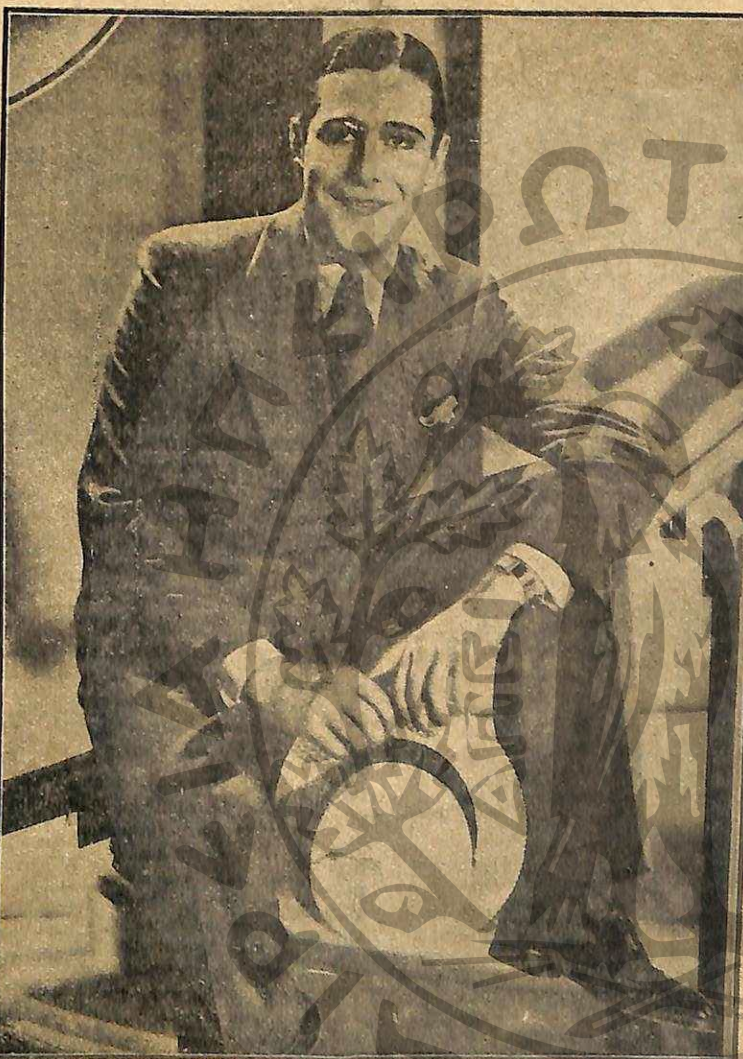
Μόλις, όμως, ο βαρβάνος βρέθηκε μόνος έξω από τό δωμάτιό του, άφησε νά εκδηλωθῇ ή χαρά του μ' ένα σατανικό χαμόγελο που ζωγραφίστηκε έαφνικά στα χείλη του.

—Έξεδόθη ή καταδικαστική άπόφασις! είπε με τό νοῦ του. Από τη στιγμή αυτή, ο βασιλεύς Φραγκίσκος μπορεί νά θεωρηθῇ νεκρός!... Ο βασιλεύς απέθανε, ζήτω ο βασιλεύς Έρρίκος!... Καί, μαζί με τη βασιλεία του Έρρίκου, που τόν έξουσιάζει ή Νικολ, ή άφοσιωμένη του συντροφισσα, ή γυναίκα που κάνει ό,τι της πῶ έγώ, άρχίζει και ή δική μου βασιλεία!

—Υστερ' από λίγο, ο βαρβάνος ντε Βιλ συναντούσε, στην όδό Αγίου Αντωνίου και προς τό άνάκτορο Τουρνέλ, τόν Μπουκασέν και τούς άνθρώπους του, οί όποιοι τόν περιέμεναν από ώρα.

Ο Μπουκασέν στεκότανε μόνος του, σέ κάποια άπόσταση από τά παληάνθρωπά του, που δέν ύπερέβαιναν τά δώδεκα. Φαινότανε περισσότερο βαρύθυμος και συλλογισμένος από κάθε άλλη φορά. Καί δέν έλεγε με τό νοῦ του ο Μπουκασέν, ότι ο Κεντενάς άνοιξε την πόρτα του κελλιού του Μοντωμπάν γιά νά γλυτώση ο καταραμένος αυτός Ιππότης και γιά νά με φέρη έμένα σέ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΘΟΝΗΣ

Ο περίφημος Γάλλος ήθοποιός του κινηματογράφου Ανρὺ Γκαρά, ο άγαπημένος τών γυναικών.

δυσκόλη θέσι... Συμφορά μου, τί έπαθα!... Τί θά πῇ ο βαρβάνος, όταν δῇ πῶς τόν κορόιδεψα;... Ποιός θά μπορέσει νά τού βγάλῃ από τό μυαλό του την ιδέα ότι ζήτησα νά τόν κοροϊδέψω;... Άλλοι και τρισάλλοι μου! Τί ήταν αυτό που έπαθα, ο μαύρος!... Καλά, όμως, νά τά πάθω!... Τί άνάγκη είχα νά πῶ ότι ο Κεντενάς και γώ δουλεύαμε χωριστά και ότι δέν τόν είδα διόλου;... Η αλήθεια είνε πῶς όταν τά έλεγα αυτά, ή έπιθυμία μου ήταν νά πάρω έγώ όλες τις τιμές και τις άμοιβές γιά την αχμάλωσία του Μοντωμπάν, χωρίς νά δώσω τίποτα στον Κεντενάς!... Τί καταραμένη έμπνευσις ήταν αυτή!... Άν έλεγα στο βαρβάνο ότι συνέλαβα τό Μοντωμπάν με τη βοήθεια του Κεντενάς, θά μπορούσα τώρα νά ισχυρισθῶ ότι ο σύντροφός μου διευκόλυνε, από ζήλεια, την άπόδρασι του Μοντωμπάν... Καί αυτή είνε ή καθαρά αλήθεια... Μά ποιός θά με πιστέψῃ τώρα; Τί νά πῶ στο βαρβάνο, τί δικαιολογία νά βρῶ;...

Τη στιγμή εκείνη, άκούστηκε ή προστακτική φωνή του ντε Βιλ:

—Δρόμο, παιδιά! Δέν πρέπει νά χάνουμε καιρό!

Ο Μπουκασέν άναγκάστηκε νά άκολουθήση τόν τρομερό άρχηγό του με τό άσταθές και άβέβαιο βάδισμα ενός καταδίκου που τόν οδηγούν στον τόπο της εκτελέσεως.

Στό μεταξύ, ο Κεντενάς δέν έπαυε νά γελά σατανικά, μόνος του, σάν νά διασκεδάσε προκαταβολικά γιά κάποιο παιχνίδι...

Τέλος, έφτασαν στο μέγαρο του καρδινάλιου της Λωρραίνης.

Οί δώδεκα μπράβοι πήγανε και στήσαν μπρός στην πόρτα του ύπαγειου, όπου τούς ώδήγησε, άναγκαστικά, ο Μπουκασέν.

Ο ντε Βιλ χτύπησε δυνατά τη θύρα, πρίν τραθήσει τό σύρτη.

Ο Μπουκασέν άνοιξε τά πόδια του νά παραλύουν, τά γόνατά του νά κόβονται και την καρδιά του νά κοιτεψῇ νά σπασῇ στο στήθος του από τό χτυπήματα... Έστρεψε ή στιγμή της τρομερής αποκαλύψεως!... Καί, άσυναίσθητα, έσκυψε τό κεφάλι του, σάν νά προσέφερε τό σέρεκό του στο τσεκούρι του δήμιου!

Ξαφνικά, όμως, ο Μπουκασέν άνατριχίστηκε από χαρά και ανόρθωσε τό κεφάλι του.

Ένας άναστεινόμενος άκούστηκε πίσω από την πόρτα!... Ο Μπουκασέν γύρισε κι' έβριξε ένα βλέμμα στον Κεντενάς.

Ο Κεντενάς δέν γελοῦσε πειά, δέν θριαμβεύε, δέν είχε στο πρόσωπό του εκείνη την έκφραση χαράς που δαίμονιζε! πρίν από λίγα λεπτά της ώρας τόν Μπουκασέν!... Ο Κεντενάς ήταν κατάχαρος από την ταραχή του, τό κάτω χέλος του έτρεμε και ή μακρύα του μύτη κόντευε νά φτάσει στο πη-

γούνι του!...

—Δέν τόλμησε νά ἀπελευθερώσῃ τὸ Μοντωμπάν! εἶπε μετὰ τοῦ τοῦ ὁ Μπουκασέν. Τὸ βλάκα!... Τώρα καταλαβαίνα τὸ σχέδιό του... Ἦθελε νά με τρομοκρατήσῃ γιὰ τὸ πρῶτον πρῶτος ἐγὼ νά μοιραστοῦμε τὰ κέρδη... Ἀ! φιλαράκο μου! δὲν εἶμαι ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους πού μπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς τυλίξῃ εὐκολα!...

Καὶ ὁ Μπουκασέν, βέβαιος περὶ γιὰ τὸ θρίαμβό του, ἔβριξε ἐπὶ τὸν ἐμβρόντιο Κεντενάς ἕνα βλέμμα κοφτερό σάν μαχαίρι καὶ πλησίασε τὸ βαρῶνο γιὰ νὰ τοῦ προσφέρῃ τίς πολυτίμες ὑπηρεσίες του, γιὰ νὰ τοῦ γίνῃ περισσότερο συμπαιθικός:

—Προσέχετε, ἐκλαμπρότατε! τοῦ εἶπε. Ὁ Μοντωμπάν εἶνε καλὰ ἀντιμέτωπος... καὶ μὴ ξεχνάτε ὅτι ἔχετε ἀκόμα τὸ χέρι σας δεμένο... Ἀφήστε με σὲ μένα τὴν τιμὴ νὰ πιάσω μετὰ χέρια μου αὐτὸν τὸν τρουάνδο...

Ὁ βαρῶνος κύτταξε τὸ δεμένο χέρι του καὶ ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ Μπουκασέν εἶχε δίκην.

—Πράγματι! ψιθύρισε. Θὰ ἔχῃς μονάχος ἐσὺ τὴν εὐχαρίστησι νὰ συλλάβῃς τὸ Μοντωμπάν... Ἡ ἀλήθεια τώρα εἶνε ὅτι σοὺ ἀξίζει αὐτὴ ἡ τιμὴ, ἀφοῦ ἐσὺ κατάρθωσες νὰ κλείσῃς στὸ ὑπόγειο τὸν ἐπικίνδυνον αὐτὸν ἀλήτη... Ἐμπρός, ἀγαπητέ μου Μπουκασέν! Δεῖξε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά ὅλην τὴν ἱκανότητά σου! Καὶ μὴ ξεχνᾷς, πρὸ παντός, ὅτι πρέπει νὰ μοῦ παραδώσῃς ζωντανὸ τὸ Μοντωμπάν!...

—Μπορεῖτε νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα, βαρῶνε! τραύλισε ὁ Μπουκασέν, ρίχνοντας ἀκόμα ἕνα συντριπτικὸ βλέμμα στὸν ἐκμηδενισμένο Κεντενάς.

Ἄν, ὅμως, ὁ Μπουκασέν πρόσεχε καλύτερα τὸ σύντροφό του, θὰ ἔβλεπε ὅτι ὁ Κεντενάς δὲν ἦταν καὶ τόσο ἀπογοητευμένος, θὰ πρόσεχε ὅτι ὁ Κεντενάς, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνησυχίσει πράγματι σοβαρὰ γιὰ μιὰ στιγμή, χαμογελοῦσε καὶ πάλι εἰρωνικά, σάν νὰ μὴ ὀπίσθηχε περὶ κανέναν λόγον ν' ἀντισυγχῇ...

Μὰ ὁ Μπουκασέν, ζαλισμένος ἀπὸ τὴν χαρὰ του, ἔπαιε ν' ἀσχολεῖται μετὰ τὸν Κεντενάς. Πρὶν ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου, συγκέντρωσε γύρω του τὰ παλληκάρια του καὶ τοὺς εἶπε με χαμηλὴ φωνή:

—Χρεάζεται μεγάλη προσοχή! Σὰς τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε, σὰς τὸ ξαναλέω καὶ τώρα! ὁ Μοντωμπάν εἶνε καλὰ ἀπλῆστος καὶ δὲν ξέρει τί θὰ πῇ ἡ λέξις φόβος... Καὶ μὴ ξεχνάτε ὅτι πρέπει νὰ τὸν συλλάβουμε ζωντανόν!...

Καὶ ὁ Μπουκασέν, ἀφοῦ ἔδωσε αὐτὴν τὴν διαταγὴν, τράβηξε σιγά-σιγά τὸ σύρτη καὶ μῆλκε πρῶτος στὸ ὑπόγειο—γιὰ ν' ἀντιληφθῇ ἀμέσως ὅτι ἐκεῖνος ὁ θόρυβος πού τὸν νόμιζε σὴν ἀρχὴ γιὰ ὑπόκοφο ἀναστεναγμὸ, δὲν ἦταν τίποτ'

ἄλλο, παρὰ ἕνα μεγαλοπρεπές... ροχαλητό!

—Κοιμάται! ψιθύρισε ὁ Μπουκασέν. Τί τυχερός πού εἶμαι!... Θὰ μπορούσα νὰ τὸν πιᾶσω, χωρίς τὸν παραμικρὸ κόπο!...

Καὶ κατέθηκε τὴ σκάλα τοῦ ὑπογείου ἀθόρυβα, πατώντας στὴς μύτες τῶν ποδιῶν του.

Τέλος, τὰ μάτια του, πού ἐξοικειώθηκαν κάπως μετὰ σκοτάδι, ξεχώρισαν σὲ μιὰ γωνία ἕνα ἀόριστο σῆμα. Ἀπὸ τὸν ὄγκο ἐκεῖνον ἀκούγονταν τὰ δυνατὰ ροχαλητά. Ὁ Μπουκασέν χύμησε πάνω του καὶ τὸν ἔδεσε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, με καταπληκτικὴ ταχύτητα.

Ἐνῶ, φορτώθηκε στοὺς ὤμους του τὸν ἀνθρώπινο ὄγκο καὶ τὸν μετέφερε ἐπάνω, μ' ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο ζωγραφισμένο στὰ χεῖλιν του.

—Κοιμότανε, τὸ πούλακι μου!... εἶπε στὸ βαρῶνο, μόλις βγῆκε στὸ διάδρομο. Τοῦ χά-

λασα τὸν ὕπνο!...

—Φέρτον μου σὴν αὐλή! φώναξε ὁ βαρῶνος ντὲ Βιλ. Δὲν μπορῶ ἐδῶ μέσα νὰ τὸν διακρίνω καλὰ!...

Καὶ ὁ βαρῶνος ὥρμησε πρῶτος ἔξω.

Ὁ Μπουκασέν τὸν ἀκολούθησε, χωρίς νὰ δεχθῇ τὴ βοήθεια τῶν ἀνθρώπων του, πού ἤθελαν νὰ τὸν ξεφορτώσουν ἀπὸ τὸ βάρος του. Ἦταν τόσο περήφανος καὶ εὐτυχισμένος γιὰ τὸ κατόρθωμά του, ὥστε τὸ μεγάλο δέμα πού κουβαλοῦσε στοὺς ὤμους του, τοῦ φαινόταν ἐλαφρὸ σάν πούπουλο.

Ὅταν βγῆκε σὴν αὐλή, κατέβαλε τὸ φορτίο καὶ τὸ τοποθέτησε μπρὸς στὰ πόδια τοῦ βαρῶνου, ὁ ὁποῖος ἔτρεμε ἀπὸ νευρικὴ ἀνυπομονησία. Συγχρόνως, ἔβριξε γύρω του μερικὰ ἐρευνητικὰ βλέμματα. Ἐψαχνε νὰ βρῇ τὸν Κεντενάς, γιὰ νὰ δῇ τί μοῦτρα εἶχε ὁ σύντροφός του, γιὰ ν' ἀπολαύσῃ τὸ θέαμα τῆς ἀπελπισίας του!... Μὰ ὁ Κεντενάς εἶχε

μείνει στὸ διάδρομο, μαζί με τοὺς τρεῖς ἄλλους μπράβους τοῦ βαρῶνου.

—Θ' ἀναγκασθῇ νάρθῃ ἐδῶ, θέλοντας καὶ μὴ! εἶπε μετὰ τοῦ τοῦ ὁ Μπουκασέν. Τὸν καὶ ὁ μόνον τὸν Κεντενάς! Θὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακό του ὅταν θα με δῇ νὰ θριαμβεύω!... Πόσο τὸν λυπᾶμαι!...

Στὸ μεταξύ, ὁ ντὲ Βιλ, τοῦ ὁποῖου τὰ χαρακτηριστικὰ εἶχαν σχεδὸν παραμορφωθῇ ἀπὸ μιὰ ἐκφρασι ἀγρίας χαρᾶς, κύτταξε τὸ πελώριο δέμα πού ἦταν τοποθετημένο μπρὸς στὰ πόδια του.

—Περίεργο! φώναξε ἑαφνικά. Ὁ Μοντωμπάν μεταμφιεσθηκε, λοιπόν, σὲ καλόγηρο γιὰ νὰ μῆνι στὸ μέγαρο;

—Σὲ καλόγηρο, εἶπατε; τραύλισε ὁ Μπουκασέν.

Καὶ τότε ὁ Μπουκασέν πρόσεξε καλύτερα, γιὰ πρώτη φορά, τὸν ἀνθρώπινο ὄγκο πού εἶχε μεταφέρει θριαμβευτικὰ στοὺς ὤμους του, νομίζοντας

στὰ πόδια του—καὶ ὁ ὁποῖος ξανάρχισε νὰ ροχαλίζει, σάν νὰ βρισκότανε σ' ἕνα πούπουλο κρεββάτι!... καὶ μιὰ τὸν Μπουκασέν!...

Ὁ Μπουκασέν θὰ ἤθελε νὰ βρισκτοῦν ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἐπὶ τοῦλάχιστον λευγῆς μακρὰ ἀπὸ τὴν αὐλὴ τοῦ μεγάρου.

Ἐαφνικά, ἀκούστηκε ἡ εἰρωνική φωνὴ τοῦ Κεντενάς:

—Δὲν πρέπει νάχετε, ἐκλαμπρότατε, παραπῶν ἀπὸ τὸν Μπουκασέν!... Ὁ Μπουκασέν κανονίζει μιὰ χαρὰ τίς δουλειές του! Σὰς ὑποσχέθηκε νὰ σὰς παραδώσῃ ζωντανόν ἕνα Μοντωμπάν—καὶ σὰς παραδίδει τώρα δύο!...

Ὁ ντὲ Βιλ καὶ ὁ Μπουκασέν γύρισαν συγχρόνως τὸ κεφάλι τους καὶ εἶδαν τὸν Κεντενάς νὰ τοὺς πλησιάζῃ, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς μπράβους, οἱ ὁποῖοι κουβαλοῦσαν ἕνα δέμα, ὅμοιο μετὰ τὸν ὁποῖον ὁ Κεντενάς ἔφερε ἀπὸ τὸν Μπουκασέν.

Ὁ ντὲ Βιλ καὶ ὁ Μπουκασέν γύρισαν συγχρόνως τὸ κεφάλι τους καὶ εἶδαν τὸν Κεντενάς νὰ τοὺς πλησιάζῃ, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς μπράβους, οἱ ὁποῖοι κουβαλοῦσαν ἕνα δέμα, ὅμοιο μετὰ τὸν ὁποῖον ὁ Κεντενάς ἔφερε ἀπὸ τὸν Μπουκασέν.

Ὁ Μπουκασέν ἀπόμεινε ἄλματος, μαρμαρωμένος. Καὶ ἡ τριχὴς τῆς κεφαλῆς του σηκώθηκαν ὀρθίως ἀπὸ φόβη. Εἶχε καταλάβῃ ἐπὶ τέλους, ἀπὸ τὴ θριαμβευτικὴ ἐκφρασι τῆς φυσιογνωμίας τοῦ ἀντιπάλου του, τὴν ἀλήθειαν πού εἶχε παίξει ὁ Κεντενάς, ἀφοῦ προηγουμένως τὸν βασάνισε τόσες ὥρες.

Ὅσο γιὰ τὸν ντὲ Βιλ, τὸ μόνον πού ἀντελήφθη ἦταν ὅτι κανένα ἀπὸ τὰ δύο... δέματα δὲν μπορούσε νὰ εἶνε ὁ Μοντωμπάν!...

Καὶ ρώτησε με φωνὴ πού ἔτρεμε ἀπὸ ὀργὴ καὶ ἀγανάκτησι:

—Ποῦ τὸν βρῆκατε αὐτόν;

—Στὸ ὑπόγειο, ἐκλαμπρότατε! ἀποκρίθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς μπράβους του.

—Κοιμότανε τόσο βαθεῖα, συμπληρώσε ὁ δεύτερος, ὥστε δὲν πῆρε καν εἰδοῖσι πὼς τὸν δένανε μετὰ σχοινιά!

Καὶ ἄφρασαν καὶ τὸ δεύτερο δέμα πλάι στὸ πρῶτο.

—Κοιμάται ἀκόμα! εἶπε ὁ Κεντενάς. Κοιμούνται καὶ οἱ δύο!... Ποτέ στὴ ζωὴ μου εἶδα ἐνὰ μεγαλειτέρους ὑπναράδες!

Ὁ βαρῶνος ὥρμησε καὶ κατέβαλε τίς κουκούλες ἀπὸ τὸ κεφάλι τῶν δύο ἀποκοιμισμένων.

—Μπᾶ! μπᾶ! τί βλέπουν τὰ μάτια μου!... φώναξε ὁ Κεντενάς με προσποιητὴ κατάπληξι. Ὁ ἀδελφὸς Τιμπώ!... Καὶ ὁ ἀδελφὸς Λουμπέν.

—Τύφλα σὺ μεθεῖσαι! βρυχήθηκε ὁ ντὲ Βιλ, με περιφρονητικὸ μορφοσμό.

—Σὰν καλόγηροι πού εἶνε! πρόσεξε ὁ εὐδιάθετος Κεντενάς.

Καί, γυρνώντας πρὸς τὸν ἐμβρόντιο Μπουκασέν, συνέχισε σοβαρώτατα:

—Ὁφείλω ν' ἀναγνωρίσω, συνάδελφε, ὅτι εἶσαι πολὺ ἐπιτήδειος!...

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑΣ

ΕΛΟΣ, ἡ ἀντων, τὰ σπουδαιότερα θέματα συζητήσεως σὲ μιὰ συναναστροφῇ κυριῶν ἦσαν, εἶνε καὶ θὰ εἶνε ἡ μόδα καὶ τὰ δουλειά. Ἔτσι καὶ στὸ σπίτι τῆς κυρίας Λεονώρα ἡ συζήτησις ζωήρεψε μόλις ἡ κυρία ἄρχισαν νὰ μιλοῦν γιὰ τὰ βάσανά τους μετὰ τῆς ὑπηρεσίας. Ἡ καθεμιά τους διηγῆτο τὴν τράβηξε ὥσπου νὰ τίς φέρῃ σὲ θεωρησιὰ, νὰ μιλοῦν δηλαδὴ κατὰ τὰ χάνουν καὶ αὐτὲς, ἐκτός ἀπὸ τίς «χοντρές δουλειές» τοῦ σπιτιοῦ. Ὁλες τους εἶχαν πολλὸ νόστιμο πράγμα. Μόνο ἡ Κα Σελινὸν σιωποῦσε, τὸ χαμόγελό της ὅμως ἔδειχνε φανερὰ πὼς δὲλες αὐτὲς ἡ ἱστορίαι δὲν θὰ μπορούσαν νὰ παραβληθῶν μετὰ τὴ δική της περικοπὴ. Κι' ἀλήθεια, ἡ διήγησις τῆς ἦταν ἡ πᾶν ἐνδιαφέροντα ἀπὸ ὅλες τίς ἄλλες.

—Ἐγὼ, εἶπε ἀρχίζοντας ἐπὶ τέλους, εἶχα σὴν ὑπηρεσίαν μου μιὰ κλέφτρα.

—Καὶ ποῖα ὑπηρετρία δὲν κλέβει;

—Μιὰ διαρρηκτρία!

Αὐτὴν τὴν φορὰ, ὅσες τὴν ἄκουσαν ἑαυνοήσθηκαν.

—Διαρρηκτρία!

—Ναί! ἀπάντησε ἡ κα Σελινὸν. Διαρρηκτρία καὶ συνένοχο δολοφόνου.

Αὐτὴ τὴν φορὰ, καμμιὰ ἀπ' τίς κυρίες δὲν μπόρεσε νὰ πῇ τίποτα. Ὁλες ἡ προσοχὴ συγκεντρώθηκε σὴν κυρία Σελινὸν.

—Λοιπόν, πὼς λέτε, ἀφοῦ τὴν ἔβλεπα τὸν διάβολό μου μετὰ τὴν διαρρηκτικὴν ἐπὶ τῆς πόρτας τοῦ ὑπογείου, νύμισα πὼς θὰ ἦσεν αὐτὴ ἐπὶ τέλους μετὰ τὴν Σολάν. Αὐτὴν τὴν πῆρα μέσα ἀπὸ τὸ Παρίσι. Μοῦ τὴν σύστησε ἕνα καλὸ μεσιτικὸ γραφεῖο. Ἐπὶ δεκαπέντε μέρες τὰ πράγματα πῆγαν νὰ θωμάσῃ. Δὲν με γοῦρεσε σὲ τίποτα. Δὲν ἀναγκαζοῦν νὰ τῆς λῶσιν δύο φορές τὸ ἴδιο πράγμα. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς προσαρμόστηκε σὴν ἐντέλειαν μετὰ τῆς ἀνάγκης τοῦ σπιτιοῦ.

Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ἐνθουσιάστηκε τόσο μετὰ τὴν προθυμίαν της, τὴν καθαριότητά της, τὴν νοικοκυραϊκὴν της πον οὔτε σκέφτηκα νὰ τῆς ζητήσω πιστοποιητικά. Μετὰ τὸ πρῶτο χτύπημα τοῦ κουδουνιστοῦ βουκότανε μπροστά μου, λέξ καὶ παραμύθι πῶς ἀπ' τὴν πόρτα. Ὅλα τὰ εἶχε ἐν τάξει. Ἐστρώσε τὸ τραπέζι με καλαμποκίτρινον, ἦταν ἐπιτήδεια στὰ ψώνια καὶ σαστός κέρεβρος στὸ ζήτημα τῶν τιμῶν. Ἀπὸ τὴν πρώτη βδομάδα, εἶδα μεγάλαν διαφορὰ στὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ.

—Καὶ τὴν ἀφῆσατε νὰ φύγῃ; Τέτοιο θησαυρὸν!... εἶπε μιὰ κυρία.

—Δὲν μοῖ διένετε τὴ διεύθυνσίν της; εἶπε μιὰ ἄλλη.

—Θὰ σὰς τὴν δώσω σὲ λιγὰν. ἔχετε τὸν λόγο μου. Δὲν τὴν ἀφῆσα νὰ φύγῃ, ἐκεῖνη θέλησε νὰ φύγῃ μόνῃ της. Ἐπάνω σὲς δεκαπέντε μέρες, πὼς λέτε, ἐνῶ ὁ ἀντρας μου καὶ ἐγὼ ἤμας κατενθουσιάσαμεν γι' αὐτὴν τὴν ἀνάγκαν.

—Ἀφήστε τὴν κυρία Σελινὸν νὰ τελεωθῇ, εἶπε τότε ἡ ὁμοδόξα.

—Ἄφρασε τὴν κυρία Σελινὸν νὰ τελεωθῇ, εἶπε τότε ἡ ὁμοδόξα.

—Ἄφρασε τὴν κυρία Σελινὸν νὰ τελεωθῇ, εἶπε τότε ἡ ὁμοδόξα.

τὴν μας καὶ τὸ σπίτι ἔλαμπε ἀπὸ καθαριότητα καὶ τάξι, ἡ καλὴ σου πέφτει ἑαφνικὰ ἀρρωστή.

—Βαρεῖά;

—Βαρεῖα λέει; Σκαριλὰν, παρακαλῶ. Μποροῦσα φυσικὰ νὰ τὴν σταλῶ στὸ δημοτικὸ νοσοκομεῖο. Μόλις δύο βδομάδες τὴν εἶχαμε σπίτι μας. Ὁ ἀντρας μου μάλιστα ἐπέμενε γιὰ τὸ νοσοκομεῖο, γιὰ νὰ μὴν κοιρασθῶ. Ἐγὼ ὅμως τὸν ἔπεισα καὶ τὴν κράτησα σπίτι. Ἐάν τὴν περιποιηθῶμε στὸ σπίτι μας, ποῦ ἔχω καὶ διπλῶμα νοσοκόμου, ὅπως ἔχετε, θὰ μὰς εὐγνωμοῖ καὶ ἐσὶ δὲν θὰ θέλῃ νὰ φύγῃ ποτέ παιά. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Σαράντα μέρες βάσταξε ἡ ἀρρώστεια. Ἐπειὴ ἡ ἀνδρογυνὴς ἄλλες ἔκοιτο. Ὑστερα ἀπὸ δύο μῆνες ἦταν καλὰ σὴν ἐντέλειαν. ἔλεγε μάλιστα παχύνει, τὰ μάγουλά της θῆσαν ὁδοκόμικα, ἐνῶ ἐγὼ, φυσικὰ, ἤμουν πολὺ κοιρασμένη. Ἐγὼ κερδίζω ὅμως τὴν παρτίδα καὶ

να. Τὸ πράγμα καταντὰ πολὺν περικοποῖ. Λοιπόν, ἀγαπητὴ μου!...

—Λοιπόν, ὅπως καταλαβαίνετε, καὶ ὁ ἀντρας μου καὶ ἐγὼ ἤμας καταγανακτισμένοι. Πὼς εἶνε δυνατόν νὰ φύγῃς, τῆς εἶπα. Ἐπειὴς δύο βδομάδες σὴν ὑπηρεσίαν, περικοπὴς ἀρρωστή καὶ ἐγὼ σὲ περιποιῶμαι μετὰ τὴν ἀρρωστίαν, γιὰ νὰ μὴν κοιρασθῶ. Ἐγὼ ὅμως τὸν ἔπεισα καὶ τὴν κράτησα σπίτι. Ἐάν τὴν περιποιηθῶμε στὸ σπίτι μας, ποῦ ἔχω καὶ διπλῶμα νοσοκόμου, ὅπως ἔχετε, θὰ μὰς εὐγνωμοῖ καὶ ἐσὶ δὲν θὰ θέλῃ νὰ φύγῃ ποτέ παιά. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Σαράντα μέρες βάσταξε ἡ ἀρρώστεια. Ἐπειὴ ἡ ἀνδρογυνὴς ἄλλες ἔκοιτο. Ὑστερα ἀπὸ δύο μῆνες ἦταν καλὰ σὴν ἐντέλειαν. ἔλεγε μάλιστα παχύνει, τὰ μάγουλά της θῆσαν ὁδοκόμικα, ἐνῶ ἐγὼ, φυσικὰ, ἤμουν πολὺ κοιρασμένη. Ἐγὼ κερδίζω ὅμως τὴν παρτίδα καὶ

να. Τὸ πράγμα καταντὰ πολὺν περικοποῖ. Λοιπόν, ἀγαπητὴ μου!...

—Λοιπόν, ὅπως καταλαβαίνετε, καὶ ὁ ἀντρας μου καὶ ἐγὼ ἤμας καταγανακτισμένοι. Πὼς εἶνε δυνατόν νὰ φύγῃς, τῆς εἶπα. Ἐπειὴς δύο βδομάδες σὴν ὑπηρεσίαν, περικοπὴς ἀρρωστή καὶ ἐγὼ σὲ περιποιῶμαι μετὰ τὴν ἀρρωστίαν, γιὰ νὰ μὴν κοιρασθῶ. Ἐγὼ ὅμως τὸν ἔπεισα καὶ τὴν κράτησα σπίτι. Ἐάν τὴν περιποιηθῶμε στὸ σπίτι μας, ποῦ ἔχω καὶ διπλῶμα νοσοκόμου, ὅπως ἔχετε, θὰ μὰς εὐγνωμοῖ καὶ ἐσὶ δὲν θὰ θέλῃ νὰ φύγῃ ποτέ παιά. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Σαράντα μέρες βάσταξε ἡ ἀρρώστεια. Ἐπειὴ ἡ ἀνδρογυνὴς ἄλλες ἔκοιτο. Ὑστερα ἀπὸ δύο μῆνες ἦταν καλὰ σὴν ἐντέλειαν. ἔλεγε μάλιστα παχύνει, τὰ μάγουλά της θῆσαν ὁδοκόμικα, ἐνῶ ἐγὼ, φυσικὰ, ἤμουν πολὺ κοιρασμένη. Ἐγὼ κερδίζω ὅμως τὴν παρτίδα καὶ

να. Τὸ πράγμα καταντὰ πολὺν περικοποῖ. Λοιπόν, ἀγαπητὴ μου!...

—Λοιπόν, ὅπως καταλαβαίνετε, καὶ ὁ ἀντρας μου καὶ ἐγὼ ἤμας καταγανακτισμένοι. Πὼς εἶνε δυνατόν νὰ φύγῃς, τῆς εἶπα. Ἐπειὴς δύο βδομάδες σὴν ὑπηρεσίαν, περικοπὴς ἀρρωστή καὶ ἐγὼ σὲ περιποιῶμαι μετὰ τὴν ἀρρωστίαν, γιὰ νὰ μὴν κοιρασθῶ. Ἐγὼ ὅμως τὸν ἔπεισα καὶ τὴν κράτησα σπίτι. Ἐάν τὴν περιποιηθῶμε στὸ σπίτι μας, ποῦ ἔχω καὶ διπλῶμα νοσοκόμου, ὅπως ἔχετε, θὰ μὰς εὐγνωμοῖ καὶ ἐσὶ δὲν θὰ θέλῃ νὰ φύγῃ ποτέ παιά. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Σαράντα μέρες βάσταξε ἡ ἀρρώστεια. Ἐπειὴ ἡ ἀνδρογυνὴς ἄλλες ἔκοιτο. Ὑστερα ἀπὸ δύο μῆνες ἦταν καλὰ σὴν ἐντέλειαν. ἔλεγε μάλιστα παχύνει, τὰ μάγουλά της θῆσαν ὁδοκόμικα, ἐνῶ ἐγὼ, φυσικὰ, ἤμουν πολὺ κοιρασμένη. Ἐγὼ κερδίζω ὅμως τὴν παρτίδα καὶ

να. Τὸ πράγμα καταντὰ πολὺν περικοποῖ. Λοιπόν, ἀγαπητὴ μου!...

—Λοιπόν, ὅπως καταλαβαίνετε, καὶ ὁ ἀντρας μου καὶ ἐγὼ ἤμας καταγανακτισμένοι. Πὼς εἶνε δυνατόν νὰ φύγῃς, τῆς εἶπα. Ἐπειὴς δύο βδομάδες σὴν ὑπηρεσίαν, περικοπὴς ἀρρωστή καὶ ἐγὼ σὲ περιποιῶμαι μετὰ τὴν ἀρρωστίαν, γιὰ νὰ μὴν κοιρασθῶ. Ἐγὼ ὅμως τὸν ἔπεισα καὶ τὴν κράτησα σπίτι. Ἐάν τὴν περιποιηθῶμε στὸ σπίτι μας, ποῦ ἔχω καὶ διπλῶμα νοσοκόμου, ὅπως ἔχετε, θὰ μὰς εὐγνωμοῖ καὶ ἐσὶ δὲν θὰ θέλῃ νὰ φύγῃ ποτέ παιά. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Σαράντα μέρες βάσταξε ἡ ἀρρώστεια. Ἐπειὴ ἡ ἀνδρογυνὴς ἄλλες ἔκοιτο. Ὑστερα ἀπὸ δύο μῆνες ἦταν καλὰ σὴν ἐντέλειαν. ἔλεγε μάλιστα παχύνει, τὰ μάγουλά της θῆσαν ὁδοκόμικα, ἐνῶ ἐγὼ, φυσικὰ, ἤμουν πολὺ κοιρασμένη. Ἐγὼ κερδίζω ὅμως τὴν παρτίδα καὶ

να. Τὸ πράγμα καταντὰ πολὺν περικοποῖ. Λοιπόν, ἀγαπητὴ μου!...

—Λοιπόν, ὅπως καταλαβαίνετε, καὶ ὁ ἀντρας μου καὶ ἐγὼ ἤμας καταγανακτισμένοι. Πὼς εἶνε δυνατόν νὰ φύγῃς, τῆς εἶπα. Ἐπειὴς δύο βδομάδες σὴν ὑπηρεσίαν, περικοπὴς ἀρρωστή καὶ ἐγὼ σὲ περιποιῶμαι μετὰ τὴν ἀρρωστίαν, γιὰ νὰ μὴν κοιρασθῶ. Ἐγὼ ὅμως τὸν ἔπεισα καὶ τὴν κράτησα σπίτι. Ἐάν τὴν περιποιηθῶμε στὸ σπίτι μας, ποῦ ἔχω καὶ διπλῶμα νοσοκόμου, ὅπως ἔχετε, θὰ μὰς εὐγνωμοῖ καὶ ἐσὶ δὲν θὰ θέλῃ νὰ φύγῃ ποτέ παιά. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Σαράντα μέρες βάσταξε ἡ ἀρρώστεια. Ἐπειὴ ἡ ἀνδρογυνὴς ἄλλες ἔκοιτο. Ὑστερα ἀπὸ δύο μῆνες ἦταν καλὰ σὴν ἐντέλειαν. ἔλεγε μάλιστα παχύνει, τὰ μάγουλά της θῆσαν ὁδοκόμικα, ἐνῶ ἐγὼ, φυσικὰ, ἤμουν πολὺ κοιρασμένη. Ἐγὼ κερδίζω ὅμως τὴν παρτίδα καὶ

να. Τὸ πράγμα καταντὰ πολὺν περικοποῖ. Λοιπόν, ἀγαπητὴ μου!...

—Λοιπόν, ὅπως καταλαβαίνετε, καὶ ὁ ἀντρας μου καὶ ἐγὼ ἤμας καταγανακτισμένοι. Πὼς εἶνε δυνατόν νὰ φύγῃς, τῆς εἶπα. Ἐπειὴς δύο βδομάδες σὴν ὑπηρεσίαν, περικοπὴς ἀρρωστή καὶ ἐγὼ σὲ περιποιῶμαι μετὰ τὴν ἀρρωστίαν, γιὰ νὰ μὴν κοιρασθῶ. Ἐγὼ ὅμως τὸν ἔπει

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΥΦΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΕΙΝΕ ΤΡΕΛΛΟΙ ΟΙ «ΑΣΤΕΡΕΣ»;

(Ένα περίεργο άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου Πώλ Αντρέ για τις παραξενιές και τις εξωφρενικότητες των «αστέρων».)

Α παραμυθένια τους πλούτη κι' ή καλλιτεχνική τους ιδιοσυγκρασία κάνουν τους γόητες και τις «εβεντέτες» της θόνης να χουν τις πιο ιδιότροπες ιδέες.

Έτσι η Κλάρα Μπάρν, η γόση με τα ρούσα μαλλιά,

που αναστάτωσε και που αναστατώνει ακόμα τις «Ηνωμένες Πολιτείες» με τα πολυάριθμα ερωτικά σκάνδαλά της, πήρε την απόφαση μιά μέρα να μαζέψει μέσα σ' ένα δωμάτιο όλες τις φωτογραφίες των ανδρών που τόλμησαν... να την φιλήσουν! Η Σουζάν Καρβέν, ένας άλλος «αστέρας» του Χόλλυγουντ, που είχε σήμερα η πιο στενή φίλη της Κλάρα Μπάρν, απεκάλεσε εσχάτως στους δημοσιογράφους ότι έχει επισκεφθεί αυτό το μυστηριώδες δωμάτιο της συνταρακτικής Κλάρας και τους το περιέγραψε με ακρίβεια και με κάθε λεπτομέρεια: «Είχε ένα μεγάλο δωμάτιο, τους είπα, φωτισμένο από τρεις κεριά, στάλινους φεγγίτες, γιατί βρισκόταν στη μέση της βίλλας της φίλης μου και γι' αυτό δεν έχει κανένα παράθυρο. Μά κι' αν είχε, η Κλάρα θα το έκλεινε για να κάνει ίσιο κι' ομοιόμορφο τον τοίχο. Θα με ρωτήσετε τώρα για ποιά λόγο; Απλούστατα: πάνω στους γκρίζους τοίχους αυτού του μυστηριώδους δωματίου η φίλη μου έχει κορμώσει τη μιά δίπλα στην άλλη όλες τις φωτογραφίες των ανδρών που πέθαναν μιά στιγμή από τη ζωή της, ανδρών με γένεια, ευρισμένων, με μουστάκια, με γυαλιά, φανακλών, ξανθών, μελαχροινών, τέλος, με δυο λόγια, κάθε τύπο μορφών ή άσχημων ανδρός. Όλες αυτές οι φωτογραφίες έχουν ιδιόχειρες αφιερώσεις προς την Κλάρα που προδίδουν ένα φλογερό έρωτα, ένα μεγάλο πάθος, μία αισθηματική τραγωδία! Πόσες είναι; Αναρίθμητες! Κι' οι τέσσερες τοίχοι του απόκομμου δωματίου της είναι γεμάτοι από αυτές τις περίεργες μορφές των φίλων της Κλάρας που αποτελούν τη σπάνια κι' έκκεντρη συλλογή της πιο πρωτότυπης συλλογής του κόσμου...» Η Σουζάν Καρβέν κατόπιν δεν δίστασε ν' αναφέρει ότι η γόση με τα ρούσα μαλλιά κλείνεται κάθε μέρα μιά ολόκληρη ώρα μέσα στο δωμάτιο με τις φωτογραφίες, γιατί της άρεσει να νομίζει ότι όλα εκείνα τ' αναριθμητά βλέμματα των ανδρών είναι καρφωμένα πάνω της, όπως άλλοτε, με το ίδιο τρελλό και παράφορο πάθος. Αυτή η τελευταία ιδιοτροπία της Κλάρας Μπάρν είχε το μόνο έργο της παραφροσύνης που τυράννησε δυο ολόκληρα χρόνια τη γόση με τα ρούσα μαλλιά κι' από την οποία, όπως φαίνεται, δεν

έχει ακόμη γιατρονική τελείωση...

Η Τζόαν Κράουνφορντ πάλι έχει μιά άλλη είδους ιδιοτροπία: Σε μιά μεγάλη αποθήκη της βίλλας της μαζεύει όλα τα γραμμάτια που λαμβάνει καθημερινώς από τους θαυμαστές της και που φτάνουν κατά μέσον όρον έφτά χιλιάδες. Σ' αυτή την αποθήκη που βρίσκεται δίπλα στην κουζίνα της, η Τζόαν έχει τοποθετήσει μεγάλα χωρίσματα που αντιπροσωπεύουν το καθένα κι' από ένα κράτος! Έχει πέρα λοιπόν συγκεντρώνει και χωρίζει κατά εθνικότητες τα γραμμάτια των θαυμαστών της, χωρίς να τ' ανοίγει! Αυτό είναι αλήθεια, όσο κι' αν φαίνεται παράξενο. Η Τζόαν δεν έχει σκεπτό το φάκελλο, ούτε ενός τέτοιου γραμματίου: «Μόνο έτσι, λέει η ίδια, μπορώ να έχω πάντα αιταπάτες, πράγμα που δεν συμβαίνει πια με τους άλλους «αστέρες»...»

Η Καθ' Φράνσις νοιώθει ένα τρελλό πάθος για τα πουλιά. Τις άρεσουν όλα τα όδικα πουλιά του κόσμου! Έχει λοιπόν ένα μεγάλο δωμάτιο με τους τοίχους σκεπασμένους από κλουβιά κάθε είδους, όπου είναι φυλακισμένα κι' από παράξενα, τα πιο όμορφα κι' από πιο μελωδικά πουλιά της γης.

Η συλλογή αυτή του χαριτωμένου «αστέρος» δεν μπορεί να συγκριθεί ούτε κατ' ιδέαν με την παρόμοια συλλογή του ζωολογικού

κήπου του Χόλλυγουντ. Η Καθ' Φράνσις λοιπόν για να μπορεί να ακούει από το κρεβάτι της τα πρωινά κελαϊθήματα των αναριθμητών πουλιών της, έχει εγκαταστήσει ένα μικρόφωνο μέσα στο δωμάτιό της κι' ένα μεγάφωνο στον κοιτώνα της κι' έτσι η μεγάλη «εβεντέτα» δεν ξυπνάει το πρωί από ένα απότομο σκούντημα ή από τα θαρσύνοντά της θήματα της καμαριέρας της, παρά από εκείνη την συναυλία των πουλιών που την κάνει θιμώσεως ολόκληρη και της φέρνει το γέλιο στα χείλη.

Η Καρλ Λομπάρτ είχε κι' αυτή μιά αλλόκοτη ιδιοτροπία: δεν φοβάει ποτέ τα ίδια γάντια. Φαντάζεται λοιπόν κανείς πόσο της στοιχίζει αυτή η τρέλλα. Κάθε ξενάγηση που θα σκεπαστεί τα χέρια της είναι άγχορτο και να θυγ' εκείνη τη στιγμή από το κοντί! Κι' επειδή η Τζόαν με τα πλατινένια μαλλιά έχει ένα είδος προμηθευτή, τα γάντια της έχουν πάντα μιά παράξενη νότα και γίνονται από τα πιο έκκεντρα και τα πιο άβυσθα δέματα. Η Τζόαν Χάρλοου φοράει γάντια από δέματα φειδιών, από δέματα ψαριών του Ελληνικού που φωσφορίζουν την νύχτα κι' από δέματα αλβινοί μύσχοι του Θιέτ που αναβίνουν ένα τρομερά μεθυστικό άρωμα! Όλα λοιπόν αυτά τα γάντια που φορέθηκαν μιά μονάχα φορά, φυλάγονται πάλι στα κοντιά της και γράφεται πάνω σ' αυτά από τι γραμματέα της ή ημερομηνία της χρησιμοποίησής τους. Κι' έτσι, με την τεραστία αυτή συλλογή των γαντιών που έχει σήμερα η Τζόαν Χάρλοου, θα μπορούσε, αν της κάπνιζε, να παραστήσει την θόνη και ν' ανοίξει το μεγαλύτερο... γαντάδικο του Χόλλυγουντ!

Στις «καλές στιγμές» του, ένας από τους πιο ακατανίκητους γόητες του κινηματογράφου, ο Τζόν Μπάρνμωρ, τριγυρίζει στη φιλική, ένα από τα πρώτα που χρησιμοποιήθηκαν στον Νέον Κόσμο! Αυτό το αυτοκίνητο είχε η μόνη κληρονομιά που έμεινε στον Τζόν. Τού την άφησε ένας έκκεντρικός θεός του που τον αγαπούσε στοργικά. Κι' απόδειξη είναι ότι ο Τζόν συγκινείται ακόμα και σήμερα, όταν μιλάει για τον θεό του...

Θα πείτε τώρα: μιά γιατί ο Τζόν μεταχειρίζεται ακόμη αυτό το παλιό αυτοκίνητο; Η εξήγησις είναι εύκολη. Ο γόης τριγυρίζει με αυτό στο Χόλλυγουντ, γιατί θέλει να κερδίσει ένα στοιχείο που έχει βάσει από δω και εικοσιπέντε χρόνια μ' ένα φίλο του, τον ηθοποιό Πέτρο Ρίτσολ. Οι δυο αυτοί ιδιοί, χρόνια τώρα, πούδ θα τρέξει περισσότερα χιλιόμετρα, χρησιμοποιώντας πάντα το ίδιο αυτοκίνητο. Ο έμπορος Πέτρο Ρίτσολ λοιπόν μέχρι της στιγμής έχει τρέξει περισσότερα από ένα εκατομμύριο χιλιόμετρα. Με άλλα λόγια έχει κάνει εικοσιδύο περίπου φορές τον γύρο της γης. Ποιάς θα νικήσει άραγε; Κανείς δεν μπορεί να προ-

Η Μάρλεν Ντήτριχ, που κάνει συλλογή από κάλτσες...

βλέψη τίποτα. Ο Τζόν Μπάρνμωρ επιδιορθώνει διαρκώς τ' αυτοκίνητό του, μιά δεν έχει το δικαίωμα ν' αλλάξει τη μηχανή του κι' έτσι η μεγαλύτερη ταχύτητα που μπορεί ν' αναπτύξει με την παλιά είναι 35 χιλιόμετρα την ώρα κι' αυτό μονάχα, όταν βρίσκεται σε κατήφορο.

Τέλος, την πιο παράξενη ιδιοτροπία απ' όλες τις «εβεντέτες» του Χόλλυγουντ την έχει η Μάρλεν Ντήτριχ. Η μοιραία Μάρλεν κάνει συλλογή απ' όλες τις κάλτσες που φορέσε στο «εσούντιος» και κάθε τέτοιο ξενάγιο το φυλάει στερεά μ' ένα χαρτί, απάνω στο οποίο γράφει τη μέρα, τον μήνα και το χρόνο κατά τον οποίον σκόλισε τις πιο όμορφες γάμπες της Αμερικής.

Όσο τώρα για την Γκρέτα Γκάρμπο λένε ότι έχει τη μανία να παίρνει από τους φίλους της κάθε ιδιότροπη γραβάτα που θα της κινήσει την προσοχή. Κι' επειδή η έπαυση της «Σφίγγας» του Χόλλυγουντ μοιάζουν με διαταγές, οι φίλοι της προσφέρουν ανέσως τη γραβάτα τους, ειχαριστημένοι από αυτήν την εξαιρετική είνονα του «αστέρος» των αστέρων.

Καθώς βλέπετε λοιπόν, απ' όλες αυτές τις παραξενιές, που αναφέραμε, μπορεί να καταλάβει κανείς γιατί ένας Αμερικανός δημοσιογράφος που έκανε έσχατος μιά έρευνα, για την απόκριση ζωή του Χόλλυγουντ, έβαλε τον ακόλουθο τίτλο στα άρθρα του: «Είτε τρελοί οι «αστέρες»».

Ο τίτλος αυτός είναι βέβαια εντυπωσιακός, μιά όχι κι' αδικαιολόγητος. Έσείς, παραδείγματος χάριν, τι λέτε; Είναι ή δεν είναι τρελοί οι «αστέρες»;

ΠΩΛ ΑΝΤΡΕ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΠΡΩΗΝ ΛΟΥΣΤΡΟΣ

Κάποτε ένας πρώην λούστρος του Λονδίνου, πλούτισε και έγινε μέλος της Βουλής των Κοινοτήτων.

Ένώ μιλούσε, μιά μέρα, ανεβαμένος στο Βήμα, τον διαέκρινε ένας γυναικας δεν τις περνούσαν.

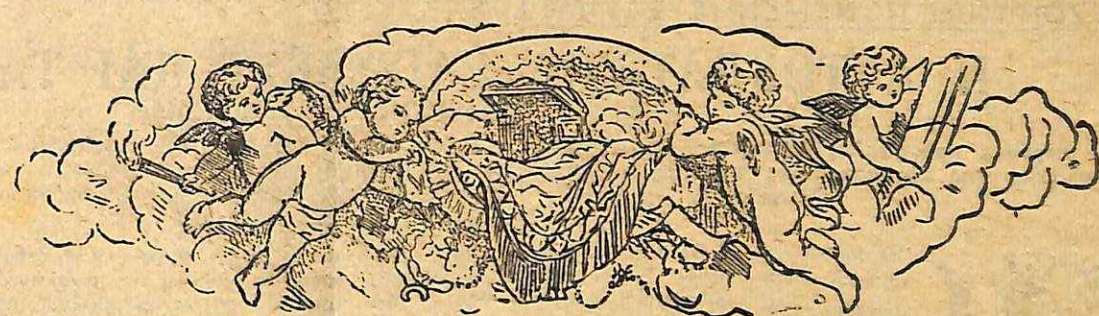
—Πάρε, γιατί θυμάμαι πως ξεπιανες άλλοτε τα παπούτσια του πατέρα μου!..

Όλοι οι βουλευτές περιμένα να τ' αχόη ο πρώην λούστρος. Εκείνος όμως απάντησε άταραχος:

—Κύριοι συνάδελφοι, διαμαρτύρομαι... Πρέπει να ξέρει ο κ. συνάδελφος ότι ποτέ δεν υπήρξα... πεταλωτής!..

Κόκκαλο ο μιλώδης.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε απολύτως ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Λέκα 7, Αθήνας.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΗ ΦΥΣΙ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Ένα περίεργο φαινόμενο. Γιατί τα αρσενικά ζώα αγαπούν τις γυναίκες και τα θηλυκά τους άνδρες. Η έρωτευμένη τίγρις. Η επίδρασις της ωμορφιάς στα ζώα. Η κοκεταρία της παγώνας. Ο πονόδετος του ελέφαντος και η όδοντογιατρός, κτλ.

Δεν ξέρουμε αν όσοι από τους αναγνώστες μας έχουν κατοικίδια ζώα στο σπίτι τους, έτυχε ποτέ να παρατηρήσουν μερικές παράξενες προτιμήσεις των ζώων απάνω προς τα μέλη της οικογένειάς. Και για να γίνουμε σαφέστεροι: «Αν έτυχε να παρατηρήσουν ότι τα αρσενικά ζώα υπακούουν κι' αγαπούν περισσότερο τα κοριτσάκια και τις γυναίκες του σπιτιού, ενώ τα θηλυκά ζώα προτιμούν τ' αγοράκια και τους άνδρες.

Το περίεργο αυτό φαινόμενο το έχουν προσέξει πολλοί, άνδρες και γυναίκες, αλλά δεν τον δόσανε τη σημασία που του αξίζει. Ο Γερμανός επιστήμων, Τζάλλ, μαθητής του περιφημου καθηγητού Γαίγκερ, σπούδασε επί χρόνια ολόκληρα το φαινόμενο αυτό και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα ζώα διακρίνουν αν ένας άνθρωπος είναι άνδρας ή γυναίκα, κι' ότι τα θηλυκά προτιμούν τους άνδρες, ενώ τα αρσενικά τις γυναίκες. Η προτίμησις αυτή, λέει ο Γερμανός επιστήμων, είναι περιεργωτάτη. Στο βιβλίο που έγραψε ειδικά πάνω σ' αυτό το θέμα εξηγεί πολλά ιστορικά περιεργα κι' αναφέρει πολλά παραδείγματα, τα οποία δίνουν ένα διάσειστο κώρο στα επιστημονικά συμπεράσματά του.

Ίδου ένα παράδειγμα: Τα λιοντάρια της Καμπότζας, ενώ επιτίθενται πάντοτε κατά των ανδρών, τις γυναίκες δεν τις περνούσαν. Αυτό είναι γεγονός που το πιστοποιούν πλήθος περιηγητών. Άλλο παράδειγμα θαλασσίνο: από την ζωή και την πέτρα των θηριοδασκτών: Είναι παρατηρημένο, ότι μιά θηριοδασκτρία κατοικώβει εύκολοτερα να δαμάσει ένα αρσενικό θηρίο, ενώ ένα θηριοδασκτής ένα θηλυκό θηρίο. Έτσι εξηγείται το γιατί στην αρχαιότητα ή γυναίκες κατείχαν τα στήθη της δαμασκτικής τέχνης. Η περιφημες θηριοδασκτρίες της αρχαιότητας: Κυβέλη, Κίρκη, Μήδεια, όφειλουν — κατά τον Τζάλλ — την δεινότητά τους πρώτος στο φθλο τους και δεύτερον στην ωμορφιά τους.

Η όμορφη έλασκει κι' αυτή μιά ακατανίκητη γοητεία στα άγρια θηρία, λέει ο Τζάλλ. Για να μάς πείσει γι' αυτό μ' ας φέρει για παράδειγμα ένα τιθασσμένο λιοντάρι του ήγεμόνος του Μαρόκου. Τό περιφημο αυτό λιοντάρι, ενώ φανέρονε με κάθε τρόπο τα φιλική του.

Ό φυσιολόγος Βορέμ, γράφει στο βιβλίο του ο Τζάλλ, μιλάει για ένα πύθιο που έβγαζε από τη ζήλια τον τον άνδρα της υπηρετούσε, ή οποία τον περιποιόταν. Ο ίδιος ο Βορέμ θεοαίνον ότι μιά παγώνα μοιράζε με μιά άφραστη κοκεταρία τους.

Η όμορφη έλασκει κι' αυτή μιά ακατανίκητη γοητεία στα άγρια θηρία, λέει ο Τζάλλ. Για να μάς πείσει γι' αυτό μ' ας φέρει για παράδειγμα ένα τιθασσμένο λιοντάρι του ήγεμόνος του Μαρόκου. Τό περιφημο αυτό λιοντάρι, ενώ φανέρονε με κάθε τρόπο τα φιλική του.

κά του αισθήματα προς τις όμορφες οδολίσσες του χαρεμιού, έβγαζε άγριους μηνυμούς και έδειχνε απειλητικά τα δόντια του στις γοηές σκλάβες.

Ο Τζάλλ μιλάει επίσης για μιά τίγρι, αρσενική, ή οποία είχε αγαπήσει τόσο παράφορα μιά όμορφη κοπέλλα, ώστε αν τύχαινε να περάσει ένα έβουσιτετρώφο χωρίς να την δει, άρχιζε να ώριεται φρικωδώς και δεν έρωγε τίποτε πριν παρουσιασθή εκείνη. Η τίγρις αυτή ψόφησε από μαρασμό πέντε μέρες ύστερα απ' τον θάνατο της πολυαγαπημένης της.

Τα θηρία που αισθάνονται μιά τόσο συμπάθεια για τον έτερόφυλό τους άνθρωπο, για τον όμορφό τους άνθρωπο αισθάνονται ένα α-

σθημα ζήλειας και μίσους, που το εκδηλώνουν σε κάθε περίπτωση. Την μιά Χέλιοι, την περιφημη θηριοδασκτρία, την υπάκουαν με μιά ευλάβεια, θρησκευτική μπορεί να πη κανείς, όλα τα αρσενικά λιοντάρια της, ή λέανι της όμως παντα δυστραπούσε και όχι σπάνια της έτοιζε, σαν αντίληρος, τα δόντια της.

Ο φυσιολόγος Βορέμ, γράφει στο βιβλίο του ο Τζάλλ, μιλάει για ένα πύθιο που έβγαζε από τη ζήλια τον τον άνδρα της υπηρετούσε, ή οποία τον περιποιόταν. Ο ίδιος ο Βορέμ θεοαίνον ότι μιά παγώνα μοιράζε με μιά άφραστη κοκεταρία τους.

Ό φυσιολόγος Βορέμ, γράφει στο βιβλίο του ο Τζάλλ, μιλάει για ένα πύθιο που έβγαζε από τη ζήλια τον τον άνδρα της υπηρετούσε, ή οποία τον περιποιόταν. Ο ίδιος ο Βορέμ θεοαίνον ότι μιά παγώνα μοιράζε με μιά άφραστη κοκεταρία τους.

ταρία χαμόγελα, που υποσχόντουσαν πολλά, στους άνδρες, ενώ δεν έφηνε να την πλησιάσει καμιά γυναίκα. Κινηγούσε τις διόφυλές της με μιά τέτοια λύσσα, που μόνο μιά γυναίκα μπορεί νάχει, όταν βρεθή μπροστά σε μιά επικίνδυνη αντίληψη της.

Στον Ζωολογικό Κήπο του Μονάχου πάλι — αναφέρει ο Τζάλλ — πόνεσε κάποτε το δόντι ενός ελέφαντος. Τό παχύδεριο δεν μπορούσε να κλείσει μάτι, μερώνοντα απ' τους πόνους του. Στο τέλος, οι όδοντογιατροί αποφασίσανε να επέμβουν. Μάταια όμως πήγαν σ' κώποι τους, γιατί ο ελέφας δεν ένοούσε με κανέναν τρόπο να ανοίξει σ' αυτούς το στόμα του. Έγκατέλειψαν λοιπόν τον σκοπό τους κατατρομασμένοι απ' την δυσπιστία που έδειχνε το νοσηρότερο των ζώων μετά τον άνθρωπο, στην επιστημονική τους ικανότητα, κι' άφησαν τον δυστυχισμένο ελέφαντα να υποπνιέται. Τότε προσφέρθηκε να τσάν τον ελέφαντα μιά χαριτωμένη όδοντογιατρός. Στις επόμενες αθήσεις της, ο διευθυντής του Ζωολογικού Κήπου υπέχωρησε και της επέτρεψε να γιατρέψει τον πονόδετο του γίγαντος των ζώων.

Την ιατρική αυτή επέμβαση την παρακολούθησαν με ζωνρόν ενδιαφέρον κι' αντιπρόσωποι των έφημερίδων. Την άλλη μέρα όλες ή Γερμανικές έφημερίδες είχαν αφιερώσει στήλες ολόκληρες για να περιγράψουν και να σχολιάσουν την προθυμία και την άνακωστήρη με την οποία ο ελέφας ο έλεφας να του κάνει ή χαριτωμένη έτεροφυλός του μιά επώδυνη έγχείρησι και να του βουλώσει το δόντι της.

Ο δόκτωρ Τζάλλ αναφέρει πολλά άλλα περιεργωτάτα παραδείγματα αγάπης κι' αφοσίωσης των ζώων προς τους ανθρώπους.

Ακούστε τώρα και την ποτότατη εξήγησι που δίνει στο: Γιατί οι άνδρες εύδοκμοουν περισσότερο στη μελισσοκομία απ' τις γυναίκες; Απολαύσατέ την: «Η βασίλισσα κι' ή εργάτριες είναι θηλυκές. Σαν θηλυκές που έινε δεν μπορεί παρά να είναι φιλάρεσες. Και γι' αυτό δέχονται τις προτιμήσεις των ανδρών και από ευχαρίστησι τους δίνουν ανταλλάγματα! Άλλά μιά που έινε θηλυκή, έινε και ζήλιαρες! Και γι' αυτό κυνηγούν τις γυναίκες που τολμούν να τις πλησιάσουν».

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΠΟΝΕΜΕΝΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ

Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΡΑΚΙΑ

Τὰ κοράκια προάγγελος δυστυχίας της Αυστριακής δυναστείας. Η τραγωδία του αυτοκράτορα, Μαξιμιλιανού. Το όνειρο της ακολουθούσε της αυτοκρατειράς. Ο θάνατος του Ροδόλφου και της Μαρίας Βετοέρρας. Το μαύρο κοράκι του θανάτου, κτλ. κτλ.

«Ελισσάβετ, η τραγική αυτοκράτειρα της Αυστρίας, της οποίας τον γολγοθά εξιστόρησε τόσο ποιητικά όσο ο αλησμόνητος Κωνσταντίνος Χρηστομάνος, άφηκε στην οικογένεια των Βιτελσμάχων, που την βάρανε ανέστανε μια φρικτή κατάρα, σε μια οικογένεια που ζούσε πάντοτε σ' ένα κόσμο φαντασμάτων, προλήψεων και δειδαυμονιών. Απ' όλα διώκεται εκκατά σμιάς, εκείνο που έκανε ζωηρότερη εντύπωση στην Ελισσάβετ ήταν η εμφάνισής ενός κορακιού. Κάθε φορά που έβλεπε ένα κοράκι, ήταν βέβαιη πως θα της συνέβαινε μια συμφορά. Και η αλήθεια είναι ότι τα θλιβερά αυτά προαισθήματα έβγαζαν πάντοτε αληθινά ως μονάχα στην Ελισσάβετ, αλλά και σ' όλα τα μέλη της οικογένειάς των Αψβούργων.

Ανέστανε τα κοράκια παρουσιάζοντάς τους ως προάγγελοι δυστυχίας στον αυτοκρατορικό οίκο της Αυστρίας.

Όταν ο τραγικός Μαξιμιλιανός ήταν έτοιμος να φύγει από την έπαυλη Μιραμάρ, μαζί με την γυναίκα του την Καρλόττα, για να πάει να στεφθεί βασιλιάς του Μεξικού, είδε ξαφνικά τρία μαύρα κοράκια να κάθονται στο περβάζι του παραθύρου του. Η Καρλόττα θυμήθηκε τότε την παράδοση, που κηλοφορούσε σχετικά με τα κοράκια, φοβήθηκε για την έλθει που θα είχε ένα ταξίδι σε μια χώρα μακρινή και άγνωστη, ή οποία παροτρύνει πάντοτε από ένα ευφύλιτο πόλεμο, και παρακάλεσε τον άνδρα της να μείνουν στην Αυστρία.

Μα ο Μαξιμιλιανός θέλησε να φανεί δυνατός, να προκαλέσει το πεπρωμένο του. Και πήγε στο Μεξικό — για να τουφεκιση βρεθεί από λίγον καιρό από τους επαναστάτες! Όσο για την Καρλόττα, η οποία παρεφρόνησε από την λύπη της, έζησε κάπου πενήντα χρόνια, τελικά... Και στις επόμενες στιγμές που επαναστάσανε το λογικό της, ξαναθυμώσανε τα λόγια που είχε στον σβύγγό της, στην έπαυλη του Μιραμάρ, που άρχισε να ομιλήσει: —Τα μαύρα κοράκια!... Τα μαύρα κοράκια!...

Η ίδια σχεδόν ιστορία συνέβη και στην αρχιδούκισσα Μαρία Χρηστίνα. Τη μέρα ακριβώς, που η αρχιδούκισσα έφαιγε από την Βιέννη, για να πάει στην Ισπανία, όπου την περίμενε ένας σβύγγος τοιλά έτοιμος να την πάρει, ένας μαύρος κοράκι πήγε και πέταξε πάνω από το κεφάλι της και τη συνόδευσε ως τον σταθμό. Πολλή περάση πολλές φορές, η Μαρία Χρηστίνα έδολαφονέτο στη Μαδρίτη από ένα άγνωστο...

Θα μπορούσαμε να σκεφτούμε, όμως, πείρα τέτοια περιστατικά, που έπαθεθαίνον τον θρόνο, ότι κάθε εμφάνιση κορακιού προμήνυε και μια συμφορά για ένα μέλος της δυναστείας των Αψβούργων. Μα είναι καιρός να ξαναγυρίσουμε στην αυτοκράτειρα Ελισσάβετ, της οποίας η τραγική μορφή μας ασχολεί στο άρθρο μας αυτό.

Πολύ περισσότερο είναι ο τρόπος, με τον οποίο έγινε η τραγική εμφάνιση κορακιού στην Ελισσάβετ.

Η Αίγυπτος, Χιλιανία, με άλλους τόπους της εξορίας, ο οποίος τότε άναμνίσαν τον έλεγχο, λίγους μήνες μετά την εκτέλεση της Ελισσάβετ από τον Ιταλό άναρχο Λινέν, μας άφηγείται το παρακάτω περιστατικό:

«Στα 1881, συνόδευσε, την αυτοκράτειρα σ' ένα ταξίδι της στη Βρετανία. Η μεγαλειότητά της άγαποσε πολύ τον τόπο αυτόν για τα μελαγχολικά και άγρια τοπία του, για την αωνία άσπρη του και για το άσπαστο τραγούδι του Άννα-νι. Η εξαιρετική ευχέρεια της γυναίκας αυτής έφαιγε ένα ορισμένο άλλο, εύχαριστο θεϊσμό σε μια χώρα που έζη με θόλους και παραδόσεις, με τρομακτικές ιστορίες φαντασμάτων και βροχολακών.

Μια νύχτα, στον παλάτι του μεξικού, είδε ένα όνειρο πολύ δυσάρεστο για την αυτοκράτειρα. Δεν έβλεπε άλλο παρά...

Η Ελισσάβετ της Αυστρίας

από κείνη την νύχτα είχα τη βεβαιότητα ότι τα τέλη της μεγαλειότητάς θα ήταν άσχημα, πάλι έσχημα...

Μας φάνηκε πως γυρνάμε στην πίσω, ένα νύχτινο. Επειδή, είδα μια λευκή μορφή, μια ασπρήλη όπταση, να ταλαταλείται στα χείλη ενός νεκρού, που βρισκόταν κάτω από το κρεβάτι. Προχώρησα μηχανικά, άβηγα στο δωμάτιο μου κι έπεσα να κοιμηθώ. Μα η λευκή μορφή έδειχνε να με κινηγά... Την είδα να με πλησιάζει στο κρεβάτι μου, να έλθει έξω μου... Έσφιξα τα δόντια μου με δύναμη, για να μη ξεφύγισα από την άγνοιά μου...

Και, σε μια στιγμή, πρόφρα να ξεχωρίσω τα χαρακτηριστικά της όπτασης... Έβλεπα πάλι καθαρά την Ελισσάβετ... Θανάσιμη όμορφότητά ήταν χιμένη στο πρόσωπο της. Άλλά μάτια ήταν καρφωμένα πάνω μου με σπαρακτική έμφραση πόνου και άπελπίστας... Θά ήθελα να φωνάξω, να σπρώξω το χέρι μου για να διώξω αυτόν τον έφιάλη, μα δεν μπορούσα να κάνω την παραμικρή κίνηση.

Σε λίγο, είδα την αυτοκράτειρα να σηκώνει σιγά-σιγά το κάπασνο χέρι της και να μου δείχνει πληγή άνοιγμένη στο στήθος της — και μερικές σταγόνες αίμα στην κά-

ταση έσθλητα της. Συγχρόνως, ένα κοράκι άρχισε να πετάει πάνω από το κεφάλι της... Λιποθύμισα τότε από τον φόβο μου — και έμεινα πολλές ώρες άποναρκομένη στο κρεβάτι μου...

Την άλλη μέρα το πρωί, διηγήθηκα στην αυτοκράτειρα τ' όνειρό μου. Έκείνη, έμεινε στην άσχη άλλα από τον τρόμο της... «Το μαύρο κοράκι!... τραύλισε σε λίγο. Το μαύρο κοράκι!... Θεέ μου! Τι έδους συμφορά να με περιμένει άραγε;...

Μα η αυτοκράτειρα δεν άργησε να ξαναδράνη την ψυχράμια της. Ήταν μοιολόγους και ήξερε να άτενίζει τον θάνατο μοιολογικά. Φάνεται όμως ότι θα δοκίμασε κάποιον ισχυρό κλονισμό, γιατί το ίδιο βράδυ έλεγε στον Κωνσταντίνου Χρηστομάνο, ο οποίος της διδάσκει τότε ελληνικά, τα παρακάτω έμπεταμένα λόγια:

«Όταν χάσει κανείς την αγάπη της ζωής, νοιώθει το ψυχρό χέρι του θανάτου σ' άνωμαλή στον ώμο του. Ύπάρχει μια στιγμή, κατά την οποία πεθαίνουμε ένδόμηχα... Και η στιγμή αυτή δεν είναι ή ώρα του πραγματικού θανάτου!»

Από κείνη τη μέρα, η Ελισσάβετ κατελήφθη από μια βαθιά μελαγχολία. Τού κάκου προσταθούσε και η ίδια σ' αντιδράση στην θλίψη που κατείχε την καρδιά της. Τέσσερα και όπτασεις, φαντάσματα και έφιαλτικά όνειρα άρχισαν να την βασανίζουν και ξυπητή και κοιμισμένη. Ξαναθυμώσανε το όνειρο που είδε την νύχτα που ο ξάδελφός της, ο τραγικός Λουδοβίκος της Βαυαρίας, έπεσε μυστηρελώς και πνίγηκε στη λίμνη του Στάρνιμπεργκ. Την νύχτα εκείνη, η Ελισσάβετ είδε τον Λουδοβίκο να εμφανίζεται μπροστά της μοναχένος από πάνω ως κάτω, με άδειανές κόγχες, με σώμα σάν σκελετό... Και στο όνειρο αυτό η αυτοκράτειρα έβλεπε ένα θλιβερό προμήνυμα της συμφοράς που την περίμενε...

Το άπόγευμα της 29ης Φεβρουαρίου 1888, ενώ η αυτοκράτειρα έκανε μόνη της ένα περίπατο στον κήπο των άνακτόρων της, είδε ξαφνικά ένα κοράκι να πετάει πάνω από το κεφάλι της... Η Ελισσάβετ έτρεξε και κλειδώθηκε στο δωμάτιό της, τρέμοντας από τον φόβό της, βεβαία ότι μια μεγάλη δυστυχία περίμενε ή αυτήν ή τον οίκο της.

Την άλλη μέρα, η αυτοκράτειρα έτληροφροείτο ότι ο γιός της, ο άρχιδούξ Ροδόλφος, δρόθηκε σκοτωμένος, μαζί με την φίλη του, τη Μαρία Βετοέρρα, στην έπαυλη του Μάγκρελινκ!

Το ήξερε! Ψιθύρισε ή μητέρα, όταν της άνεκοίονσαν την τρομερή είδηση. Ούτε ένα δάκρυ δεν κίνησε από τα μάτια της. Ήταν προετοιμασμένη γι' αυτή τη συμφορά!... Για μια βράδια φη-

Την άλλη μέρα, η αυτοκράτειρα έτληροφροείτο ότι ο γιός της, ο άρχιδούξ Ροδόλφος, δρόθηκε σκοτωμένος, μαζί με την φίλη του, τη Μαρία Βετοέρρα, στην έπαυλη του Μάγκρελινκ!

Το ήξερε! Ψιθύρισε ή μητέρα, όταν της άνεκοίονσαν την τρομερή είδηση. Ούτε ένα δάκρυ δεν κίνησε από τα μάτια της. Ήταν προετοιμασμένη γι' αυτή τη συμφορά!... Για μια βράδια φη-

ρά βγήκε άληθινός ο θρόλος, ότι ή εμφάνισής ενός κορακιού είχε προάγγελος μιας δυστυχίας για τον οίκο των Αψβούργων... Γιατί, λοιπόν, να παρατηρηθεί ή Ελισσάβετ κατά το σκληρό πεπρωμένο της δυναστείας της, αφού καμιά δύναμις στον κόσμο δεν θα μπορούσε να τή βάλλει με τις άόρατες δυνάμεις, που κυβερνούν και έξουσιάζουν τους άνισχυρους ανθρώπους;...

Η αυτοκράτειρα Ελισσάβετ έδεν και μια άλλη φορά στην ζωή της ένα μαύρο κοράκι να πετάει κοντά της...

Την παραμονή ακριβώς του τραγικού θανάτου της και λίγους μήνες ύστερα από την αυτοκτονία του άρχιδούξ Ροδόλφου!

Η Ελισσάβετ δοκίμασε τότε στη Γενεύη. Ένα άπόγευμα, την παραμονή της μοιραίας μέρας, πήγε να κάνει μια έκδρομη στα δονιά Τζορτζ, συνοδευόμενη μονάχα από τον Μπάριερ, τον άναγνώστη της, ο οποίος είχε πάρει μαζί του κι ένα μικρό καλάθι με διάφορα φρούτα. Όταν έφτασαν σε μια όμορφη τοποθεσία, η αυτοκράτειρα κάθησε κάτω από ένα βαθύκοκο δένδρο και παρακάλεσε τον Μπάριερ να της διαβάσει μερικές σελίδες από το «Κορλέον», ένα μυθιστόρημα της Άγγλιδος Μάριον Κρόφορντ. Σε λίγο, ή Ελισσάβετ έκοψε ένα μεγάλο ροδάκινο στα δύο, και προσέφερε το μισό στον άναγνώστη της. Μα ενώ ή αυτοκράτειρα έτοιμαζόταν να φάη το φρού-

δάκινο, ένα πελώριο κοράκι πέταξε από το δένδρο, άνεμίζοντας με τις μαύρες φτερούγες του το μέτωπο της Ελισσάβετ...

Και την άλλη μέρα το άπόγευμα, ο Ιταλός άναρχικός Λινέν δολοφονήθηκε στην αυτοκράτειρα έξω από τον σιδηροδρομικό σταθμό της Γενεύης — για να βγεί άκόμα μια φορά ο θρόλος άληθινός και να συμπληρωθεί το σκληρό πεπρωμένο της τραγικής αυτής γυναίκας που γεννήθηκε όρατα, πλούσια, πανίσχυρη, για να γνωρίσει μονάχα θάνατο στην ζωή της!

Και την άλλη μέρα το άπόγευμα, ο Ιταλός άναρχικός Λινέν δολοφονήθηκε στην αυτοκράτειρα έξω από τον σιδηροδρομικό σταθμό της Γενεύης — για να βγεί άκόμα μια φορά ο θρόλος άληθινός και να συμπληρωθεί το σκληρό πεπρωμένο της τραγικής αυτής γυναίκας που γεννήθηκε όρατα, πλούσια, πανίσχυρη, για να γνωρίσει μονάχα θάνατο στην ζωή της!

Και την άλλη μέρα το άπόγευμα, ο Ιταλός άναρχικός Λινέν δολοφονήθηκε στην αυτοκράτειρα έξω από τον σιδηροδρομικό σταθμό της Γενεύης — για να βγεί άκόμα μια φορά ο θρόλος άληθινός και να συμπληρωθεί το σκληρό πεπρωμένο της τραγικής αυτής γυναίκας που γεννήθηκε όρατα, πλούσια, πανίσχυρη, για να γνωρίσει μονάχα θάνατο στην ζωή της!

Και την άλλη μέρα το άπόγευμα, ο Ιταλός άναρχικός Λινέν δολοφονήθηκε στην αυτοκράτειρα έξω από τον σιδηροδρομικό σταθμό της Γενεύης — για να βγεί άκόμα μια φορά ο θρόλος άληθινός και να συμπληρωθεί το σκληρό πεπρωμένο της τραγικής αυτής γυναίκας που γεννήθηκε όρατα, πλούσια, πανίσχυρη, για να γνωρίσει μονάχα θάνατο στην ζωή της!

Και την άλλη μέρα το άπόγευμα, ο Ιταλός άναρχικός Λινέν δολοφονήθηκε στην αυτοκράτειρα έξω από τον σιδηροδρομικό σταθμό της Γενεύης — για να βγεί άκόμα μια φορά ο θρόλος άληθινός και να συμπληρωθεί το σκληρό πεπρωμένο της τραγικής αυτής γυναίκας που γεννήθηκε όρατα, πλούσια, πανίσχυρη, για να γνωρίσει μονάχα θάνατο στην ζωή της!

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΚΡΟΝ ΑΣΤΟΝ ΛΑΚΟΝΙΚΟΤΗΤΟΣ

Ένας βουλευτής της αντιπολίτευσης στην Αυστριακή Βουλή, έπειδή ή Κυβέρνησις διαβότανε να ψηφίση τον προϋπολογισμό, ζήτησε τον λόγο για ένα μόνον λεπτό της ώρας κι όταν άνέθηκε στο βήμα είπε επί λέξει.

—Η εργατική τάξις περιήλθε σε μια άπόρρητη κατάσταση. Βοήθεια! Γιατί άδρανείτε;...

Άσθενείς κινδυνεύουν, γιατί δεν υπάρχει συστηματική ιατρική περίθαλψης και, πρό παντός, φάρμακα. Χρηματιστήριον σιτηρών ίσον κλοπή και άπάτη! Καταργήσατέ το!...

Οικονομική κατάσταση χαλάει! Χρέη ύπερογκα. Φορολογία βαρύνουσα. Έργασόμενοι και μη, εύρισκονται στην ίδια μοίρα.

Απατούνται ριζικές λύσεις. Και κατέθηκε από το βήμα χειροροτούμενος άπ' όλους τους βουλευτές.

Και κατέθηκε από το βήμα χειροροτούμενος άπ' όλους τους βουλευτές.

Και κατέθηκε από το βήμα χειροροτούμενος άπ' όλους τους βουλευτές.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ, ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

(Τέσς Εύγενιου Χελτάϊ, ο οποίος θεωρείται ως ο Αίσωπος της Γερμανίας)

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΗ ΜΗΛΙΑ

νός που την καρδιά του την φιλόγυζε ο έρωτας, ένας δικηγόρος και μια κυρία.

Έξαφνα φύσηξε δυνατά ο άγέρας και πέταξε καταγής έξη μίλα.

Τότε, καθένας τους πήρε από ένα μίλο.

Ο έπιστήμονας, άφου πήρε το μίλο του, άναγλήρως έβαν κανονικό νόμο της φύσεως.

Ο έμπορος πούλησε το δικό του. Ο ποιητής το έφαγε, γιατί πενούσε.

Ο νεαρός, με τον φλογερών έρωτα στην καρδιά, το έδωσε στην άγαπημένη του.

Ο δικηγόρος το κατέθεσε στο δικαστήριο, για να το χρησιμοποιήσει ως άποδεικτικό μέσο στη μήνυση που έπέδωσε κατά του ιδιοκτήτη του κήπου. Δεν μπορούσε, ο κακομοίρης, να μη ζητήσει άποζημίωση, μα πού το μίλο είχε την άδιακρισία να πέση άπάνω στη σοφή του κεφαλή.

Η κυρία, που όλος ο κόσμος την θεωρούσε άνυστερόβουλη, μόλις πήρε το μίλο έτρεξε στο σπίτι του ιδιοκτήτη του κήπου και του παρέδωσε το μίλο που του άνικε. Ο ιδιοκτήτης γοητεύτηκε άπ' τους εύγενικούς και γλυκύτατους τρόπους της, την άγάπησε και την παντρεύτηκε. Κι' έτσι ή κυρία έζησε πλούσια κι εύτυχισμένα σ' όλη της την ζωή.

ΖΗΛΟΥΣΙΑ

Ένας ξηλότυπος νέος άγαπώσε μια νέα, που ήταν υπερβολικά φιλάρεσκη. Μια μέρα άπ' τη μεγάλη του ζήλεια, της είλε:

—Τα μάτια σου μπορούν να σκανδαλίσουν και κάποιον άλλον εκτός από μένα.

Και της τή έβγαλε.

Μια άλλη μέρα της είλε πάλι:

—Με τα χείρα σου μπορείς σ' άγκαλιάσει και κάποιον άλλον εκτός από μένα.

Και της τή έκοψε.

Με τα πόδια σου, της είλε μια άλλη μέρα, μπορείς να πατήσεις τα πόδια ενός άλλου, για να τον προκαλέσεις.

Και της τή έκοψε κι αυτά.

Έξαφνα, της είλε μετά από λίγες μέρες, πως μπορείς να μιλήσεις και σε κάποιον άλλον εκτός από μένα...

Και της έκοψε την γλώσσα της. Κι' επειδή εκείνη άπ' την αμαρτωσιά της εξακολουθούσε να χαμογελά, της ξεροίωσε στα δόντια της.

Κι' άφου της έκοψε και τα μύ-

λιά της, της είλε:

—Τώρα μπορώ να είμαι ήσυχος.

Κι' έφυγε για να μην την βλέπει έτσι όπως την είχε κατακτήσει.

Όταν όμως ξαναγύρισε στο σπίτι της, δεν την βρήκε. Η λατρευτή του είχε άκολουθήσει τον ιδιοκτήτη κάποιου πλανόδιου θιάσου ποιητών, ο οποίος την ζήτησε για να την παρουσιάσει στο κοινό σαν ένα περίεργο πλάσμα...

Η ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΑ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΥ

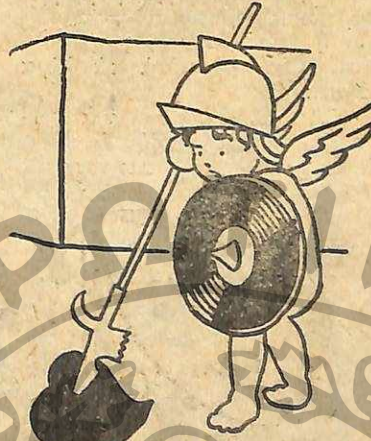
Κάποτε, σ' ένα χορό μετρημεμένων, πήγε κι' ένας νέος, που στην καρδιά του φωλιάζαν τα πιο εύγενικά αισθήματα.

Έκει που χορεύε ο νέος, είδε έξαφνα σε μια γωνιά της άδουσης ένα κόκκινο σανδάκι και πήγε και το πήρε.

Όταν το έπιασε στα χείρα του και το κτύπησε καλά-καλά, άρχισε ή καρδιά του να χτυπά δυνατά...

Ήταν τόσο πολύ μικρό το κόκκινο σανδάκι και θάταν τόσο χαριτωμένη ή κοπέλλα που το φορούσε!...

ΤΑ ΖΩΑ

Κι' ο όνειροπόλος νέος, που δεν φανταζόταν ποτέ να ύπαιξη μια γυναίκα με τόσο μικρό ποδαράκι, αποφάσισε να μην ήσυχάσει πριν άνακαλίξη την κοπέλλα, που φορούσε το κόκκινο σανδάκι, και την παντρευτεί.

Δημοσίευσε λοιπόν άγγελίες σ' όλης τις έφημερίδες. Πολλές γυναίκες, νέες και γοιές, σηγάνανε στο άρχοντικό του και δοκίμασαν το μικρό κόκκινο σανδάκι, μα καμιάς το πόδι δεν χωρούσε μέσα σ' αυτό.

Τέλος ο άνθρωπος που είχε χάσει το σανδάκι, βρήκε. Άλλοι μόνον όμως... Ο ιδεαλιστής νέος με τα εύγενή αισθήματα ήταν άδύνατο να εκπληρώσει την άσχημή του. Το πρόσωπο που είχε χάσει το μικρό κόκκινο σανδάκι ήταν ένας γεροντάς έξηντα χρόνων, που χε έγγονια και διαγγονιά!...

ΑΥΤΟΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΣ

Τρεις σοφοί γέροι καθόντουσαν μέσα σ' ένα καφενείο και συζητούσαν για τα ανθρώπινα. Τα σοφά τους λόγια διασπαρωνόντουσαν

πάνω από το μάγαρο του τραπέζιού τους, σαν μύγες στο τζάμι ενός παραθύρου.

Άφου κουβεντιάσανε για όλα τα πράγματα, που γινίκανε σ' αυτόν τον κόσμο από την δημιουργία του και πέρα, ένας άπ' αυτούς ρώτησε τους άλλους δύο:

—Σοφολογώτατοι, ποιό θα θεωρούσατε σαν το μεγαλύτερο κατόρθωμα του ανθρώπινου γένους; —Το μεγαλύτερο κατόρθωμα θα είναι να μάθουν οι άνθρωποι να πετούν! του άπάντησε ο ένας.

—Το μεγαλύτερο κατόρθωμα θα είναι να βρεθεί τρόπος να γίνουν όλοι οι άνθρωποι τεμπέληδες! του είπε ο άλλος.

—Γελώσατε και οι δύο σας! τους είπε τότε ο πρώτος που έβαλε το ερώτημα. Το μεγαλύτερο κατόρθωμα που είναι μέσα στα όρια της δύναμεις του ανθρώπου, το έχουν πραγματοποιήσει πολλές και ματαιώσαντες. Ο ματαιώσης έχει να κάνει καθημερινώς με τριάντα και σαράντα κεφάλια ανθρώπων κι' όμως κατορθώνει να μην κόψει ούτε ένα άπ' αυτά!...

ΤΑ ΖΩΑ

Κάποτε φιλονεικούσαν τα ζώα, γιατί το καθένα ισχυριζόταν ότι αυτό κι' όχι άλλο έχει περδίσει την άγάπη του ανθρώπου.

—Εγώ είμαι ο καλύτερός τους φίλος, είπε ο σκύλος, γιατί τους ύπηρετώ πιστά. Για να πεισθήτε, δεν έχετε παρά να σκεφθήτε ότι μου δίνουν άπ' την τροφή που τρώνε οι ίδιοι.

—Τους συνοδεύω στον πόλεμο και στα κινήματα, και τους κάνουν να κερδίζουν στον ίπποδρομίο και να διασκεδάζουν στα ίπποδρόμια, είπε το άλογο. «Οι με άγατούν περισσότερο έμένα, δεν χρειάζεται άλλη άπόδειξη από το ότι με περιποιούνται όπως περιποιούνται τον έαυτό τους.

—Έμένα με χαϊδεύουν, είπε ή γάτα περιήφανα. Μ' αγαπούν τόσο πολύ, ώστε κι' αφήνουν να τριγωνώ έλεύθερα μέσα στα δωμάτιά τους και να κάθονται στους καναπέδες τους. Η άγάπη πούχουν σε μένα οι άνθρωποι, δεν μπορεί να συγκριθεί με την άγάπη πούχουν σε σάς.

Τότε ο παμπόνηρος ψύλλος, που χοροπηδούσε στάθηκε άξαφνα και άφήνοντας ένα γέλιο σαρκαστικό, φώναξε:

—Τι καθόσατε και λέτε κονταμύρες! Εγώ κοιμάμαι άγκαλιά μ' αυτούς!...

ΠΑΝΑΓ. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ

Γιατρος

Παθολόγος—Παιδιατρος
Εν Παρισίσις σπουδάζας

Δεχεται : Άριστοτέλους 10
9-11 και 3-5. — Τηλ. 20-218

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΚΑΠΕΤΑΝ
ΚΑΠΕΣΤΑΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Τό διάβασα, κυρία, στά ἄσπρα, καί σὰς τὸ ξαναλέω, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού θά πειράξη, εἴτε τὴ Γκιζέλλα ντ' Ἀγκουλέμ, εἴτε τὸν Ἀντεμάρ ντὲ Καπεστάν, θά συντριβῇ, ἀμέσως, σάν τὸ γυαλί, νά κεραυνωθῇ, θά γίνη στάχτη... εἶπε ἐπίσημα ὁ Λορέντζο.

—Ναί! ἔκανε ἡ Λεωνόρα, κουνώντας τὸ κεφάλι. Κι' αὐτὸ μὲ συγκρατεῖ, καί δὲν τοὺς θανατώνω ἕνα μῆνα, τώρα, πού τοὺς ἔχω, καί τοὺς δύο, στὴν ἐξουσία μου. Ἀλλά, νομίζω, πὼς διάβασες ἀκόμα, στά ἄσπρα, ὅτι μόνον ἕνας ἄνθρωπος πού κάθεται σὲ θρόνο, μπορεῖ, χωρὶς νὰ διακινδυνεύσῃ, νὰ διατάξῃ τὸ θάνατόν τους...

Ὁ νάνος ἔμεινε σιωπηλός, κατὰπληκτος ἀπὸ τὰ λόγια αὐτά, πού ἐφύγαν ἀπὸ τὴν Λεωνόρα: — «Ἐνα μῆνα, τώρα, τοὺς ἔχω, καί τοὺς δύο, στὴν ἐξουσία μου...»

Ἐνοιασ' ἔναν πόνον στὴν καρδιά, πού τὸν γέμιζε ἔκπληξι. Γιατί αὐτὸς ὁ ξανθικός του πόνος, τάχα; Ἐπειδὴ ἡ Γκιζέλλα κι' ὁ Καπεστάν γρικόντουσαν στά χέρια, στὴν ἐξουσία τῆς τρομερῆς αὐτῆς γυναίκας;...

—Στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, συλλογιζόταν, ἔμένα τί μ' ἐνδιαφέρουν ὅλ' αὐτά; Μήπως τὰ ξέρω, τὰ παιδιά αὐτά; Μήπως σκοπὸς μου καί ἀποστολή μου, σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν κόσμον, δὲν εἶνε νὰ βλέπω τὸ κακό, καί νὰ εὐχαριστοῦμαι, νὰ χαίρωμαι μ' αὐτό; Κι' ἐξ ἄλλου, ἂν νοιώθω τύψεις, πράγματι, γιὰ τὸ περιστάτικο τῆς Ὀρλεάνης, δὲν ἔκανα ἥδη ἄρκετά, σώζοντας τὰ παιδιά αὐτά, τίς δύο φορές πού μοῦτυχε ἡ κατάλληλη εὐκαιρία; Ἀφοῦ βρίσκονται στὴν ἐξουσία, τώρα, τῆς ἐκδικητικῆς αὐτῆς γυναίκας, ἂς γίνῃ, τελοσπάντων, τὸ γραφτὸ τους!...

Κι' ἐνῶ προσπαθοῦσε, μὲ τίς σκέψεις του αὐτές, νὰ ὀπλιωθῇ μὲ ἀδιαφορία, καταλάβαινε συγχρόνως, μὲ μιά φρίκη, σχεδὸν θρησκευτική, πὼς θά κατεβαλε κάθε προσπάθειά γιὰ νὰ σώσῃ τὴ Γκιζέλλα καὶ τὸν Καπεστάν! Γιατί; Γιατί, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τοῦ μίσους, τὴν ὥρα, ἀκριβῶς, πού προσπαθοῦσε ν' ἀδιαφορῇ σὲ γι' αὐτούς, καί νὰ τοὺς ἐγκαταλείψῃ στὴν τύχη τους, γιατί, τάχα, ἔλεγε, συγχρόνως, ἀπὸ μέσα του: —Ὁ μόνος τρόπος νὰ τοὺς σώσω, τώρα, εἶνε νὰ πείσω τὴν Λεωνόρα, ὅτι τ' ἄσπρα τῆς ἀ-

παγορεύουν ν' ἀπλῶσῃ τὸ χέρι τῆς ἀπάνω τους. Κι' ἀπὸ αὐριό, πρέπει νὰ φροντίσω νὰ τοὺς ἀποσπῶ ἀπ' τὰ νύχια τῆς;...

Γιατί, ὁ ἄνθρωπος αὐτός, πού μισοῦσε ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, ἐνοίωθε τόσο πόνον καὶ τόσην ἀγωνία, μὲ τὴ σκέψι πὼς, ὁ Καπεστάν κι' ἡ Γκιζέλλα, μποροῦσαν, ἴσως, καί νὰ υποκύβουν; Νὰ ἦταν τάχα τύψεις γιὰ τὰ περασμένα, γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Βιολέττας; Μήπως ζητοῦσε ἔτσι κάποιαν ἐξιλέωσι, κάποιαν ἐπανόρθωσι τοῦ ἐγκλήματός πού εἶχε κάνει; Ὁ Λορέντζο, ἀφοῦ ἄθελά του ἔσπασε τὴ Γκιζέλλα καὶ τὸν Καπεστάν, γύρευε, τώρα, νὰ τοὺς σώσῃ θεληματικά! Τὸ βάθος τῆς πραγματικῆς του σκέψεως, ἀπ' τὴ στιγμή πού εἶχε καταστήσει ἐνήμερο, τὴ φοβερὴ γυναίκα, τῆς προρρήσεως τῶν ὠροσκοπίων — ἀληθινῶν ἢ ψευτικῶν, ποὺς ἐξέριε—συνωψίζετο σ' αὐτά τὰ λίγα λόγια:

—Ἀν τ' ἀφῆσω νὰ χαθοῦν, τὰ δύο αὐτὰ παιδιά, χάνω τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μου! Ἐνῶ ἂν

Ὁ Κονσίνι εὑρίσκει τρόπο νὰ κυλῇ στὸν προσκεκλημένον του τ' αὐτὴ κι' ἀπὸ ἕνα λόγο κολακευτικό...

τὰ σώσω, θά ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ μισῶ ὅλη τὴν ἄλλη ἀνθρωπότητα!

Γι' αὐτὸ καί στὴν ἐρώτησι τῆς Λεωνόρας Γκαλιγκά, ὁ Λορέντζο ἀποκρίθηκε ἀμέσως:

—Κανένα χέρι ἀνθρώπου, δίχως κίνδυνον, δὲν μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ, ἀπ' εὐθείας, τὸ θάνατον τῶν δύο αὐτῶν παιδιῶν!

—Ὡστε, δὲν εἶνε δυνατόν, λοιπόν, νὰ τὰ χτυπήσῃ κανεὶς μὲ τὸ μαχαίρι;...

—Ὀχι, κυρία, δὲν εἶνε δυνατόν! Οὔτε καί νὰ τὰ ἐξοντώσῃ μὲ τὸ νερό, εἴτε μὲ τὴ φωτιά...

—Οὔτε νὰ τὰ δηλητηριάσῃ;...

—Ὀχι, κυρία... Οὔτε νὰ τὰ κἀν νὰ πεθάνουν τῆς πείνας ἢ τῆς δίψας;...

—Κι' ἂν υποθέσουμε πὼς κάποιος ἀποφασίζει νὰ τὰ θανατώσῃ, δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιοῦν κανένα ἀπ' τοὺς τρόπους, πού ἀπαιτοῦν χρησιμοποίησι τῶν χειρῶν;...

—Εἶπα, ὄχι, κυρία. Καί εἶνε ἡ ἀλήθεια...

—Κι' ἐν πάσῃ περιπτώσει, τὸ πρόσωπο πού θά τ' ἀποφασίσῃ, πρέπει νὰ εἶνε, κατ' ἀνάγκην, βασιλεὺς;...

—Ἀσφαλῶς, κυρία! εἶπε ὁ Λο-

ρέντζο, βέβαιος ὅτι ὁ Λουδοβίκος δὲν θά διέτασσε ποτέ του τέτοιο πράγμα.

—Βασιλεὺς! ἔκανε, ἄργα, ἡ Λεωνόρα, σάν νὰ ὀνειρευόταν. Πρέπει αὐτὴ ἡ σκέψις τοῦ θανάτου, νὰ γεννηθῇ σὲ κεφάλι ἐστεμμένο...

Ὁ Λορέντζο, βυθισμένος στοὺς συλλογισμούς του, ἀποκρίθηκε ἀφηρημένα:

—Ναί, κυρία, σὲ κεφάλι ἐστεμμένο. Τουλὰχιστον, ἐνῶ, ἔχω τὴ γνώμη, πὼς κανένας, κανένας ἀπολύτως ἀπ' τοὺς σοφοὺς ἐκείνους μάγους τῆς Χαλδαίας, πού ἔθεσαν τίς βάσεις τῆς θείας ἐπιστήμης τῆς μαντείας, δὲν θά μπορούσε νὰ βγάλῃ, μὲ τὴν τέχνη του, διαφορετικὰ προγνώστικα, ἀπ' τοὺς συνδυασμοὺς τῶν ἀστέρων πού μελέτησα...

Τὰ μαῦρα μάτια τῆς Λεωνόρας, ἔρριξαν, τότε, μιά μεγάλη λάμψι πένθιμη. Τὸ πελιδνὸ τῆς πρόσωπο, πῆρε κάποιο χρῶμα ἐλαφρό. Πίεσε τὰ στήθη μὲ τὰ χέρια, καί σηκώθηκε ἀμέσως ὀρθία, σάν νὰ θέλε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἀστρολόγο, νὰ προσθέσῃ, ἔστω καί μιά λέξι παραπάνω.

Ἀφῆσε, μονάχα, σὸ τραπέζι, ἕνα μεγάλο πουργί, ὅλο χρυσάφι, καί πρόφερε χαμογελῶν:

—Νά, Λορέντζο, πάρε τὰ πενήντα χρυσὰ αὐτὰ δουκάτα! Εἶνε, ἴσα-ἴσα, τὸ ποσό, πού σοὺ εἶχε δώσει, τότε, ὁ Κονσίνι, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ σκοτώσῃ τὴ μητέρα τῆς Γκιζέλλας! Γιατί κι' ἡ τρέλλα μοιάζει μὲ τὸ θάνατο!...

—Πραγματικά, κυρία! ἔκανε ὁ νάνος, ἀνατριχιάζοντας.

—Εἶνε δίκαιο, λοιπόν, συνέχισε ἐκείνη, νὰ πάρῃς τὸ ἴδιο τὸ ποσό, ὡς ἀμοιβὴ τοῦ κόπου, πού ὑπέβληθῇς γιὰ νὰ κάνῃς τ' ὠροσκόπιο, πού σῶζε τὴ Γκιζέλλα ντ' Ἀγκουλέμ, ἀπ' ὅλα τὰ γνωστὰ εἴδη θανάτου, καί συγχρόνως, μὲ σῶζε καί τὴν Ἰδια, πληροφοροῦντας με ἐγκαίρως, ὅτι μονάχα σὲ κεφάλι ἐστεμμένο, μπορεῖ νὰ γεννηθῇ, χωρὶς συνέπειες, ἡ ἀπόφασις τῆς θανατώσεώς της...

Καί λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἔφυγε γρήγορα, ἀφίνοντας τὸ νάνο σκεπτικό. Μόλις βγήκε ἔξω, ἔβγαλ' ἕναν ἀναστεναγμὸ βαθὺ, χαρὰς κι' ἀνακουφίσσεως, καί μούγκρισε:

—Τώρα, τοὺς ἔχω καί τοὺς δύο σὸ χέρι, ἀφοῦ ξέρω μὲ τί τρόπο θά μ' ἐμπορέσω νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσω, χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃ ὁ Κονσίνι μου—κι' ἀφοῦ ξέρω πειὰ, πολὺ καλά, καί τὸ ἐστεμμένο

τὸ κεφάλι, πού θά δώσῃ τὴ διαταγή...

XXXIX

ΤΑ ΥΠΟΓΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΑΥΛΕΩΣ ΤΟΥ ΑΝΚΡ

Μεσάνυχτα χτυποῦσαν, κι' ὁ μὴν ἕνα πλῆθος ἐκατοκτικὸ λαοῦ, πλημύριζε ἀκόμα τὴν ὁδὸν Τουρνόν, καί πρὸ πάντων τὰ πέριξ τῆς ἐπαύλεως τοῦ Κονσίνι, τοῦ στρατάρχου ντ' Ἀνκρ, φωταγωγημένης ὀλόκληρης ἐξάσιας. Τὸ πλῆθος κύτταξε, ἀπλῶς, καί σιωποῦσε. Δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἀπ' τὴ μεγάλη πόρτα, ἦσαν κι' ἀπὸ μιά μεγάλη βρύση—κι' ἀπ' αὐτὲς τίς δύο μεγάλες θρύσσες, ἔδιναν, κάθε λίγο, φλόγες χρωματιστές, πότε γαλάζιες, πότε πράσινες καί κόκκινες. Μόλις ἡ φλόγες ἐκείνες σταματοῦσαν, ἀπ' τίς βρύσσες ἔτρεχε κρασί, ἕνα περίφημο Ἰσπανικὸ κρασί. Ὁ καθένας εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ πλησιάσῃ, τότε, στὸν κρουνοὺς, καί νὰ γεμίξῃ τὸ ποτήρι του ἐλευθερά. Αὐτὴ ἡ πολυτέλεια, αὐτὴ ἡ φανερὴ ἐπιθυμία τοῦ Κονσίνι, νὰ συμμετάσχη κι' ὁ λαός, στὴ μεγαλειότητι τοῦ γιορτῆ, δημιουργοῦσαν ἕνα εἶδος μικρῆς ἀνακαυχῆς, σὸ ἐναντίον του κορυφωμένο μῖσος. Ἀλλ' ἀπὸ κάποια χαρακτηριστικὰ στραβοκυττάγματα, ἀπὸ κάποιους ὑπόκωφους ψιθύρους, ἀπὸ κάποια ρίγη ἐφαρκίαι, πού διέτρεχαν τὸ συναγμένο πλῆθος, ἐνοίωθε κανένας καθαρά, ὅτι τὸ μῖσος πάντοτε ὑπέβοσκε...

Ἡ γιορτὴ αὐτὴ, νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ἦταν ἕνα χάσμα τῶν ματιῶν, μιά ὀνειρώδης φαντασμαγορία. Ὁ κύριος Ζαν-τρον, ὁ ἀρχιεπιμελητὴς τῆς, πράγματι, ὁ μεγαλοφυῆς, ὁ μοναδικὸς τῆς σκηνοθέτης.

Καθ' ὅλη τὴ διάρκειά της, ὁ κτακόσιες λαμπάδες, ἀρωματισμένες καί πολύχρωμες, φώτιζαν ἀδικοπατὰ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς πολυτελέστατης ἐπαύλεως, καί παραπάνω ἀπὸ χίλιοι Ἐνετικοὶ φανοί, τὸ ἐξωτερικὸ της. Σὲ κάθε καλεσμένη, πού ἀνέβαινε τὴ μαρμαρένια σκάλα—τῆς ὁποίας κάθε σκαλοπάτι εἶχε κι' ἀπὸ ἀγάλμα, πού κρατοῦσε βαρύντιμα λουλούδια—μόλις ἔφτανε σ' ἀπάνω σκαλοπάτι, παρουσιαζόταν μιά ὁμορφὴ κοπέλλα, μεταμφιεσμένη σὲ νύμφη μυθική, καί τῆς πρόσφερε κι' ἀπὸνα θαυμάσιο μπουκέτο. Καθένα ἀπ' αὐτά, εἶχε στὴ μέση ἕνα τριαντάφυλλο, κι' ἀπάνω σὸ τριαντάφυλλο, ἦταν κι' ἀπὸ μιά σταλαγματὰ δροσιάς. Κάθε δροσιά, ἦταν κι' ἕνα διαμάντι...

Ἐπὶ τρεῖς ὁρμητρες, ἀπὸ εἰκοσι ὄργανα ἡ καθέμιά: Ἡ μιά ἦταν γιὰ τὸ κυλικεῖο, ἡ ἄλλη γιὰ τὴ σάλλα τοῦ χοροῦ, καί ἡ τρίτη γιὰ τὴ σάλλα τοῦ χοροῦ, ἀπέναντι σ' ἐκείνη τὴ κομποτήρη καὶ τὴν ὑποθητική πολυχρωμία, οἱ σημερινοὶ μας ἐπισημοὶ χοροί, μὲ τὰ δημοφιλῆ φά τους φράκα, θυμίζον μιά συγκέντρωσι πεζῆ, ἀπὸ μαυρο-ντυμένους νεκροθάφτες...

Ὅλη ἡ δύναμις κι' ὁ πλοῦτος τοῦ Κονσίνι, ἦταν συγκε-

προσπεῖα, ἦταν, μὲ τέχνη, μεταμορφωμένες σὲ μαρμαρένες, ἔκπαγλες θεότητες...

Περὶτὸ νὰ ποῦμε καί γιὰ τὸ θαυμάσιο «σοῦπε», πού ὑπῆρξε ἕνα πῶμα, κι' αὐτὸ, ἐκλογῆς ἀριστοτεχνικῆς φαγητῶν, ποτῶν καί γλυκισμάτων—ἐν ἀριστοῦργημα λεπτῆς μαγειρικῆς! Ἐπειτ' ἀπ' τὸ χορὸ, ἦρθε τὸ «σοῦπε», κι' ἔπειτ' ἀπ' τὸ «σοῦπε», ἡ καμωδία. Παίχτηκε μιά φάρσα, πολὺ τῆς μόδας τότε, ἀλλὰ, κατὰ τὰ ἔθιμα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, διασκευασμένη ἀπ' τοὺς ἡθοιοὺς, σύμφωνα μὲ τὰ γούστα καί μὲ τίς προτιμήσεις τοῦ ἡγεμονικοῦ τῶν ἀμφιτρώων. Εἶχε γιὰ τίτλο: «Ὁ Ψευτοπαλληκαρὰς».

Μιλῆσαμε σύντομα, σ' ἐλάχι-

τρωμένα, σ' αὐτὴ τὴν ἐσπερίδα. Καί μέσα στὴν ἀμύθητὴ ἐκείνη πολυτέλεια, τὴν ἀπαράμιλλη λαμπρότητα ἐκείνη, πού ἀγγίζει τὰ σύνορα τοῦ καταπληκτικοῦ, ὁ Κονσίνι εὑρίσκει τὸν τρόπο νὰ κυλῇ, στὴν κατάλληλη στιγμή, κι' ἀπὸνα λόγο κολακευτικό, σ' αὐτὴν τὴν ἐκείνη, ὑπόκοψη καλεσμένου του, κι' ἀπὸ μιά χαριτωμένη κολακεία, στῆς κάθε καλεσμένης του τ' αὐτὴ...

Ἐξω, τὸ πλῆθος κύτταζε τὴ θαυμαστὴ γιορτὴ, καί πού καί πού, ἐδῶ-ἐκεῖ, τοῦ ἐφέυγε μιά σιγανή, ὑπόκοψη φοβερὰ. Ἡ αὐλὴς ἦταν γεμάτες, γύρω-γύρω, παλληκαράδες καί σωματοφύλακες, μπράδους ὀπλισμένους ὡς τὰ δόντια, μὲ τὸ χέρι

Ἀναγνώρισε ἀμέσως τὴν κυρία μὲ τὴ μαύρη προσωπίδα

στες γραμμές, γιὰ τίς κυριώτερες λεπτομέρειες ἐκείνης τῆς γιορτῆς. Καί μὲ λύπη μας μεγάλη, παραλείπουμε τὴν περιγραφή τῶν αἰθουσῶν, μὲ τὴ μαγεία τοῦ λαμπροῦ τῶν φωτῶν, μὲ τὰ μεθυστικὰ ἀρώματα των, μὲ τὰ σπάνια, ἐξοτικά τῶν ἀνθη, ὅπου, ὅπου τοὺς ἡχοὺς τῆς ὀρχήστρας, χόρευε ἕνα πλῆθος ἐκλεκτό, τέτοιας πολυτελείας καί κομψότητος, πού, ἀπέναντι σ' ἐκείνη τὴν κομποτήρη καὶ τὴν ὑποθητικὴ πολυχρωμία, οἱ σημερινοὶ μας ἐπισημοὶ χοροί, μὲ τὰ δημοφιλῆ φά τους φράκα, θυμίζον μιά συγκέντρωσι πεζῆ, ἀπὸ μαυρο-ντυμένους νεκροθάφτες...

Ὅλη ἡ δύναμις κι' ὁ πλοῦτος τοῦ Κονσίνι, ἦταν συγκε-

σὴν λαοῦ τοῦ ἔξω, τοῦ πιστολίου ἢ τοῦ ἐγγχειριδίου, ἐτοιμοὺς γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. Καί κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποθεῶν, ἀπὸ τὸ θρίαμβο τοῦ πλοῦτος, στὰ ὑπόγεια τοῦ πάμφοτου μεγάρου, λάβαινε χώρα, τὴ στιγμή ἐκείνη, ἕνα δράμα φρικιαστικό...

Ἡ περισσότερες ἀπ' τίς διάφορες ἀρχόντισσες, πού ἦσαν καλεσμένες τοῦ Κονσίνι, εἶχαν κι' ἀπὸ μιά μάσκα, στὴ ζώνη κρεμασμένη. Ἦταν, αὐτὸ, πολὺ τῆς μόδας τότε. Τὴ φοροῦσαν, ἀναλόγως, ἢ τὴν ἔθωκαν—καὶ κανένας ἀπ' τοὺς παρεστώτας, δὲν ὤρθε λόγος ν' ἀπορήσῃ, ἂν ἔθελπε καμμιὰ ἀπὸ τίς δέσποινες, νὰ τὴ φορῇ,

καθ' ὅλη τὴ διάρκειά μιᾶς χοροεσπερίδος. ἂν προτιμοῦσε νὰ μὴ φανερωθῇ.

Τὴν ὥρα, ἀκριβῶς, πού οἱ προσκεκλημένοι συνωθοῦντο στὴ σάλλα τοῦ θεάτρου, παρακολουθώντας τὴν παράστασι τοῦ «Ψευτοπαλληκαρὰς», μιά ἀπὸ τίς κυρίες, πού δὲν εἶχε βγάλει, ὡς τὴ στιγμή ἐκείνη, τὴν βελουδένια κόκκινη τῆς μάσκα, καθὼς ἦταν καθισμένη στὰ τελευταῖα ἐδῶλια τῆς σάλλας, ντυμένη μὲ μιά σχετικὴ ἀπλότητα, ἐνοίωσε κάποιον πού τῆς ἀγγίζει τὸ χέρι. Γύρισε καί εἶδε κάποιαν ἄλλη προσωπίδα-φόρο, ἀλλὰ μὲ μαύρη βελουδένια προσωπίδα, πού τῆς ἐγνεφε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Ὅλην ἐκείνη τὴ βραδεῖα, ἡ κυρία μὲ τὴν κόκκινη μάσκα, δὲν ἔπαυε νὰ παρακολουθῇ καί τίς πῖο παρακίτρους κινήσεις τοῦ Κονσίνι, πού δὲν ἔχασε στιγμή ἀπ' τὰ μάτια. Κι' ἀναγνώρισε, ὡς φαίνεται, ἀμέσως, τὴν κυρία μὲ τὴ μαύρη προσωπίδα, γιατί σηκώθηκε, εὐθὺς, καί πῆγε τὸ κατόπι τῆς.

Ἦταν ἡ στιγμή πού ὁ Ψευτοπαλληκαρὰς ἔτρωγε τῆς χρονιάς του, δηλαδή, πού ἡ μεγάλη γαλαρία, ἡ διασκευασμένη σὲ σάλλα θεαμάτων, ἀντήνυχσε ὅλη ἀπ' τὰ γέλια... Κανείς δὲν πρόσεξε, λοιπόν, τίς δύο αὐτὲς γυναῖκες, πού ἔφευγαν σιωπηλές, ἀθόρυθες, μοιραίες, ἡ μιά μὲ τὴν κόκκινη τῆς μάσκα, ἡ ἄλλη μὲ τὴ μαύρη, σάν δαίμονες τῆς Νύχτας, τοῦ Ἐρέβους. Φτάνοντας σ' ἐν' ἀπόμειρο δωματίου, ἔθωσαν, κι' ἡ δύο, τίς προσωπίδες τους.

Καί τότε, μονομιᾶς, παρουσιάστηκε ἡ τραγικὴ μορφή τῆς Λεωνόρας, κι' ἡ πυρετώδης τῆς βασιλομήτορος!

Ἡ Γκαλιγκά κι' ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων κυττάζονταν, γιὰ λίγο, σιωπῶντας. Κι' ἴσως ἡ σκέψις πού διάβασαν, κι' ἡ δύο τους, νὰ τίς τρομάξουν, ἐκείνη τὴ στιγμή, γιατί, συγχρόνως, γύρισαν ἀλλοῦ κι' ἡ δύο, τὸ πρόσωπό τους. Ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων, εἶχε, μπροστά της, τὴ γυναῖκα τοῦ Κονσίνι, τὴ γυναῖκα, δηλαδή, τοῦ φίλου της. Ἡ Λεωνόρα Γκαλιγκά, εἶχε τὴν φίλην τοῦ ἀντρός της. Καί τίς δύο, τίς ἐσπράων ἕνας ἴδιος ἔρωτας. Ἦταν, τώρα, ἀρκετὸς καιρὸς, πού ἡ Μαρία ἔξερε ὅτι ἡ Λεωνόρα Γκαλιγκά ἦξερε!

Ἦταν, ἔπειτα, μεταξὺ τῶν δύο, ἕνα εἶδος συμφωνίας μουσικῆς, πού τοὺς ἐπέτρεπε νὰ ζοῦν, ἢ μὴ κοντὰ στὴν ἄλλη, δίχως καί νὰ μισοῦνται, καί νὰ κυττάζονται, χωρὶς νὰ κοκινίζουν... Ἡ Μαρία πάντοτε ἀπέφευγε νὰ προσπαθῇ νὰ ἐξακριβώσῃ, ἂν ἡ Λεωνόρα Γκαλιγκά ἀγαποῦσε, πράγματι, τὸν ἀντρά της, κι' ἂν ζήλευε γιὰ τὸ δικὸ τῆς ἔρωτα. Κι' ἡ Λεωνόρα, πνεύμα θετικό, δὲν εἶχε λάθει, ποτέ της, τὸ κουράγιο, νὰ συγκρίνῃ τὴ δική της τὴν ἀγάπη, μὲ τὴν ἀγάπη τῆς Μαρίας τῶν Μεδίκων...

Ἐκείνη τὴ βραδεῖα τὴν ἐορτάσθη, κι' ἐνῶ ἡ μακρινὴ μουσικὴ ἔφτανε ὡς τ' αὐτὰ

τους, κομματιαστά, σαν κύματα, γύμνασαν τις ψυχές τους, ξαφνικά, έτσι καθώς είχαν, πρό όλγιου, ξεγυμνώσει και τα πρόσωπά τους! Ήταν κάτι τί το τρομερό! Κοντά στην τερατώδη του απλότητας, αυτό το πράγμα το άστραπιαίο, είχε και κάποια άναίσχυνη... Κι' αυτό έγινε γοργά, με λίγα λόγια, είπαμε να αγαπάς, χωρίς χειρονομίες, και δίχως να κυττάζονται στα μάτια...

—Λεωνόρα, είπε η Μαρία των Μεδίκων, δεν μπορώ να ζήσω έτσι! Υποφέρω!...

—Κι' εγώ, Μαρία, υποφέρω άλλο τόσο! Είπε η Λεωνόρα Γκαλιγκάι.

Πρώτη φορά, η Λεωνόρα άποκαλύπτει έτσι την βασίλισσα, με το όνομα: Μαρία! Η βασίλισσα δεν παραξενεύτηκε, μάλλον ούτε το πρόσθεσε καθόλου. Δεν υπήρχε, τώρα πια, βασίλισσα, ούτε κυρία επί των τιμών: Δεν υπήρχαν, παρά μόνο δυο γυναίκες, δυο ξαλλές γυναίκες αντιμέτωπες, δυο γυναίκες μοναχές — και τί γυναίκες!

—Υποφέρετε, φτωχή μου Λεωνόρα; Είπε ξανά η Μαρία, η βασίλισσα. —Ωστε, λοιπόν, τόν αγαπάς και σύ;...

—Τόν αγαπώ, όσο και σεις, Μαρία! Με τη διαφορά πως η αγάπη σας, είναι η τροφή και η ζωή σας, ενώ, εγώ, πεθαίνω εξ αιτίας της! Το πάθος το δικό σας, γεμίζει την από καρπό παντέρμη καρδιά σας—ενώ το δικό μου αφανίζει, ρημάζει και συντρίβει τη δική μου!...

—Ωστε δεν με ζηλεύεις, Λεωνόρα;...

—Όχι, Μαρία!

—Γιατί; Πές μου γιατί!...

—Δεν σας ζηλεύω, γιατί δεν σας αγαπάει...

Πέρασ' ένα δευτερόλεπτο θανάσιμης, τρομερής, μεγάλης σιωπής, που δεν ακουγόταν τίποτ' άλλο, παρά μονάχα ο χτύπος της καρδιάς τους...

—Δεν μ' αγαπάει, είπες;!

Θέε μου, τι μου μαθαίνεις, Λεωνόρα;! Δεν μ' αγαπάει! Γλυκεία μου Παναγία, Παρθένα μου προστάτρια, τί θ' άπογίνει τότε; Λεωνόρα, πές μου το ξανά, γιατί, θαρρώ, δεν άκουσα καλά! Είν' αλήθεια; Είναι δυνατόν; Έσο ελκρινής άπάντι μου, και θ' ανταμείψω την ειλικρίνειά σου: μήπως η ζηλεια σου, που δικαιολογώ, σε κάνει να μού λές αυτό το πράγμα; Κι' εσένα; Εσένα, σ' αγαπάει; Πές μου, φανέρωσέ μου την αλήθεια, δεν μπορεί, παρά να σ' αγαπάει! Έσένα, σ' αγαπάει, δεν είν' έτσι;...

—Εμένα, Μαρία, ν' αγαπάει; Εμένα, μ' άποστρέφεται, Μαρία! Όσο για σας, δεν εκφράσθηκα καλά. Ήθελα να πω, πως δεν σας αγαπάει, την εποχή αυτή...

—Α, τώρα άναπνέω! Έχεις δική! Αυτό που λές, είν' αλήθεια, Λεωνόρα! Έχει να ρηθ κοντά μου, ένα μήνα! Μα γιατί, γιατί, γιατί αυτό; Θέλει να με κάνει να πεθάνω; Γιατί δεν μπορώ να λογαρίσω, βέβαια, την ψυχή και σύντομη επίσκεψη, που μου έκανε εδώ και τρεις

ήμέρες...

—Ξέρετε τί έμπόδιο υπάρχει, μεταξύ της αγάπης σας κι' εμείνου! Φοβερό έμπόδιο, Μαρία!...

—Α, ναι, ξέρω! Η Γκιζέλλα ντ' Άγκουλέμ!

—Ναι, Μαρία, ένα μήνα ήταν άρρωστος, γιατί του πήρα τη Γκιζέλλα απ' τα χέρια του.

—Αν τόν είδατε τόσο τρελλά χαρούμενο, εδώ και τρεις ημέρες, είναι γιατί τούδωσα το λόγο μου, ότι άπόψε θα την ξανάβω!

—Ωστε λοιπόν, έκανε η βασίλισσα, δαγκώνοντας τα χείλη, αυτή η άποψήν γιορτή;...

—Η έξωφρενική αυτή γιορτή, γίνεται για να πανηγυρίση

—Ναι, τόν αγαπώ χωρίς έλπίδα!

—Εγινε, πάλι, σιωπή, αλλά που βάσταξε πολύ, αυτή τη φορά. Μακρυά, ή μουσική έπαυ' έναν άργό, πολύ γλυκό σκοπό. Κι' ή βασίλισσα ρώτησε ξανά:

—Δεν με μισείτε, έμένα, Λεωνόρα;...

—Όχι, Μαρία, έσας, δεν σας μισώ! Μάλλον σας είμαι άφοσιωμένη. "Αν ήταν να πέθαινα για σας, θα πέθαινα με κάθε ευχαρίστησι... Χαίρομαι που μπορείτε και τόν χαίρεστε, μια κι' εγώ δεν μπορώ να τόν χαρώ! Τοú έξασφαλίσατε το μέλλον του, γι' αυτό το λόγο αγαπώ, ευγνωμονώ κι' εύλογώ την αγάπη σας γι' αυτόν...

—Γι' αυτό, Μαρία, έσα-έσα, είμ' εδώ!...

Και τότε ή σκηνή, άμέσως, άλλαξε. Ήρθε το ξέσπασμα, μετά τις βολιδοσκοπήσεις. Μόλις έπαψαν, ή δυο αυτές γυναίκες, να κάνουν λόγο για τόν έαυτό τους, μόλις ξεπέρασαν την άναγκαστική, άτομική τους άναίσχυνη κουδέντα, μόλις περιωρίστηκε το θέμα στη διάπραξι, άπλωσ, ένός έγκληματος, σήκωσαν τα μάτια, και κυττάχτηκαν. Κι' άν ή βασίλισσα σχεδόν διατηρούσε τη συνηθισμένη έκφρασή της, άν εξαρέσωμε το πειδινό της χρώμα, δεν συνείχανε το ίδιο με την άλλη: Η Μαρία τρώμαζε να την άναγνωρίση, τόσο ή προσπαθεία που είχε καταβάλει, την είχε άλλοιώσει έντελως, άποσυνθέσει και παραμορφώσει τα φοβερά χαρακτηριστικά της! Και κατά φυσική συνέπεια, ή Λεωνόρα Γκαλιγκάι, μίλησε πρώτη:

—Η Γκιζέλλα ντ' Άγκουλέμ βρίσκε' εδώ, κυρία. Ξέρετε, ωστόσο, ότι σύμφωνα με τις ένδειξεις του άροσκοπίου, που της έχει κάνει ο Λορέντζο, δεν μπορούμε να τη θανατώσουμε ούτε με το μαχαίρι, ούτε με το φαρμάκι, ούτε με την πείνα και τη δίψη, ούτε με τη φωτιά και το νερό, ούτε με κανένα άλλο μέσον, που άπαιτεί άνθρώπινη επέμβασι...

—Κι' είν' αυτό αλήθεια, είπε ή Μαρία των Μεδίκων, άφοϋ γλύτωσε από τόν ποταμό! Άλλά τότε, πως θα γίνη, Λεωνόρα;...

—Βρήκα τόν τρόπο του θανάτου της Γκιζέλλας, το μόνο που κατάρχει στην περίπτωσι, και που δεν έφαρμόζεται, παρά σ' αυτή μονάχα...

—Και με τί τρόπο θα την κάνης να πεθάνη;

—Θά την κάνω να πεθάνη AP' ΤΟΝ ΠΟΝΟ! άποκρίθηκε ξερά ή Λεωνόρα.

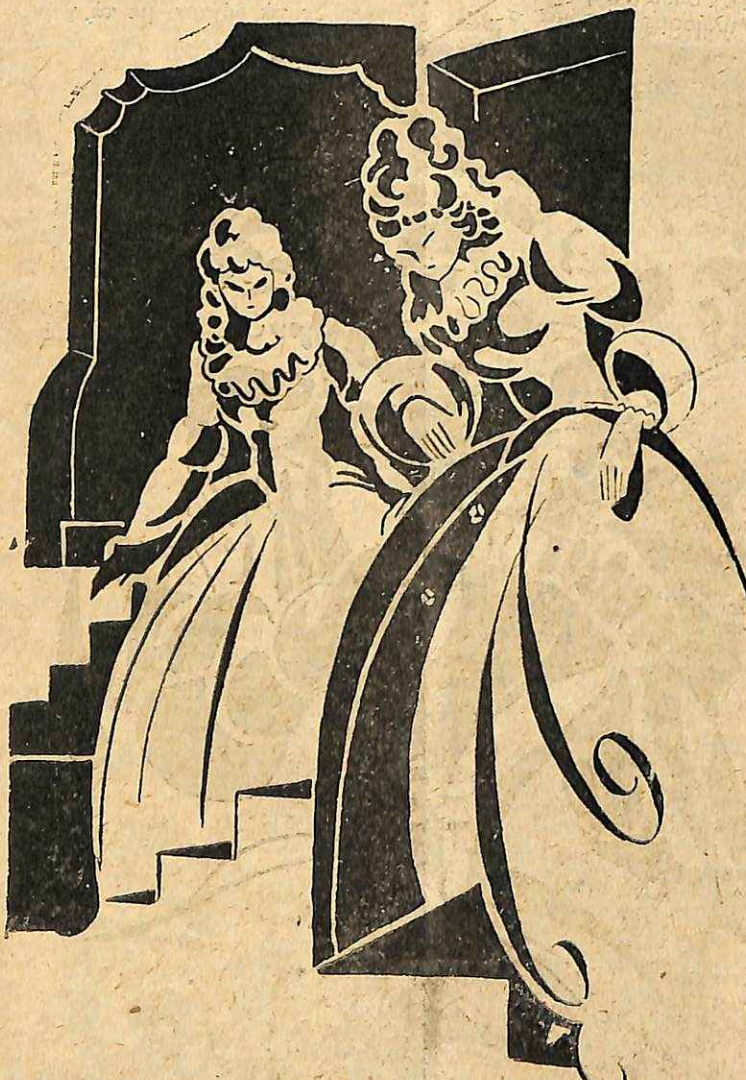
Η Μαρία έκανε μια κίνησι τρόμου, σ' αυτό το λόγο, που κύλησε σαν πέτρα, απ' τα χείλη τή χλωμά της Λεωνόρας.

Τήν κύτταξε με δέος, μέσ' στά μάτια, σαν ένα μαύρο πνεύμα της κολάσεως, και σμίγοντας τα χέρια της, ψιθύρισε:

—Είνε φριχτό αυτό που είπες, Λεωνόρα! Ξέρετε ότι δεν είδα ποτέ μου, προκειμένου γι' άνώτερα συμφέροντα, και τόν μαχαίρι, και το δηλητήριο, τίς άλλες, να τή ρίξουν μέσ' στον ποταμό; Βλέπεις, λοιπόν, δεν με πτοεί το έγκλημα! Άλλά να θανατώσω ένα πλάσμα, να τόν κάνω να πεθάνη απ' τόν πόνο, έχω την ιδέα, Λεωνόρα, πως αυτό είναι σαν να σφετερίζωμαι τή δικαιοσύνη του ίδιου του Θεού!

Και σταυροκοπήθηκε μ' άλλη θινή εύλάβεια, ψιθυρίζοντας γοργά μια προσευχή.

(Άκολουθεί)

Η Λεωνόρα, μαζί με την βασίλισσα, κατέβηκαν σ' εκείνο το υπόγειο...

τη βραδεία που θα την ξανάβω!

—Εγινε πάλι σιωπή. "Αξαφνα, ή βασίλισσα τή ρώτησε:

—Εσύ τόν αγαπάς;...

—Τόν αγαπώ μ' όλο μου το κορμί, τό φρενισμένο απ' την περιφρόνησί του, μ' όλη τη σκέψη, μ' όλη την ψυχή μου, που, απ' την εποχή της Φλωρεντίας, τόν έχει είδωλό της και θεός της, μ' όλο το αίμα μου, που βράζει και κοχλάζει, κάθε φορά που έρχεται σιμά μου, και που παγώνει, όταν φεύγει μακριά...

—Η Μαρία των Μεδίκων ένοιωσε ένα ρίγος παρατεταμένο.

—Ωστε, λοιπόν, τόν αγαπάς χωρίς έλπίδα;...

—Ω, τώρα, τώρα, σέ καταλαβαίνω! Καταλαβαίνω τή ζωή σου, Λεωνόρα! Είσαι μια σού για το μέλλον του, ήσυχά τώρα, άχρησά μπροστά σ' εκείνο το σχέδιό μου, ένοια σου! Κι' αυτό που πρόκειται να κάνω, νός μέσ' στο βασίλειό! Άσε μ' έμένα, να τόν κανονίσω... Και λές πως έχει άσθημα για κείν' άν έλειπε, εκείνη, απ' τή μέση, δεν θ' αγαπούσε πια, παρά έσας πεθάνει! Λεωνόρα, θα με βοηθήσεις!...

—Α, τώρα άναπνέω! Έχεις δική! Αυτό που λές, είν' αλήθεια, Λεωνόρα! Έχει να ρηθ κοντά μου, ένα μήνα! Μα γιατί, γιατί, γιατί αυτό; Θέλει να με κάνει να πεθάνω; Γιατί δεν μπορώ να λογαρίσω, βέβαια, την ψυχή και σύντομη επίσκεψη, που μου έκανε εδώ και τρεις

ήμέρες...

—Ξέρετε τί έμπόδιο υπάρχει, μεταξύ της αγάπης σας κι' εμείνου! Φοβερό έμπόδιο, Μαρία!...

—Α, ναι, ξέρω! Η Γκιζέλλα ντ' Άγκουλέμ!

—Ναι, Μαρία, ένα μήνα ήταν άρρωστος, γιατί του πήρα τη Γκιζέλλα απ' τα χέρια του.

—Αν τόν είδατε τόσο τρελλά χαρούμενο, εδώ και τρεις ημέρες, είναι γιατί τούδωσα το λόγο μου, ότι άπόψε θα την ξανάβω!

—Ωστε λοιπόν, έκανε η βασίλισσα, δαγκώνοντας τα χείλη, αυτή η άποψήν γιορτή;...

—Η έξωφρενική αυτή γιορτή, γίνεται για να πανηγυρίση

—Υποφέρετε, φτωχή μου Λεωνόρα; Είπε ξανά η Μαρία, η βασίλισσα. —Ωστε, λοιπόν, τόν αγαπάς και σύ;...

—Τόν αγαπώ, όσο και σεις, Μαρία! Με τη διαφορά πως η αγάπη σας, είναι η τροφή και η ζωή σας, ενώ, εγώ, πεθαίνω εξ αιτίας της! Το πάθος το δικό σας, γεμίζει την από καρπό παντέρμη καρδιά σας—ενώ το δικό μου αφανίζει, ρημάζει και συντρίβει τη δική μου!...

—Ωστε δεν με ζηλεύεις, Λεωνόρα;...

—Όχι, Μαρία!

—Γιατί; Πές μου γιατί!...

—Δεν σας ζηλεύω, γιατί δεν σας αγαπάει...

Πέρασ' ένα δευτερόλεπτο θανάσιμης, τρομερής, μεγάλης σιωπής, που δεν ακουγόταν τίποτ' άλλο, παρά μονάχα ο χτύπος της καρδιάς τους...

—Δεν μ' αγαπάει, είπες;!

Θέε μου, τι μου μαθαίνεις, Λεωνόρα;! Δεν μ' αγαπάει! Γλυκεία μου Παναγία, Παρθένα μου προστάτρια, τί θ' άπογίνει τότε; Λεωνόρα, πές μου το ξανά, γιατί, θαρρώ, δεν άκουσα καλά! Είν' αλήθεια; Είναι δυνατόν; Έσο ελκρινής άπάντι μου, και θ' ανταμείψω την ειλικρίνειά σου: μήπως η ζηλεια σου, που δικαιολογώ, σε κάνει να μού λές αυτό το πράγμα; Κι' εσένα; Εσένα, σ' αγαπάει; Πές μου, φανέρωσέ μου την αλήθεια, δεν μπορεί, παρά να σ' αγαπάει! Έσένα, σ' αγαπάει, δεν είν' έτσι;...

—Εμένα, Μαρία, ν' αγαπάει; Εμένα, μ' άποστρέφεται, Μαρία! Όσο για σας, δεν εκφράσθηκα καλά. Ήθελα να πω, πως δεν σας αγαπάει, την εποχή αυτή...

—Α, τώρα άναπνέω! Έχεις δική! Αυτό που λές, είν' αλήθεια, Λεωνόρα! Έχει να ρηθ κοντά μου, ένα μήνα! Μα γιατί, γιατί, γιατί αυτό; Θέλει να με κάνει να πεθάνω; Γιατί δεν μπορώ να λογαρίσω, βέβαια, την ψυχή και σύντομη επίσκεψη, που μου έκανε εδώ και τρεις

ήμέρες...

—Ξέρετε τί έμπόδιο υπάρχει, μεταξύ της αγάπης σας κι' εμείνου! Φοβερό έμπόδιο, Μαρία!...

—Α, ναι, ξέρω! Η Γκιζέλλα ντ' Άγκουλέμ!

—Ναι, Μαρία, ένα μήνα ήταν άρρωστος, γιατί του πήρα τη Γκιζέλλα απ' τα χέρια του.

—Αν τόν είδατε τόσο τρελλά χαρούμενο, εδώ και τρεις ημέρες, είναι γιατί τούδωσα το λόγο μου, ότι άπόψε θα την ξανάβω!

—Ωστε λοιπόν, έκανε η βασίλισσα, δαγκώνοντας τα χείλη, αυτή η άποψήν γιορτή;...

—Η έξωφρενική αυτή γιορτή, γίνεται για να πανηγυρίση

—Υποφέρετε, φτωχή μου Λεωνόρα; Είπε ξανά η Μαρία, η βασίλισσα. —Ωστε, λοιπόν, τόν αγαπάς και σύ;...

—Τόν αγαπώ, όσο και σεις, Μαρία! Με τη διαφορά πως η αγάπη σας, είναι η τροφή και η ζωή σας, ενώ, εγώ, πεθαίνω εξ αιτίας της! Το πάθος το δικό σας, γεμίζει την από καρπό παντέρμη καρδιά σας—ενώ το δικό μου αφανίζει, ρημάζει και συντρίβει τη δική μου!...

—Ωστε δεν με ζηλεύεις, Λεωνόρα;...

—Όχι, Μαρία!

—Γιατί; Πές μου γιατί!...

—Δεν σας ζηλεύω, γιατί δεν σας αγαπάει...

Πέρασ' ένα δευτερόλεπτο θανάσιμης, τρομερής, μεγάλης σιωπής, που δεν ακουγόταν τίποτ' άλλο, παρά μονάχα ο χτύπος της καρδιάς τους...

—Δεν μ' αγαπάει, είπες;!

Θέε μου, τι μου μαθαίνεις, Λεωνόρα;! Δεν μ' αγαπάει! Γλυκεία μου Παναγία, Παρθένα μου προστάτρια, τί θ' άπογίνει τότε; Λεωνόρα, πές μου το ξανά, γιατί, θαρρώ, δεν άκουσα καλά! Είν' αλήθεια; Είναι δυνατόν; Έσο ελκρινής άπάντι μου, και θ' ανταμείψω την ειλικρίνειά σου: μήπως η ζηλεια σου, που δικαιολογώ, σε κάνει να μού λές αυτό το πράγμα; Κι' εσένα; Εσένα, σ' αγαπάει; Πές μου, φανέρωσέ μου την αλήθεια, δεν μπορεί, παρά να σ' αγαπάει! Έσένα, σ' αγαπάει, δεν είν' έτσι;...

—Εμένα, Μαρία, ν' αγαπάει; Εμένα, μ' άποστρέφεται, Μαρία! Όσο για σας, δεν εκφράσθηκα καλά. Ήθελα να πω, πως δεν σας αγαπάει, την εποχή αυτή...

—Α, τώρα άναπνέω! Έχεις δική! Αυτό που λές, είν' αλήθεια, Λεωνόρα! Έχει να ρηθ κοντά μου, ένα μήνα! Μα γιατί, γιατί, γιατί αυτό; Θέλει να με κάνει να πεθάνω; Γιατί δεν μπορώ να λογαρίσω, βέβαια, την ψυχή και σύντομη επίσκεψη, που μου έκανε εδώ και τρεις

ήμέρες...

—Ξέρετε τί έμπόδιο υπάρχει, μεταξύ της αγάπης σας κι' εμείνου! Φοβερό έμπόδιο, Μαρία!...

—Α, ναι, ξέρω! Η Γκιζέλλα ντ' Άγκουλέμ!

—Ναι, Μαρία, ένα μήνα ήταν άρρωστος, γιατί του πήρα τη Γκιζέλλα απ' τα χέρια του.

—Αν τόν είδατε τόσο τρελλά χαρούμενο, εδώ και τρεις ημέρες, είναι γιατί τούδωσα το λόγο μου, ότι άπόψε θα την ξανάβω!

—Ωστε λοιπόν, έκανε η βασίλισσα, δαγκώνοντας τα χείλη, αυτή η άποψήν γιορτή;...

—Η έξωφρενική αυτή γιορτή, γίνεται για να πανηγυρίση

—Υποφέρετε, φτωχή μου Λεωνόρα; Είπε ξανά η Μαρία, η βασίλισσα. —Ωστε, λοιπόν, τόν αγαπάς και σύ;...

—Τόν αγαπώ, όσο και σεις, Μαρία! Με τη διαφορά πως η αγάπη σας, είναι η τροφή και η ζωή σας, ενώ, εγώ, πεθαίνω εξ αιτίας της! Το πάθος το δικό σας, γεμίζει την από καρπό παντέρμη καρδιά σας—ενώ το δικό μου αφανίζει, ρημάζει και συντρίβει τη δική μου!...

—Ωστε δεν με ζηλεύεις, Λεωνόρα;...

—Όχι, Μαρία!

—Γιατί; Πές μου γιατί!...

—Δεν σας ζηλεύω, γιατί δεν σας αγαπάει...

Πέρασ' ένα δευτερόλεπτο θανάσιμης, τρομερής, μεγάλης σιωπής, που δεν ακουγόταν τίποτ' άλλο, παρά μονάχα ο χτύπος της καρδιάς τους...

—Δεν μ' αγαπάει, είπες;!

Θέε μου, τι μου μαθαίνεις, Λεωνόρα;! Δεν μ' αγαπάει! Γλυκεία μου Παναγία, Παρθένα μου προστάτρια, τί θ' άπογίνει τότε; Λεωνόρα, πές μου το ξανά, γιατί, θαρρώ, δεν άκουσα καλά! Είν' αλήθεια; Είναι δυνατόν; Έσο ελκρινής άπάντι μου, και θ' ανταμείψω την ειλικρίνειά σου: μήπως η ζηλεια σου, που δικαιολογώ, σε κάνει να μού λές αυτό το πράγμα; Κι' εσένα; Εσένα, σ' αγαπάει; Πές μου, φανέρωσέ μου την αλήθεια, δεν μπορεί, παρά να σ' αγαπάει! Έσένα, σ' αγαπάει, δεν είν' έτσι;...

—Εμένα, Μαρία, ν' αγαπάει; Εμένα, μ' άποστρέφεται, Μαρία! Όσο για σας, δεν εκφράσθηκα καλά. Ήθελα να πω, πως δεν σας αγαπάει, την εποχή αυτή...

—Α, τώρα άναπνέω! Έχεις δική! Αυτό που λές, είν' αλήθεια, Λεωνόρα! Έχει να ρηθ κοντά μου, ένα μήνα! Μα γιατί, γιατί, γιατί αυτό; Θέλει να με κάνει να πεθάνω; Γιατί δεν μπορώ να λογαρίσω, βέβαια, την ψυχή και σύντομη επίσκεψη, που μου έκανε εδώ και τρεις

ήμέρες...

—Ξέρετε τί έμπόδιο υπάρχει, μεταξύ της αγάπης σας κι' εμείνου! Φοβερό έμπόδιο, Μαρία!...

—Α, ναι, ξέρω! Η Γκιζέλλα ντ' Άγκουλέμ!

—Ναι, Μαρία, ένα μήνα ήταν άρρωστος, γιατί του πήρα τη Γκιζέλλα απ' τα χέρια του.

—Αν τόν είδατε τόσο τρελλά χαρούμενο, εδώ και τρεις ημέρες, είναι γιατί τούδωσα το λόγο μου, ότι άπόψε θα την ξανάβω!

—Ωστε λοιπόν, έκανε η βασίλισσα, δαγκώνοντας τα χείλη, αυτή η άποψήν γιορτή;...

—Η έξωφρενική αυτή γιορτή, γίνεται για να πανηγυρίση

—Υποφέρετε, φτωχή μου Λεωνόρα; Είπε ξανά η Μαρία, η βασίλισσα. —Ωστε, λοιπόν, τόν αγαπάς και σύ;...

—Τόν αγαπώ, όσο και σεις, Μαρία! Με τη διαφορά πως η αγάπη σας, είναι η τροφή και η ζωή σας, ενώ, εγώ, πεθαίνω εξ αιτίας της! Το πάθος το δικό σας, γεμίζει την από καρπό παντέρμη καρδιά σας—ενώ το δικό μου αφανίζει, ρημάζει και συντρίβει τη δική μου!...

—Ωστε δεν με ζηλεύεις, Λεωνόρα;...

—Όχι, Μαρία!

—Γιατί; Πές μου γιατί!...

—Δεν σας ζηλεύω, γιατί δεν σας αγαπάει...

Πέρασ' ένα δευτερόλεπτο θανάσιμης, τρομερής, μεγάλης σιωπής, που δεν ακουγόταν τίποτ' άλλο, παρά μονάχα ο χτύπος της καρδιάς τους...

—Δεν μ' αγαπάει, είπες;!

Θέε μου, τι μου μαθαίνεις, Λεωνόρα;! Δεν μ' αγαπάει! Γλυκεία μου Παναγία, Παρθένα μου προστάτρια, τί θ' άπογίνει τότε; Λεωνόρα, πές μου το ξανά, γιατί, θαρρώ, δεν άκουσα καλά! Είν' αλήθεια; Είναι δυνατόν; Έσο ελκρινής άπάντι μου, και θ' ανταμείψω την ειλικρίνειά σου: μήπως η ζηλεια σου, που δικαιολογώ, σε κάνει να μού λές αυτό το πράγμα; Κι' εσένα; Εσένα, σ' αγαπάει; Πές μου, φανέρωσέ μου την αλήθεια, δεν μπορεί, παρά να σ' αγαπάει! Έσένα, σ' αγαπάει, δεν είν' έτσι;...

—Εμένα, Μαρία, ν' αγαπάει; Εμένα, μ' άποστρέφεται, Μαρία! Όσο για σας, δεν εκφράσθηκα καλά. Ήθελα να πω, πως δεν σας αγαπάει, την εποχή αυτή...

—Α, τώρα άναπνέω! Έχεις δική! Αυτό που λές, είν' αλήθεια, Λεωνόρα! Έχει να ρηθ κοντά μου, ένα μήνα! Μα γιατί, γιατί, γιατί αυτό; Θέλει να με κάνει να πεθάνω; Γιατί δεν μπορώ να λογαρίσω, βέβαια, την ψυχή και σύντομη επίσκεψη, που μου έκανε εδώ και τρεις

ήμέρες...

—Ξέρετε τί έμπόδιο υπάρχει, μεταξύ της αγάπης σας κι' εμείνου! Φοβερό έμπόδιο, Μαρία!...

—Α, ναι, ξέρω! Η Γκιζέλλα ντ' Άγκουλέμ!

—Ναι, Μαρία, ένα μήνα ήταν άρρωστος, γιατί του πήρα τη Γκιζέλλα απ' τα χέρια του.

—Αν τόν είδατε τόσο τρελλά χαρούμενο, εδώ και τρεις ημέρες, είναι γιατί τούδωσα το λόγο μου, ότι άπόψε θα την ξανάβω!

—Ωστε λοιπόν, έκανε η βασίλισσα, δαγκώνοντας τα χείλη, αυτή η άποψήν γιορτή;...

—Η έξωφρενική αυτή γιορτή, γίνεται για να πανηγυρίση

—Υποφέρετε, φτωχή μου Λεωνόρα; Είπε ξανά η Μαρία, η βασίλισσα. —Ωστε, λοιπόν, τόν αγαπάς και σύ;...

—Τόν αγαπώ, όσο και σεις, Μαρία! Με τη διαφορά πως η αγάπη σας, είναι η τροφή και η ζωή σας, ενώ, εγώ, πεθαίνω εξ αιτίας της! Το πάθος το δικό σας, γεμίζει την από καρπό παντέρμη καρδιά σας—ενώ το δικό μου αφανίζει, ρημάζει και συντρίβει τη δική μου!...

—Ωστε δεν με ζηλεύεις, Λεωνόρα;...

—Όχι, Μαρία!

—Γιατί; Πές μου γιατί!...

—Δεν σας ζηλεύω, γιατί δεν σας αγαπάει...

Πέρασ' ένα δευτερόλεπτο θανάσιμης, τρομερής, μεγάλης σιωπής, που δεν ακουγόταν τίποτ' άλλο, παρά μονάχα ο χτύπος της καρδιάς τους...

—Δεν μ' αγαπάει, είπες;!

Θέε μου, τι μου μαθαίνεις, Λεωνόρα;! Δεν μ' αγαπάει! Γλυκεία μου Παναγία, Παρθένα μου προστάτρια, τί θ' άπογίνει τότε; Λεωνόρα, πές μου το ξανά, γιατί, θαρρώ, δεν άκουσα καλά! Είν' αλήθεια; Είναι δυνατόν; Έσο ελκρινής άπάντι μου, και θ' ανταμείψω την ειλικρίνειά σου: μήπως η ζηλεια σου, που δικαιολογώ, σε κάνει να μού λές αυτό το πράγμα; Κι' εσένα; Εσένα, σ' αγαπάει; Πές μου, φανέρωσέ μου την αλήθεια, δεν μπορεί, παρά να σ' αγαπάει! Έσένα, σ' αγαπάει, δεν είν' έτσι;...

—Εμένα, Μαρία, ν' αγαπάει; Εμένα, μ' άποστρέφεται, Μαρία! Όσο για σας, δεν εκφράσθηκα καλά. Ήθελα να πω, πως δεν σας αγαπάει, την εποχή αυτή...

—Α, τώρα άναπνέω! Έχεις δική! Αυτό που λές, είν' αλήθεια, Λεωνόρα! Έχει να ρηθ κοντά μου, ένα μήνα! Μα γιατί, γιατί, γιατί αυτό; Θέλει να με κάνει να πεθάνω; Γιατί δεν μπορώ να λογαρίσω, βέβαια, την ψυχή και σύντομη επίσκεψη, που μου έκανε εδώ και τρεις

ήμέρες...

—Ξέρετε τί έμπόδιο υπάρχει, μεταξύ της αγάπης σας κι' εμείνου! Φοβερό έμπόδιο, Μαρία!...

—Α, ναι, ξέρω! Η Γκιζέλλα

ΕΙΧΑ πάει να επισκεφθώ μία μέρα, τη μικρή εκκλησία του Σζέσπεκο, στην Ούγγαρία. Εκεί μου έδειξαν μια λειψανοθήκη, που την τιμούν εξαιρετικά οι κάτοικοι των περιχώρων.

—Η λειψανοθήκη αυτή περιέχει, μου είπε ο οδηγός μου, το σώμα της 'Αγίας 'Αντοράτας. Πάνε τώρα καμμία εξηνταρία χρόνια από τότε που ανέκαυψαν τον τάφο της κάπου εδώ γύρω. Φαίνεται πως η αγία αυτή μαρτύρησε κατά τους πρώτους χρόνους του χριστιανισμού, στην εποχή της Ρωμαϊκής κατακτησεως. Τότε έκηρυσε έδω το ευαγγέλιο ο διάκονος Μαρκελλίνος, ο οποίος είχε παρευρεθεί στη σταύρωση του 'Αγίου Πέτρου. Κατά πάσαν πιθανότητα, η 'Αγία 'Αντοράτα, ακούγοντας το κήρυγμα του διακόνου, έγινε χριστιανή και, αφού μαρτύρησε γι' αυτό, το τριακάριο στο σώμα θάφτηκε έδω από τους Ρωμαίους. Το όνομα 'Αντοράτα υποθέτω ότι είχε η λατινική μετάφραση του δνόματος που είχε όταν ακόμη ήταν ειδωλολάτρης, γιατί τέτοιο χριστιανικό όνομα δεν υπάρχει. 'Ωστόσο, ύστερ' από τόσους αιώνες, που περάσαν, το σώμα, αν και βαθεία στη γή χωμένο, βρέθηκε σε καλή κατάσταση και έλωτο. Αυτό φανέρωνε καθαρά πως η παρθένα 'Αντοράτα ήτανε μία απ' τις έκλεκτες εκείνες του Θεού, που τραγούδουν μέσ' στον Παράδεισο τη θεία δόξα του. Αυτό έχοντας υπ' όψη του κι' ο Πάπας, την αγιοποίησε πρό δέκα χρόνων στη Ρώμη.

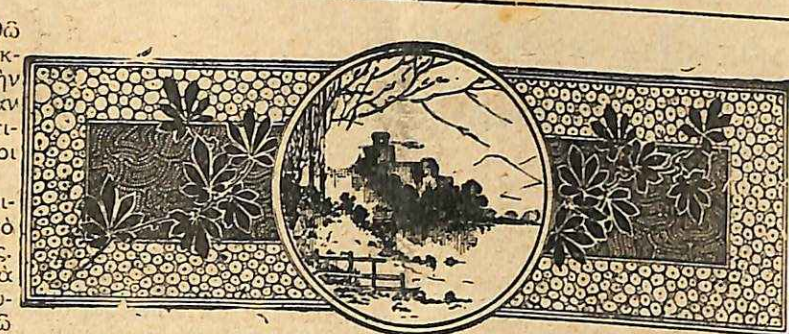
—Ακούγα αφηρημένος τις εξηγήσεις του οδηγού μου. 'Η 'Αγία 'Αντοράτα δεν μ' ενδιέφερε υπερβολικά και ήμουν έτοιμος να βγώ από την εκκλησία, όταν άξαφνα την προσοχή μου τράβηξε ένας βαθύς στεναγμός που έσβησε κοντά μου. Αυτός που είχε αναστενάζει ήταν ένας γεροντάκος, ντυμένος κοκκέτικο, που στηριζόταν σ' ένα μπαστούνι με λαβή από κοράλι κι' ο οποίος είχε καρφωμένα τα μάτια του στη λειψανοθήκη.

—Βγήκα από την εκκλησία, ενώ ο γεροντάκος έρχόταν πίσω μου. Γύρισα ακόμα μία φορά για να δω την κομψή σιλουέτα του. 'Εκείνος, κυττάζοντάς με, μου χαμογέλασε. Τότε έγω τον χαιρέτησα.

—Πιστεύετε, κύριε, μου είπε, στις εξηγήσεις που σας έδωσε ο οδηγός σας; με ρώτησε, ενώ λώντας τα Γαλλικά μ' έναν έντελός ούγγαρέζικο τρόπο.

—Θέμ' μου! τοι' απάντησα έγω, δεν έχω καμμία ειδικότητα στα θρησκευτικά ζητήματα. Τότε εκείνος μου είπε:

—Είστε περαστικός από τον τόπο μας, κύριε, κι' ενώ επιθυμώ από καιρό ν' αποκαλύψω σε κάποιον όλη την αλήθεια, σχετικώς με το λείψανο της 'Αγίας 'Αντοράτας. Θα την πω σε σας, υπό τον όρο ότι δεν θα κάνετε γι' αυτό λόγο σε κανέναν από τους ντόπιους εδώ...

ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ GUILLAUME APOLLINAIRE

Η ΑΓΙΑ ΑΝΤΟΡΑΤΑ

—'Η περιέργειά μου είχε έρεθιστή και το υποσχέθηκα ότι ήθελε.

—'Ε, λοιπόν, κύριε, μου είπε τότε ο γεροντάκος, η 'Αγία 'Αντοράτα ήταν η πολυαγαπημένη μου φίλη.

Τραθήχτικα πίσω, νομίζοντας πως έχω να κάνω με τρελλό. 'Η κατάληξή μου τον έκανε να χαμογέλασε και μου είπε με φωνή που έτρεμε λίγο:

—Δεν είμαι τρελλός, κύριε, καί σας λέω την αλήθεια. 'Η 'Αγία 'Αντοράτα ήτανε φίλη μου... Τι λέω; Τι λέω;... 'Οχι μόνον φίλη μου, αλλά και μη-στή μου!

—'Ημουν δεκαεννιά χρόνων, όταν την γνώρισα. 'Εχω περάσει σήμερα τα ογδόντα, μα δεν αγάπησα σ' όλη μου τη ζωή άλλη γυναίκα απ' αυτή.

—'Ημουν ο μοναχογιός ενός πλούσιου πυργοδεσπότη των περιχώρων του Σζέ-

σπεν, την βρήκα νεκρή στο πλευρό μου...

—'Ο γέρος στο σημείο αυτό διέκοψε για μία στιγμή τη διήγησή του. 'Όταν ξανάρχισε, η φωνή του έτρεμε περισσότερο από πριν και μόλις την έκούγα.

—Κατάρθωσα, εξακολούθησε, να κρύψω το θάνατο της φίλης μου από το προσωπικό του ξενοδοχείου όπου μέναμε. Μά για να το πετύχω αυτό, ένηργησα με πανουργία, σαν να την είχα σκοτώσει εγώ ο ίδιος. Καί σήμερα, ακόμα, όταν τα σκέφτομαι όλ' αυτά, ανατριχί-άζω με φρίκη. Δεν υποψιάστηκα τίποτε και υπέθεσα πως η φίλη μου είχε φύγει πολύ νωρίς το πρωί.

—Δεν θα σας περιγράψω τις φρικτές όρες που πέρασα κοντά στο σώμα της, το οποίο ΕΙΧΑ κλείσει μέσα σ' ένα υποκόλο. 'Ωστόσο,

σπεκο, και σπούδασα Ιατρικά. 'Εκείνη την εποχή είχα απορροφηθ' τόσο από τις μελέτες μου, ώστε η ύγεια μου κλονίστηκε πολύ. Οι γιατροί τότε μ' έξηγάσαν να ξεκουραστώ και να ταξειδέψω για ν' αλλάξω τον αέρα μου.

—'Επήγα στην 'Ιταλία. Στην Πίζα συνάντησα για πρώτη φορά εκείνη, στην οποία αφιέρωσα άμεσως όλη μου τη ζωή. 'Εκείνη μ' αγάπησε και μ' ακολούθησε στη Ρώμη και στη Νεάπολι... Κάνανε ένα θείο ταξίδι, όπου ο έρωας ώμαρ-φαινε τα πάντα γύρω μας.

—Ανεθήκαμε μαζί ως τη Γένοβα και σκεφτόμουν να τη φέρω εδώ, στην Ούγγαρία, για να την παρουσιάσω στους γονείς μου και να την παντρευτώ, όταν, άξαφνα, ένα πρωί

ενήργησα με τόσο επιδεισιότητα, ώστε την έβαλα σ' ένα καλάμι. Τό σ' έλα τών μεγάλων ξενοδοχείων, ο μεγάλος αριθμός των ταξιδιωτών, διέλευσε κανένα μιά σχετική έπραγμματα να κάνω διάφορα πως έγω στην προκειμένη περίπτωση.

—'Ηθελα να πάρω τη νεκρή μου φίλη μαζί μου στην πα-ροουσίαστικη στο ταξίδι μου από τα τελωνεία και τους έλεγχους, τις οποίες, χωρίς νικήσως, κατάρθωσα να υπε-ρική το σώμα της φίλης μου με ταξίδι απόνητασσο, γεμάτο α-

νωνία και φόβο... 'Όταν, τέ-λος, γύρισα σπίτι μου, ήμουν τόσο χλωμός κι' αδύνατος, ώστε οι δικοί μου δυσκολεύτη-καν να μ' γνωρίσουν.

—Περνώτα από τη Βιέννη, είχ' αγοράσει από ένα αρχαιο-πώλη μια μαρμάρινη σαρκο-φάγο, η οποία προήρχετο από μια περίφημη συλλογή κάποιου μανιδούδου αρχαιοφίλου. Στο σπίτι μου μ' άφηναν να κάνω ό,τι θέλω, χωρίς ν' ανη-συχούν καθόλου για τις πρά-ξεις μου και κανείς δεν παρε-ενεύτηκε ούτε για το βάρος, ούτε για τον αριθμό των απο-σκευών που είχα φέρει από την 'Ιταλία.

—Χάραξα μόνος μου την έπι-γραφή ΑΝΤΟΡΑΤΑ κι' έβα-λα ένα σταυρό απάνω στη σαρ-κοφάγο, μέσα στην οποία έ-κλεισα, τυλιγμένο σε ταινίες, το σώμα της λατρεμένης μου.

—Μία νύχτα, κάνοντας έπι-γνωσμένες προσπάθειες, μετέ-φερα τη σαρκοφάγο που έκλει-νε την αγάπη μου, σ' ένα γει-τονικό κάμφο για να τη θάψω. 'Εκεί, πράγματι, την έθαψα σ' ένα μέρος, το οποίο μόνος έ-γώ ήξερα και μόνος πήγαινα από τότε εκεί, κάθε μέρα, για να προσευχηθώ στον πεθαμένο μου έρωτα.

—'Ενας χρόνος επέρασε έ-τσι... Μά, μία μέρα, άναγκά-στηκα να φύγω για τη Βουδα-πέστη... 'Η απελπισία μου ή-ταν απεριγράπτη, όταν ξανα-γυρίζοντας έδω, ύστερα από δυό χρόνια, βρήκα χτισμένο έ-να εργοστάσιο στην ίδια θέσι, όπου είχα θάψει το θησαυρό που αγαπούσα πιο πολύ κι' απ' τη ζωή μου...

—'Είχα γίνει σχεδόν σαν τρελ-λός και σκεφτόμουν ν' αυτο-κτονήσω, όταν, το ίδιο, βράδυ, έφημέριος που είχε έρθει στον πύργο μας για να μας έ-πισκεφθ' έ, μου διηγήθηκε, πως ενώ έσκαφταν τον γειτονικό κάμφο για να βάλουν τα θε-μέλια του εργοστασίου, βρή-καν τη σαρκοφάγο μιάς χρι-στιανής μάρτυρος της Ρωμαί-κης εποχής, ονομαζομένης 'Αν-τοράτας. Την πολύτιμη αυτή λειψανοθήκη, μου είπε, την εί-χαν μεταφέρει στην εκκλησία του χωριού.

—Στην αρχή σκέφτηκα ν' ά-ποκαλύψω στον έφημέριο τη μεγάλη του πλάνη. Μά άλλα-ξα γνώμη, σκεπτόμενος ότι, μέσ' στην εκκλησία, θα είχα όποτε ήθελα μπρος στα μάτια μου το θησαυρό μου...

—'Η αγάπη μου μου έλεγε ό-τι η αγαπημένη μου δεν ήταν άναξία των θρησκευτικών τι-μίων που της απέδιδαν. Καί ά-κόμα και σήμερα νομίζω πως αξίζει τις τιμές αυτές για τη μεγάλη της ωμορφιά, για την έξαιρετική της χάρη και για την έδω της αγάπης που την έκανε ίσως να πεθάνη. 'Εκτός αυτών όμως, η αγαπημένη μου, ήταν καλή, γλυκεία και ειδοεθής και αν δεν είχε πεθ-νει θα την είχα παντρευτή.

—'Αφ' ου λοιπόν τα πρά-γματα να εξακολουθήσουν το δρόμο τους κι' έτσι η αγάπη

Τετάρτη
ΕΧΩ τη μανία του κινηματο-γράφου μέσα στο αίμα μου! 'Όλοι στο σπίτι το ξέρουν αυτό κι' ο καθένας τους έπωλείται απ' αυτό πως τον συμφέρει.

—Ζακελίνα, μου λέει η θεία Ζαν-νέτ, εσύ που αγαπάς τόσο τον κι-νηματογράφο, δεν παίρνεις τί-ποτα να ιδής την 'Αριάνα; —'Ζακελίνα, μου λέει ο αδελφός μου, δάνεισέ μου ένα εκατοστάρι-κο και θα στο επιστρέψω την άλλη δομάδα μαζί μ' ένα εισιτήριο για τον κινηματογράφο. Θα παίξουν τις 'Αυτοκρατορικές Βιολέτες.

—Έξω λεπτομερέστατα όλα τα σκάνδαλα των άστρων του κι-νηματογράφου, την ιδιωτική ζωή και τις ιδιοτροπίες της κάθε στάρ. Έξω τότε έχασα το σχολάκι της η Γκάμπι Μορλαί, ποιά άρμα με-ταχειρίζεται το θρόνο η Μάολεν Ντιντρίχ και ποιά μετά τα μεσάνυ-χτα, ποιά κόκ-ταίλς προτιμά ο Ντούκλινς Φαίριμανς. Μπορώ με δυό λόγια να σας μιλήω όρες διά-κληρες για τα έπισόδια και τα σκανδαλικά του Χόλλυγουντ. Τέ-λος πάντων όλη μου η ζωή περνά μ' αυτό το πάθος. Δεν διαβάζω τίποτε άλλο εκτός από κινηματο-γραφικά περιοδικά.

—Γιατί λοιπόν όλοι στο σπίτι δεν έδειξαν τον παραμικρό ένθουσια-σμό, όταν επί τέλους τους άνηγει-λα πως θέλω κι' εγώ να μπω μέ-σα σ' αυτόν τον τόσο γοητευτικό κόσμο του κινηματογράφου;

—Περίεργη τύφλωση! Δεν θέλ-σαν να καταλάβουν πως τόσο και-ρό τώρα προετοιμάζομαι γι' αυτό το στάδιο, που είναι γεμάτο με γοητευτικότερα όνειρα για ένα κο-ρίτσι με την δική μου ψυχή. Καί τί δεν έχω κάνει ως τώρα! 'Εμβα-λίσαις, σκοποβολή, λάσσο, πυρ-ό από μεγάλο ύψος, βάζω τον αδέλ-φό μου και με δένει σφιχτά με μύ-ριους κόμπους στα δέντρα του κή-που μας και σε λίγα λεπτά κατορ-θώνω και λύνω τα δεσμά μου.

—Είμαι παιδί έτοιμο να ζήσω την

πύλη κι' ένα χαρακτήρα θρη-σκευτικής λατρείας.

—'Εκείνη την οποία τόσο εί-χα αγαπήσει, την έσέβοντο τό-ρα όλοι. 'Επειτα την άνακή-ρυξαν μακαρία και, πενήντα χρόνια μετά την άνεύρεσι του σώματός της, ο Πάπας τη συ-γκατέλεξε μεταξύ των άγιων. 'Επ' ηγα κι' εγώ τότε στη Ρώ-μη για να παρευρεθώ στην τε-λετή, η οποία ήταν το άραι-τερο θέαμα που είδα στη ζωή μου.

—Με την αγιοποίησι αυτή, η αγάπη μου είχε μπει στον ού-ρανό. 'Ημουν εύτυχης, σαν έ-νας άγγελος του παραδείσου. 'Από τη Ρώμη έγύρισα γρή-γορα έδω, γεμάτος από την πιο μεγάλη κι' από την πιο άλλόκοτη εύτυχία που υπάρ-χει στον κόσμο, για να προ-σευχθώ στο βωμό της 'Αντο-ράτας...

—Με δάκρυα στα μάτια, ο γε-ροντάκος με το κοκκέτικο ντύ-σιμο, απομακρύνθηκε, χτυπών-τας το έδαφος με το μπαστού-νι του, με την κοράλλινη λαβή κι' επαναλαμβάνοντας διαρ-κώς: 'Αγία 'Αντοράτα!.. 'Α-γία 'Αντοράτα!..

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΚΟΥΕΛ ΖΑΜΑΚΟ'ΙΣ

ΘΑ ΠΑΙΞΩ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ!..

(Απ' το 'Ημερολόγιο μιάς όνειροπέλου)

πιο σκληραγωγημένη ζωή, στα θον-νά, πλάι στους κρατήρες των ή-φαιστειών με όλες τις στερήσεις που μπορεί να φαντασθ' ο νους του ανθρώπου. Καί τί δεν έχω κάνει.

Κι' έπειτα δεν πρέπει να ξε-χνούμε και το άλλο: Μόνο με τον κινηματογράφο γίνονται σήμερα οι μεγάλες περιουσίες. 'Όλοι μιλούν για τα εκατομμύρια του Σαρλό και για τις βίλλες της Γκρέτας Γκάρ-μπο. Λοιπόν; Δεν έλπίζω βέβαια ν' αποκτήσω κι' εγώ τόσα πολλά χρή-ματα. Δεν θα μου είνε όμως δύ-λο δισάρεστο να κερδίζω μισό ε-κατομμύριο φράγκα το χρόνο, σαν τόσες άλλες, ή όπως όσους δεν με-σουρανούν στο στερέωμα του κι-νηματογράφου. Γι' αυτό, να σας πω, δεν θ' ακούσω κανέναν. Αιτή-τη φορά θα κάνω του κεφαλιού μου. Κι' όταν θα έχω τα εκατομ-μύρια μου όλοι τους βέβαια θ' πα-ραδεχτούν πως εγώ είχα δίκιο. Θα πάω λοιπόν, αύριο μάλιστα, να παρουσιάσω σ' ένα στούντιο κι' ο πιο στραβός σκηνοθέτης θα κα-ταλάβη απ' την πρώτη στιγμή, πως είμαι γεννημένη για τον κινημα-τογράφο!

Σάββατο

—Όπως όλες ή μεγάλες άρτίστες,

κατάρθωσα να φύγω με τρένο

απ' το γραφείο του καθηγητού. Τι

άπογοητεύσεις. Καί όμως, δεν έ-

χασα το θάρρος μου. Αποφάσισα

να πάω στην πόλη μου, να

πάρω δέκα δακτυλογράφους, είκοσι

μολύβια, έφτά ήλιοποιες της έ-

πιδεικνύσεως και δυό κυρίες της

άριστοκρατίας. Σ' όλες είπα: 'Αν

έχετε καμιά δουλειά και βγάλετε

το φουλ σας με την παρουσία. 'Αν

δεν έχετε, κυρίες, να δουλέψω, έ-

χω τ' όνομα της δουλειάς. Τό-ρα, αν δεν μ' πιστεύετε, δεσποινί-

σες, πηγαίνετε στο γραφείο παρακάτω

να δείτε. Θα δείτε τον σκηνοθέτη

που διαλέγει τους ηθοποιούς. 'Αν

έχετε φορέματα και γυναικεία

έξοχα, γρήγορα θα κερδίζετε

εκατό φράγκα τη δομάδα...

—Το μισό μου εκατομμύριο έλκωσα

σαν τα χιόνια. Τι άπογοητεύσι!

Γύ-ρισά τρεμάμενη σπίτι μου. Τι ό-

μορσο! που μου φάνηκε το σπίτι μας!

—Μά, παιδί μου, Ζακελίνα, απ-

πως τρελλάθηκες; μου είπες ή μα-

μά. Τι έπαθες και χτύπας το χέρι

σου απάνω σ' όλα τα έπιπλα; Και

νομίζα καλά είνε αυτή πάλι; Σε

καλό σου!

—Δεν είνε από χαρτόνι; της ά-

πάντησα.

—Σε καλό σου, κόρη μου! Σα-

νονούτσικε έπιπλα από χαρτόνι!

—'Αν έανακουστής, λέει...

ΜΙΚΟΥΕΛ ΖΑΜΑΚΟ'ΙΣ

να αντιμετώπισω τις δυσκολίες θαρρετά. Θα πάω μονάχη μου κατ' ευθείαν στο στούντιο της εταιρεί-ας, όπως έκαναν και τόσες άλλες. Χρειάζεται θάρρος.

Δευτέρα

—'Εκανε πολύ χρόνο και ξεπάγια-σα τόση ώρα που περίμενα έξω απ' το στούντιο. 'Αλλοίμονο όμως. 'Ο τόπος των όνειρων μου μοιάζει σαν εργοστάσιο χημικών προϊόντων. 'Αφού γύρισα από γραφείο σε γρα-φείο κι' απ' τον ένα θυροφύλο στον άλλο, έφτασα επί τέλους σε μια πε-λώρια άποθήκη με την επιγραφή 'Στοιπίσις... Παναγίτσα μου, τί σκόνη εκεί μέσα!... Δεν μπορώ να διακρίνω στις άρχες παρα διάφορες σάλες μπλεγμένες τη μία με την άλλη, λάμπες πελώριες κι' ένα σο-ρό έπιπλα. 'Απόσπαστο!... Τα πε-ρισσότερα από τα έπιπλα είνε από χαρτόνι. Τέσκα από υπογινώστιση-μο κοντραλάκε, υπογράφει στηλ 'Αναγεννήσεως, σάλονια Λουδοβί-κου 14ου μερδεμένα ανάμεσα στις χάρτινες και πάνινες σκηνογραφί-ες. Σε μια γωνιά μια πόρτα από χαρτόνι με την επιγραφή εμποι-νιού της δουλειάς. Παρακαί ένα παρθένο με μπαλόνια, όλα

χαρτίνα και με κάτι λουλούδια ξε-σασμένα, θρόνους! 'Απελπίσθαι! Μοιδείαν τον διευθυντή. 'Εκείνη την ώρα λογομαχούσε με τους έ-κλογούς και φώναζε: 'Εισαί την παρατήσατε έδω την χώρα με το πριονίδι! — 'Εβλε ο σμιόν για το 'Αστρο της 'Ερήμους, το ά-πάντησε ένας δορξές φοβισμένος. —'Πώς; Πέρασαν όχτω μέρες τό-ρα που γυρίσαμε το 'Αστρο της 'Ερήμους κι' ο σμιόν βρίσκειται ά-κόμα έδω! Βάλε τον άμείσο στην άποθήκη. Νά φώνη απ' τη μέση.

—'Ο! τα όνειρά μου! Τα φτωγά μου τα όνειρα. Οι λιπότα της έ-ρήμου παραπλύνονται λοιπόν με πριονίδι!... Με δέχτηκε πολύ άσχημα ο διευ-θυντής: 'Ακούστε τί μου είπε: 'Εφ-λετε να παίξετε στον κινηματογρά-φο; 'Ε, λοιπόν, παιδί μου, θα σας πω κάτι: Δεν είστε ή πρώτη ούτε κι' ή τελευταία βέβαια που έρχε-στε έδω!... Δέχτηκα σήμερα το πρωί δέκα δακτυλογράφους, είκοσι μολύβια, έφτά ήλιοποιες της έ-πιδεικνύσεως και δυό κυρίες της άριστοκρατίας. Σ' όλες είπα: 'Αν έχετε καμιά δουλειά και βγάλετε το φουλ σας με την παρουσία. 'Αν δεν έχετε, κυρίες, να δουλέψω, έ-

χω τ' όνομα της δουλειάς. Τό-ρα, αν δεν μ' πιστεύετε, δεσποινί-

σες, πηγαίνετε στο γραφείο παρακάτω

να δείτε. Θα δείτε τον σκηνοθέτη

που διαλέγει τους ηθοποιούς. 'Αν

έχετε φορέματα και γυναικεία

έξοχα, γρήγορα θα κερδίζετε

εκατό φράγκα τη δομάδα...

—Το μισό μου εκατομμύριο έλκωσα

σαν τα χιόνια. Τι άπογοητεύσι!

Γύ-ρισά τρεμάμενη σπίτι μου. Τι ό-

μορσο! που μου φάνηκε το σπίτι μας!

—Μά, παιδί μου, Ζακελίνα, απ-

πως τρελλάθηκες; μου είπες ή μα-

μά. Τι έπαθες και χτύπας το χέρι

σου απάνω σ' όλα τα έπιπλα; Και

νομίζα καλά είνε αυτή πάλι; Σε

καλό σου!

—Δεν είνε από χαρτόνι; της ά-

πάντησα.

—Σε καλό σου, κόρη μου! Σα-

νονούτσικε έπιπλα από χαρτόνι!

—'Αν έανακουστής, λέει...

ΜΙΚΟΥΕΛ ΖΑΜΑΚΟ'ΙΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ BESSIE MARCHANT

ΜΙΑ ΧΟΥΦΤΙΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ!

"Ετρεχα, όσο μπορούσα
πιο γρήγορα..."

Η βαρειά βδομάδα προχωρούσε αργά στις άγριες πλαγιές του Λάνγκ-Μπέρνγκ. Έκανε φοβερή ζέση, κι' η τρελή γυναίκα που ταξείδευαν μ' αυτό το ήλιόκαμα έτοιμο πρωτόγονο, προσπαθούσαν να περάσουν όσο μπορούσαν πιο εύχρηστα τις άτελειότες ώρες της διαδρομής. Είχαν άδεια πολύ δρόμο να κάνουν όποτε να φθάσουν στο υποστατικό του "Οσμ-Κλάπτον στο Σνίτζγουλντ. Γι' αυτό δεν έπρεπε ν' άργοπορήσουν, γιατί την άλλη μέρα θα γινόταν ο γάμος της δεύτερης κόρης του "Οσμ-Κλάπτον με τον Γκρόντον. "Αυτόσο το μεσημέρι, την ώρα της μεγαλύτερης ζέσης, αναγκάστηκαν να ξεβέσουν τα βόδια για δύο-τρεις ώρες και ν' αφήσουν τα άλογα να ξεκουραστούν.

Η κ. Φρέντ Πάουνσφορτ με τα δυο κορίτσια της, την ανδραγάλη της τής Βέρθα και την αδελφή της, την Τρίξ Γκρόνγκ, καθήσαν κάτω από την σκιά του άμιαξου, για να γεμιατίσουν. Η Βέρθα κρατούσε στην αγκαλιά της το μικρό και το νανούκι τραγουδώντας του σιγά, όταν από μακριά φάνηκε ένας Ζουλού, ο οποίος πλησίαζε προς το μέρος τους.

—Ασφαλώς, ο άνθρωπος αυτός κάτι θα φέρνει μαζί του που θέλει να πουλήσει! είπε η κ. Πάουνσφορτ, η οποία διασκέδαζε με το σύστημα της ανταλλάγης, που χρησιμοποιούσαν οι Μαύροι στο εμπόριο τους.

—Καλά, μα τί έχουμε να του δώσουμε σε ανταλλάγμα για το εμπόρεμά του; ρώτησε η Βέρθα.

—Ω! μπορούμε να του δώσουμε δυο τετζερέδες και κανένα ηγνάνι! είπε η Τρίξ γελώντας. Οι Μαύροι τρελλαινούνται για όλα τα πράγματα που λάμπουν...

Στο μεταξύ, ο Ζουλού είχε πλησιάσει. Η κ. Πάουνσφορτ τον ρώτησε τι ήθελε και τότε ο Ζουλού κάθισε χάρη και άρχισε να διηγείται πως μία όμας Κινέζων εταγών είχε φύγει από τα άδαιμον-τορνεϊα και πως λεηλατούσαν τη χώρα, σπέρνοντας την καταστροφή από τα μέρη που περνούσαν. "Ε-κλεβαν, σκότωναν κι' έκαιγαν όλα τα σπίτια τους ανθρώπους, τα ζώα και

δια. Λογάριαζαν να ταξιδέψουν, όπου να νυχτώσει έντελως, και να ξεκινήσουν πάλι την αγωγή για να κερδίσουν καιρό. Υπελόγιζαν να φθάσουν στο Σνίτζγουλντ το απόγευμα της επομένης.

—Αλλά το βράδυ, εκεί που περνούσαν ένα ξεροπόταμο και τα βώδια προσπαθούσαν ν' ανεβούν το ύψωμα της όχθης, ο άξων του άμιαξου έσπασε και το άμιαξ κύλησε προς τα πίσω. Παρ' όλες τις προσπάθειες των Κάφρων, στάθηκε αδύνατο να διορθώσουν τη βλάβη και έτσι αναγκάστηκαν να διανυκτερεύσουν εκεί. Η άργοπορία αυτή στενοχώρησε πολύ τις τρεις γυναίκες, γιατί δεν είχαν πειρά τα άλογα, με τα οποία μπορούσαν να εξακολουθήσουν τον δρόμο τους.

—Αν τουλάχιστον μας προλάβαιναν εδώ ο Φρέντ και Γκρόντον! αναστέναξε η κ. Πάουνσφορτ. Είμαι ανήσυχη με την είδηση που μας έφερε ο Ζουλού!

—Στην ανάγκη θα μεταχειρισθούμε τα περισσότερα! είπε η Τρίξ. —Κόψαμε πού δεν έμαθες σκοποβολή, Βέρθα! είπε η Τόττι. —Ω, σίτοσο, αν αναγκασθούμε να φθάσουμε στο σημείο να μεταχειρισθούμε τα όπλα μας, θα πάω εγώ τον μικρό μου Τζώρτζ, ενώ εμείς θα υπερασπιζόμαστε τον καταυλισμό μας!

—Ω! όσο γι' αυτό μπορείς να βασισθής σε μένα! απάντησε η Βέρθα, ενώ έσφιγγε με αγάπη το άνω μέρος της στην αγκαλιά της.

—Νά! κύτταζε το άστρο, Βέρθα! είπε η Τόττι. "Αν το έχεις διαρκώς μπροστά σου, θα φθάσεις ασφαλώς στο Σνίτζγουλντ χωρίς να χάσεις τον δρόμο σου. Το υποστατικό απέχει κάτω δεκαπέντε χιλιόμετρα απ' εδώ... Κάναμε άσχημα ίσως, να δώσουμε τ' άλογά μας! Μα και να τα είχαμε, δεν ξέρω κατά πόσο μπορούσαμε να επιπτευθούμε τη φύλαξη του άμιαξου και των άποσκευών μας στους Κάφρους!

—Μη ξεχνάς πως έχουμε τα ρουμπίνια μας, αδελφούλα μου!

—Η τρελή γυναίκα πλάγιασαν μέσα στο άμιαξ και αποκοιμήθηκαν. Λίγο παρέκει ένας Κάφρος φύλαγε τα βόδια, ενώ οι δυο άλλοι φρουρούσαν μισοκοιμημένοι το ά-

μιαξ. Βαρειά σιγή είχε απλωθεί στην άπραντη κοιλάδα.

Ξαφνικά η κ. Πάουνσφορτ πετάχτηκε όρθη και τρομαγμένη ξύπνησε τα δυο κορίτσια.

—Υόηγορα σηκωθείτε! Τριξ! Βέρθα! Οι Κινέζοι μας περιβάλλουν και οι άθλιοι Κάφροι μας εγκατέλειψαν.

—Πώς; Πού; Ποιοι; ρώτησε η Βέρθα αστασιωμένη.

—Γρήγορα, πάρε τον Τζώρτζ και φύγε άμέσως! ψιθύρισε η Τόττι. "Εγώ με την Τριξ θα κάνουμε ό,τι μπορούσαμε!

Η Βέρθα άρπαξε το κοιμισμένο παιδάκι, ανασήκωσε την τέντα του άμιαξου και δγήςε έξω. Το σκοτάδι ήταν βαθύ κι' έτσι μπόρεσε να απομακρυνθεί χωρίς να την αντιληφθούν οι Κινέζοι. Μόλις είχε κάνει λίγα βήματα, όταν ξαφνικά άκουσε φωνές άκοιτηγαν, πυροβολισμοί και τέλος μία κόκκινη αίμα-λάμψη που φανερώσε πως οι ληστές είχαν βάλε φωτιά στ' άμιαξ. Τρελλή από φόβο ή Βέρθα έτρεχε. "Αυτόσο θυμήθηκε την παραγγελία της Τόττι και προσπαθούσε να διευθυνθεί διαρκώς, έχοντας το λαμπερό άστρο ως οδηγό. Ανασπώτιόταν αν θα πρόφτανε να διατρέξει τα δεκαπέντε χιλιόμετρα που την χωρίζαν από το Σνίτζγουλντ και να στείλει άμέσως βοήθεια... αν δεν ήταν πολύ άργα!

Ξαφνικά η Βέρθα άκουσε πίσω της ποδοβολητό άλγος. "Εξαλλή η νέα έτρεξε πιο γρήγορα... "Αλλά μέσα στο σκοτάδι σκόνηταν επάνω σε μία πέτρα και σφραγίστηκε κάτω, ενώ ο μικρός Τζώρτζ έμπεδωσε άγριες φωνές.

Την άλλη μέρα πρωί-πρωί, οι κάτοικοι του Σνίτζγουλντ είδαν με κατάπληξη τον Φρέντ να έρχεται πεζός, σπέρνοντας από το χαλινάρι τ' άλογό του. "Απάνω στο άλογο καθόταν η Τόττι και η Τριξ, αναμάλιασμένες, με τα φορέματά τους κουρελιασμένα, σε κακή κατάσταση...

Ο Φρέντ διηγήθηκε πως είχε φθάσει στο χειμώτερο σημείο της μάχης, με τον Γκρόντον, πως οι Κινέζοι ληστές έφυγαν μόλις τους είδαν, αλλά το χειρότερο ήταν πως δεν μπόρεσαν να βρουν πουνάδα τη Βέρθα. Ο Γκρόντον εξακολουθούσε να την γυρεύει... κι' ο ίδιος ο Φρέντ είχε σκοπό να φύγει πάλι μόλις θα του ετοιμαζόταν ένα άλλο άλογο.

"Αυτόσο όλα ήταν έτοιμα για τον γάμο, ο παπας και οι καλεσμένοι είχαν έλθει και μονάχα ο γαμπρός έλειπε... Τέλος έφθασε και ο Γκρόντον αλλά δεν είχε βοηθό τη Βέρθα. Τότε η Μπέσελ δήλωσε καθαρά και έσπευσε πως δεν έννοούσε να γίνει ο γάμος αν δεν βρισκόταν πούτα η Βέρθα.

Το απόγευμα, φάνηκε από μακριά ένας καβαλλάρης. Μπροστά του καθόταν ένα άλλο άτομο κουκουλωμένο με μία μεγάλη μπέρτα. "Ολοι έτρεξαν να τους προηπαντήσουν με την έλπιδα πως ήταν η χαμένη Βέρθα. Και πράγματι αυτή ήταν. Κρατούσε σφιχτά στην αγκαλιά της τον μικρό της και

—Τί είν' αυτά; ρώτησε η Βέρθα.

μόταν άμέριμνα και τον παρέδωσε σφο και άδελφή στην τρισευτυχισμένη μητέρα του. Ο άστυνόμος που είχε φέρει την Βέρθα και το παιδί, διηγήθηκε πως ενώ κυνηγούσε τους Κινέζους ληστές, η τρομαγμένη φωνή του μικρού τον ώδηγησαν κοντά στη Βέρθα...

—Μόλις άκουσα το ποδοβολητό του άλγος, διέσχιε η Βέρθα, νόμισα πως ήταν οι Κινέζοι. "Ετρεξα όσο μπορούσα πιο γρήγορα, αλλά σκόνηταν κι' έπεσα. Φαίνεται πως λιποθύμησα γιατί σαν άνοιξα τα μάτια μου, με κρατούσε ο κ. Γκρόντ και προσπαθούσε να με συνεφέρει... "Όταν είδα την στολή του ήσυχασα, γιατί κατάλαβα πως δεν έπρεπε πειρά να φοβόμια, συνεπέρανε ή νέα κοκκινίζοντας.

—Η Μις Πάουνσφορτ είχε χάσει φαίνεται το δρόμο της, είτε ο άστυνόμος, άκολουθούσε άπως μου είχε κάποιον άστρο, αλλά δεν άκολουθούσε εκείνο που της είχαν ύποδειξει και έτρεχε προς την αντίθετη διεύθυνση.

—Ω! Βέρθα, είτε η Τόττι, να σκεφθής πως δεν μας φθάνουν όσα ύποφέρουμε, αλλά χάσαμε και τα ρουμπίνια μας!

—Τα ρουμπίνια να τα! φώναξε η Βέρθα. Τα έχω μέσα στην τσέπη μου. Φαίνεται πως στη βία μου πήρα τη δική σου μπέρτα αντί της δικής μου και έτσι... όλα τελειώνουν καλά έσως στα παραμύθια!

Σε λίγο οι άνδρες γύρισαν από την αναζήτησή τους για την χαμένη Βέρθα και ο γάμος της Μπέσελ και του Γκρόντον έγινε το απόγευμα.

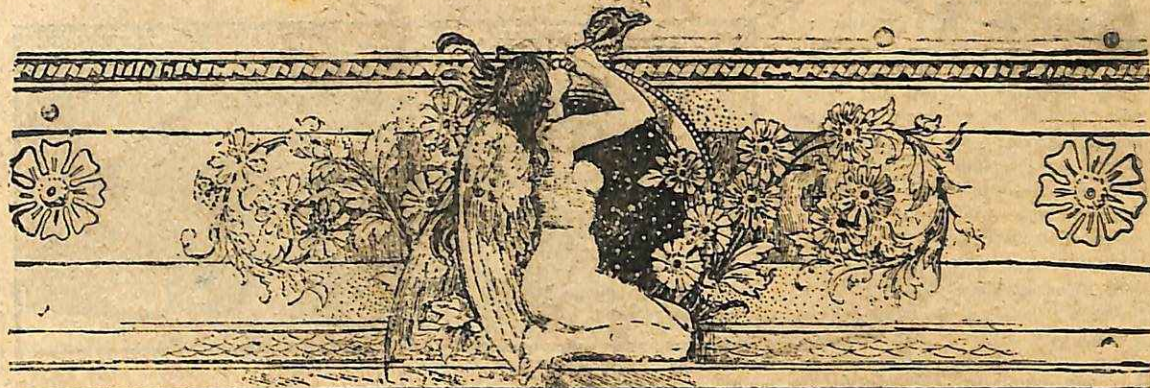
Μονάχα που η κ. Πάουνσφορτ, η Βέρθα και η Τριξ αναγκάστηκαν να δανεισθούν φορέματα, γιατί τα δικά τους είχαν καταστραφεί μέσα στην πυρκαϊά της βδομάδας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΑΠΑΝΘΡΩΠΙΑ ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

"Ενα απ' τα πιο έξωφρενικά έθιμα του κόσμου, είνε αναμφισβήτητος και το έθιμο παλαιό έθιμο των κατοίκων του Ουράνου Κράτους. "Όταν πέθαινε κανένας άντρας Κινέζος, δεν τον έθαβαν άμέσως οι συγγενείς του, αλλά φρόντιζαν να πληροφορηθούν αν πέθανε στο ίδιο μέρος ή κάτω εκεί κοντά καμιά γυναίκα επίσης άνύπαντη. Στο μεταξύ αυτό περνούσαν καμιά φορά, βδομάδες ολόκληρες, όπου να βρούν την άνύπαντη νεκρή. "Εμπόδιζαν όμως, με διάφορα μέσα την άποσύνθεσιν του νεκρού. "Όταν, επί τέλους, έφθιναν την πεθαμένη που ζητούσαν, την μεταφέρναν στο σπίτι του νεκρού τους, τους πάντρευαν, με όλους τους τύπους κι' έπειτα τους έθαβαν μέσα στον ίδιο τάφο!

Το έθιμο αυτό ήταν παλαιότατο και διαδεχτηκε ένα άλλο που ύπηρεχε, αιώνας πριν απ' αυτό. Το παμπάλαιο αυτό έθιμο, ήταν άπάνθρωπο, άβαιο, άνατριχιαστικό. "Όταν, δηλαδή, πέθανε ένας άντρας Κινέζος, μαζευόντουσαν όλα τα κορίτσια του τόπου και τραβούσαν κλήρο. Η ετυχεμένη έπρεπε να φερθή ολόζώντανη μαζί με τον πεθαμένο, με τον όποιον προηγούμενος την παντρεύανε οι συγγενείς του μακαρίτη!

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΕΓΓΛΕΖΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Από τα Άγγλικά σατυρικά φύλλα)

"Ενας σπόρτμαν πούχε τη φήμη κακού σκοπευτού είχε προσκαλέσει σε γεύμα στο σπίτι του μερικούς φίλους του. Ποιν όμως καθήσαν στο τραπέζι, τους ώδηγησε κάτω στην αυλή και τους έδειξε με περιφάνεια ένα στόχο, ζωγραφισμένο στη μεγάλη ξύλινη πόρτα της αποθήκης: "Ηταν ένας ταύρος στο μάτι του όποιου διακρινόταν σφηνομένη μία σφαίρα.

—Πώς σάς φαίνεται;... τους ρώτησε θριαμβευτικά. Αιτών τον στόχο τον πέτυχα από χίλια μέτρα μακριά!

"Όπως ήταν φυσικό, κανείς δεν τον πίστεψε. "Εκείνος όμως επέμενε, ότι πραγματικά είχε πετύχει τον στόχο από χίλια μέτρα μακριά και προσεφέρθη να στοιχηματίσει ένα τραπέζι.

Και χωρίς να χάνη καιρό, παρουσίασε άμέσως δυο άξιόπιστους μάστρες, οι όποιοι δεδωσαν τα λεγόμενά του κι' έτσι κέρδισε το στοιχημα.

"Επειτα από λίγες ήμέρες, την ώρα που ο σπόρτμαν βρισκόταν με τους φίλους του, στο τραπέζι πούχε κερδίσει, κάποιος απ' αυτούς τον ρώτησε να μάθει πως κατάθλιωσε να πετύχει έναν τόσο δύσκολο στόχο.

—Α! φίλε μου! του απάντησε ο σπόρτμαν με ψυχραιμία. "Απλούστατα: Πυροβόλησα πρώτα στην πόρτα από άποστάσεις χιλίων μέτρων και κατόπιν... ζωγράφισα τον ταύρο!

Πρωτότυπη διαφήμιση.

Σε μία έπαρσιακή πόλη της Πολιτείας "Ιλλινόις, είχε πάσει φωτιά ένα μεγάλο κατάστημα που πουλούσε έτοιμα ρούχα και παπούτσια.

Πολύς κόσμος είχε συγκεντρωθεί γύρω από το φλεγόμενο κτίριο και παρακολούθουσε με αγωνία τις ήφαιλικές προσπάθειες των πυροσβεστών.

"Υστερα από λίγες ώρες, η φωτιά είχε εντοπισθεί στο πίσω μέρος του κτιρίου, αφού άποτέφρωσε πειρά όλο το κατάστημα.

"Εξαφνα τότε, είδαν όλοι κατά πληκτικό τον διευθυντή του καμένου μαγαζιού, να όρμα μέσα από την κεντρική του είσοδο, να σκαρφαλώνει πάνω σε άποτεφρωμένα δοκάρια και να φθάνη σ' ένα παράθυρο που έβλεπε στον δρόμο, στο δεύτερο πάτωμα.

—Τί έσκόπευε να κάνει; Παιό πο-

λύτιμο πράγμα ήταν εκείνο πούχε ξεχάσει μέσ' στο μαγαζί του, που τον ανάγκασε να ριφινιδυνέψη κατ' αυτόν τον τρόπο τη ζωή του;

Δεν πρόφθαναν όμως να κάμουν αυτές τις σκέψεις, όσοι τον παρακολουθούσαν, όταν τον είδαν να στερεώνει ψυχραιμότητα κάτω από το παράθυρο μία ταμπέλα γραμμένη διαστικά με κωμολία.

Σε λίγο ο συγκεντρωμένος κόσμος μ' έκπληξη διάβαζε ατήν την τολμηρή διαφήμιση:

—"Ολοι σας ξερετε, πως πριν πιάσει φωτιά το μαγαζί απ' 8-λους. Τώρα όμως που θα σβύ-λση, θά σάς κάνουμε μίαν έκ-πληξη: Θά πουλάμε σχεδόν τσάμπα. Δεν έχετε παρά να ρίξετε μία ματιά στα έμπερεμένα μας, που είνε έκτεθειμένα στο...δρόμο!

Το μυστήριο είχε λυθεί! "Ολοι οι καταστηματάρχαι είχαν ελάβει την πιο πλούσια και γενναϊώδωση γυναίκα της Άγγλιας ως κοινή λαποδύτρια!

Μία βαρύνη Άγγλιδα, πολύ

πλούσια, ή όποια παραθέριζε στο Παρίσι, είχε παρατηρήσει πως σε όλα τα καταστήματα νεωτερισμών στα όποια πήγαινε για να ψωνίσει, οι υπάλληλοι, μόλις τους πλησίαζε, ψιθύριζαν τον άριθμό: "Εδω—δέκα—

—"Εξαφνα ένας απ' αυτούς τον ρώτησε ειρωνικά:

—Δεν φαντάζομαι να περιμένετε να σάς φέρη πίσω η καπέλλο-θήκη το καπέλλο σας!

—"Εγώ όμως όχι μόνο το φαντάζομαι, αλλά το πιστεύω κώλας, του απάντησε ο Άγγλος. Το καπέλλο δεν έχει κανένα διακριτικό όνομα: ούτε, του μαγαζιού που το αγοράσα, ούτε το δικό μου. Στην καπέλλο μου όμως είνε γραμμένο τ' όνομά μου κι' η διευθυντής μου... Θά τα βρουν λοιπόν και τα δυο και θα καταλάβουν σε ποιόν ανήκει το καπέλλο. Δεν είνε έτσι;

"Ολοι έμειναν μ' άνοιχτό το στόμα. "Εκείνος συνθηματικός που με-

ταχειριζόμαστε στις συναλλαγές μας.

Η βαρύνη όμως δεν ικανοποιήθηκε μ' αυτή την εξήγηση. Και το ίδιο βράδυ, όταν ένα παιδάκι, της έφερε σπίτι τα ψώνια, που είχε κάνει, το ρώτησε:

—Παιδί μου... Θέλεις να κερδί-σες πέντε φράγκα; Λέγε μου τί σημαίνει "Εδω—δέκα" και θά σου δώσω ό,τι σου ύποσχεθήκα.

—Α! Δεν το ξερετε, κυρία; της απάντησε το παιδάκι άπορώντας για την άγνοιά της. Ο άριθμός αυτός, σημαίνει: "Τό νού σου! Τα δυο σου μάτια στο δέκα δακτυλά της".

Το μυστήριο είχε λυθεί! "Ολοι οι καταστηματάρχαι είχαν ελάβει την πιο πλούσια και γενναϊώδωση γυναίκα της Άγγλιας ως κοινή λαποδύτρια!

ΑΥΞΑΝΕΙ ο πληθυσμός της γης; "Αν κριθεί γενικά το πράγμα, ναι, αυξάνει, σταθερά και επιβλύνει, μάλιστα. Υπάρχουν όμως μέτρα της γης, των οποίων ο πληθυσμός μεγαλώνει διαρκώς, και σε τέτοια κλίμακα, ώστε ύστερα από λίγα χρόνια, θα δημιουργηθεί ασφαλώς ένα τρομερό πρόβλημα συντηρήσεως των κατοίκων των υπερκατοικημένων αυτών μερών. "Υπάρχουν, όμως, και άλλα μέτρα, όπως η Γαλλία π. χ. όπου ο πληθυσμός όχι μονάχα δεν αυξάνει, αλλά και παρουσιάζει κάποτε ελάττωσι, πράγμα που εμβάλλει σε ζωηρές ανησυχίες τους κυβερνήτες της και τους κάνει να λάβουν εντέλει ιδιαίτερα μέτρα προστασίας για τις πολυμελείς οικογένειες.

"Όσο ο όρος πολυμελής οικογένεια, είναι σχετικός. "Εξαρτάται από τον πληθυσμό κάθε χώρας. Στη Γαλλία, ξαφνα, μια οικογένεια με δέκα ή δώδεκα παιδιά θεωρείται από τις πολυμελέστερες, ενώ στο έσωτερικό των "Ηνωμένων Πολιτειών, τέτοιες οικογένειες είναι συνηθέστερες και δεν τραβούν την ιδιαίτερα προσοχή του κράτους. Στις "Ηνωμένες Πολιτείες, για ν' αφοχή να συγκληθεί η δημοτική ή η κοινοτική αρχή, πρέπει μια οικογένεια νάχη τουλάχιστον... είκοσι ή είκοσι-δύο παιδιά!

Κάποια από αυτά δεν είναι καθόλου περίεργα πώς ο μεγαλιότερος πολυτελής βοσκείται άκριτως σε κάποιο από τα κράτη των "Ηνωμένων Πολιτειών: είναι ο έξοχάτος π. χ. Φόρ, γενάρχης 326 απογόνων ζωντανών, παιδιών, εγγονών, διεσπώνων και τρισεγγόνων!

Πρέπει οστόσο να προσθέσουμε, για να γίνει πιστευτό το θαύμα αυτό, ότι την στρατιά αυτή των 326 απογόνων δεν την απέκτησε ο π. χ. Φόρ από μια μόνον γυναίκα, αλλά από περισσότερα της μιάς. Κι' αυτό το όχι βέβαια γιατί είναι... μοιραίο θάνατο, αλλά γιατί άνηκε στην γνωστή θρησκευτική αίρεση των Μορμόνων, η οποία επιτρέπει την πολυγαμία. Θα νομίσετε ύστερα απ' αυτά ότι η "Ηνωμένη Πολιτεία έχουν τον σκόρο των πολυμελών οικογενειών. "Ε, όχι λοιπόν! Υπάρχουν λοιπόν, —ή Ρωσία, ή "Ιαπωνία— όπου οι πολυτεχνικοί είναι ακόμα περισσότεροι. Στην "Ιαπωνία οικογένειες με 12 και 13 παιδιά είναι συνηθέστερες και σ' αυτές ακόμα τις μεγάλες πόλεις. "Όσο δε για τα χωριά, εκεί πάλι νυνότα κάνει, σε κάθε δήμο οικογένειες με δεκαπέντε ή είκοσι παιδιά.

Τα ίδια — και χειρότερα — συμβαίνουν και στη Ρωσία. "Ιστορικά έχει μείνει το περισσότερο του Ρώσου χωρικού της εποχής της Μεγάλης Αναταραχής, ο οποίος παρουσίαζε κάποτε στην πρωτεύουσα τόφ. 6

Τα μέλη μιας πολυμελούς "Αμερικανικής οικογενείας

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΠΟΛΥΜΕΛΕΣΤΕΡΕΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

"Η αύξηση του πληθυσμού της γης. Πού βρίσκονται η πολυμελότερες οικογένειες. Οικονομικές με στρατιές ολόκληρες παιδιών. Τι γίνεται στη Ρωσία και στην "Ιαπωνία. Τα μέτρα της Γαλλικής Κυβερνήσεως. Μία γυναίκα που έγινε μητέρα σε ηλικία 96 χρόνων. Ποιές οικογένειες είναι ή πιο πολυτεχνικές, κτλ.

νενηντα τον παιδιά. Και από μια απογραφή του πληθυσμού που έγινε πριν από τον Ευρωπαϊκό πόλεμο, στη Ρωσία, εφάνηκε ότι μόνο στο «Κυβερνείο» του Καζάν υπήρχαν 25 οικογένειες, καθεμιά από τις οποίες άρθιμοι τριάντα παιδιά ζωντανά!

Και για να μην εκπληγείτε από την εξαιρετική αυτή πολιτεία, που θυμίζει τους πολιτενούς «πατριάρχες» της Παλαιάς Γραφής, φτάνει να μύθετε ότι κάποιος —άτοκος της Πετρούπολης, ή π. χ. Μαργαρίτα Κρόμπιτσονα, έφερε στον κόσμο το 18ο παιδί της, σε ηλικία 60 χρόνων! Φαινόμενο καταληκτικό που θα ήταν άπιστο αν δεν το έπαθε βιώναν επίσημος ο Ρώσος επιστήμονας.

Και στην "Ισπανία επίσης, και ιδίως στην Καταλονία, σπανιτώνται πολύ συχνά οικογένειες με δέκα και δώδεκα παιδιά. Και τόσο το πράγμα αυτό δεν κάνει εντύπωση,

ώστε κάποια χωριά της Βαρκελώνας, που έχει γεννήσει δέκα ή περισσότερα παιδιά, ήταν ονόμαζαν οι δημοσιογράφοι αν είχε την όρεξη να γεννήσει και άλλο, απάντησε με τον φυσικώτερο τρόπο του κόσμου: «Και γιατί όχι, παρακαλώ»!

"Ας δούμε τώρα τι γίνεται στη Γαλλία. Και εκεί, αλλά στα χωριά, βέβαια, και όχι στις μεγάλες πόλεις, ή πολυτεχνικές οικογένειες δεν σπανίζουν. Στην περιφέρεια της Φωβίλ, δηλαδή μητέρες έχουν 86 παιδιά, διαφόρων ηλικιών, που ζουν όλα και είναι γερά και υγιέστατα. Σημειώστε δε, ότι ή μητέρες αυτές είναι γυναίκες γεωργών, που δεν δουλεύουν μονάχα στα χωράφια τους, αλλά και σε ξένα χωριά, κι' έχουν ακόμα όλες τις φροντίδες που τους δίνει το νοικοκυριό τους!

"Η μιά από τις Γαλλίδες αυτές πολυτεχνικές, ή π. χ. Μπελέ, είναι μόλις σαράνταπεντάρα, και έχει γεννήσει ως τώρα, δεκάξι παιδιά, από τα οποία ζουν τα δεκατέσσερα.

Το μεγαλύτερο από τα παιδιά της είχε είκοσι έφτα χρόνων και το μικρότερο δύο! Το μεγαλύτερο, δηλαδή, θα μπορούσε να είναι πατέρας του πιο μικρού.

Το περίεργο είναι, πολλές από τις πολυτεχνικές αυτές οικογένειες, είναι οικονομικές ανθρώπων φτωχών, που σκοτώνονται στη δουλειά για να τις ζήσουν. "Εξαρνα ένας ψαράς, ο Πουλγιέν, που έχει 17 παιδιά, όταν δεν πάει για ψάρεμα, δουλεύει στα χωράφια, στ' άμπελα, όπου βοηθού, αλλά, για να μη περάσει ούτε μία μέρα, δίχως να κερδίσει κάτι.

Το ρεκόρ, όμως, των Γάλλων πολυτεχνικών στην εγγατική τάξη το έχει κάποιος βυλκόπος των προαστείων του Παρισιού, ο Νοέ, ο οποίος έχει είκοσι πέντε παιδιά!

"Όσο για λιγότερο πολυμελείς οικογένειες, οικονομικές με 23, με 20, με 19, με 17 παιδιά, υπάρχουν πολλές στη Γαλλία.

Παρ' όλα αυτά ο πληθυσμός της Γαλλίας μένει στάσιμος, ενώ της Γερμανίας και της "Ιταλίας αυξάνει σταθερά. Γιατί; Γιατί οι κάτοικοι των μεγάλων Γαλλικών πόλεων, των πόλεων, εν γένει, σ' άστυκοί, μ' άλλα λόγια πληθυσμοί, αποφεύγουν τα παιδιά.

Μετά τον πόλεμο, έληφθησαν στη Γαλλία ιδιαίτερα μέτρα προστασίας για τα παιδιά και για τους πολυτεχνικούς. Τα μέτρα αυτά έληφθησαν από την ημέρα, που κάποιος δουλεύτης, μιλώντας για το ζήτημα του πληθυσμού της Γαλλίας, είπε μια φράση που έμεινε ιστορική:

—Το κράτος, έλτε, δίνει θραύει στους καταναλωτές που αυξάνουν την παραγωγικότητα των προϊόντων και των βοδιών, και αδιαφορεί τελείως για κείνους που αυξάνουν τον ανθρώπινο πληθυσμό της πατρίδας μας!

Τώρα στη Γαλλία, τα παιδιά προστατεύονται από το Κράτος παντοίως. Κάτω από την ηλικία των δέκα χρόνων δεν πληρώνουν στα τράμ και στα τρένα. Επίσης όταν είναι φτωχοί, εκπαιδεύονται και ανατρέφονται δωρεάν.

"Επίσης ή πολυτεχνικές οικογένειες, όσες έχουν περισσότερα από δυο παιδιά, δεν πληρώνουν ώριμους φόρους. Αυτό, φυσικά, δημιουργεί ένα κενό, στον προϋπολογισμό που θα ήταν σωστό να τον πληρώνουν οι άνθρωποι.

Μά όταν, εδώ και δυο χρόνια, έγινε σοβαρός λόγος στη Γαλλική Βουλή για να φρολογηθούν οι άνθρωποι, πρώτοι οι δουλεύτες διαμαρτυρήθηκαν.

"Απλούστατα, γιατί οι περισσότεροι ήταν άνθρωποι!

Λειτουργήσανε επί πολλά χρόνια συνεχώς, και έχρημάσαν προέ-

"Η πολυμελστάτη Βασιλική οικογένεια της Δανίας. Στη φωτογραφία διακρίνεται βεβιά και ο Βασίλειος της "Ελλάδος Γεώργιος Α'.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ ΤΗΣ ΚΟΡΣΙΚΗΣ

ΤΟ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΚΑΝΙΑ

"Όπου οι ληστές αναλαμβάνουν το έργο της δικαιοσύνης. "Η νωδότης των γαλλικών δικαστηρίων. Μία πρωτότυπη προκηρυξίς των ληστών. "Η απόφασις του δικαστηρίου του. Πώς την έπαθε ένας άμορφος. "Η δική του από τους ληστές. "Όπου ή «γρήνη κατέφυλα» θυγαίνει κερδισμένη, κτλ.

και τη νωδότης των Γαλλικών δικαστηρίων, αποφάσισε να έγκρατση δική του δικαιοσύνη στο ύμωρο αυτό νησι.

Μη γελάτε, γιατί δεν άστεινόμαστε! Πρόκειται για γεγονός ίσως πρωτόγνωρο, άναμφισβήτητο όμως ιστορικής άκρίβειας.

"Ο Πόλι, λοιπόν, κατήρισε μια πολυμελή ληστοσυμμορία, την ένοσχε και με κάθε λογής φυροδύκους και θανατοποινίτες έλευθέρους και ίδρυσε το περιβόητο δικαστήριο της Κάνια.

Με τοιχοκολλημένα στις εκκλησίες των χωριών της Κορσικής και στις πόρτες άκμης των άστυνικών σταθμών (!), γνωστοποίησε στους συμπατριώτες του τα έξης: 1ον) "Ότι έβρα του δικαστηρίου του και τόπο συνεδριάσεων άριζε το δάσος της "Αιτόνα — παρά την θείον Κάνια — και λίγες ώρες πιο έξω από την πόλιν Σαρτένα.

2ον) "Ότι θα δικάζε ως "Εφετείο όλες τις δικαστικές και διοικητικές αποφάσεις των κατά τόπους δημάρχων, έρηγοδικών και άστυνικών, άρκει οι ενδιαφερόμενοι και άδικοι πολίτες να πηγάνουν στο λημέρι του με μια γραπτή άναφορά την οποία θα παραλάμβανε με άποδείξη ένα δικό του καρσάκι, κατάλληλα κρυμμένο εκεί που κοντά.

3ον) "Ότι θα δικάζε ως Κακούργιοδικείο και με δικαίωμα έπιβολής θανάτου (!), κάθε ύποθετο συμπατριώτη του, οι οποίοι δεν θα ήσαν βέβαιοι για την αωπρότητα των έπισημών δικαστηρίων του κράτους. Μέλη της συμμορίας θα αναλαμβάναν να προσάγουν στο κατηγορούμενο, στην πρόσκληση, ή έπισημόν άναφορά των χωριών την έκτέλεση των χωρικών θανατικών αποφάσεων του δικαστηρίου του.

Και 4ον) Πρόεδρος του δικαστηρίου ήταν ο ίδιος ο Θεόδωρος Πόλι. "Ο αριθμός των μελών του θα κανονιζόταν κάθε φορά με μυστική ψηφοφορία μεταξύ όλων των μελών της συμμορίας. Κι' ότι ο σέβας της ιδιωτικής περιουσίας των συμπολιτών του εκ μέρους των συμμοριτών θα ήταν άπόλυτος. Κάθε συμμορίτης, που έά άποδεικνύονταν κλέφτης, θα έτιμωρείτο με την άτιμωτική ποινή της στερήσεως του όπλη του από 8 ήμέρες ως ένα μήνα. Κι' αν το έπαναλάμβανε, θα διαγραφόταν απ' τα στελέχη της συμμορίας!

Το δικαστήριο αυτό τόσο πολύ «έπιασε» στην Κορσική και τόσο δικαιοσ αποφάσεις έδγαζε, ώστε οι ίδιοι οι χωρικοί το προστάτευαν απ' τις καταδιώξεις των άποστασμάτων και των δημοσίων άρχων.

Λειτουργήσανε επί πολλά χρόνια συνεχώς, και έχρημάσαν προέ-

ΡΟ έξηντα χρόνων, στην Κορσική, ο άρχι ληστής Θεόδωρος Πόλι, ένσα σε στη μένος για την μεροληψία και τη νωδότης των Γαλλικών δικαστηρίων, αποφάσισε να έγκρατση δική του δικαιοσύνη στο ύμωρο αυτό νησι.

Μη γελάτε, γιατί δεν άστεινόμαστε! Πρόκειται για γεγονός ίσως πρωτόγνωρο, άναμφισβήτητο όμως ιστορικής άκρίβειας.

"Ο Πόλι, λοιπόν, κατήρισε μια πολυμελή ληστοσυμμορία, την ένοσχε και με κάθε λογής φυροδύκους και θανατοποινίτες έλευθέρους και ίδρυσε το περιβόητο δικαστήριο της Κάνια.

Με τοιχοκολλημένα στις εκκλησίες των χωριών της Κορσικής και στις πόρτες άκμης των άστυνικών σταθμών (!), γνωστοποίησε στους συμπατριώτες του τα έξης: 1ον) "Ότι έβρα του δικαστηρίου του και τόπο συνεδριάσεων άριζε το δάσος της "Αιτόνα — παρά την θείον Κάνια — και λίγες ώρες πιο έξω από την πόλιν Σαρτένα.

2ον) "Ότι θα δικάζε ως "Εφετείο όλες τις δικαστικές και διοικητικές αποφάσεις των κατά τόπους δημάρχων, έρηγοδικών και άστυνικών, άρκει οι ενδιαφερόμενοι και άδικοι πολίτες να πηγάνουν στο λημέρι του με μια γραπτή άναφορά την οποία θα παραλάμβανε με άποδείξη ένα δικό του καρσάκι, κατάλληλα κρυμμένο εκεί που κοντά.

3ον) "Ότι θα δικάζε ως Κακούργιοδικείο και με δικαίωμα έπιβολής θανάτου (!), κάθε ύποθετο συμπατριώτη του, οι οποίοι δεν θα ήσαν βέβαιοι για την αωπρότητα των έπισημών δικαστηρίων του κράτους. Μέλη της συμμορίας θα αναλαμβάναν να προσάγουν στο κατηγορούμενο, στην πρόσκληση, ή έπισημόν άναφορά των χωριών την έκτέλεση των χωρικών θανατικών αποφάσεων του δικαστηρίου του.

Και 4ον) Πρόεδρος του δικαστηρίου ήταν ο ίδιος ο Θεόδωρος Πόλι. "Ο αριθμός των μελών του θα κανονιζόταν κάθε φορά με μυστική ψηφοφορία μεταξύ όλων των μελών της συμμορίας. Κι' ότι ο σέβας της ιδιωτικής περιουσίας των συμπολιτών του εκ μέρους των συμμοριτών θα ήταν άπόλυτος. Κάθε συμμορίτης, που έά άποδεικνύονταν κλέφτης, θα έτιμωρείτο με την άτιμωτική ποινή της στερήσεως του όπλη του από 8 ήμέρες ως ένα μήνα. Κι' αν το έπαναλάμβανε, θα διαγραφόταν απ' τα στελέχη της συμμορίας!

Το δικαστήριο αυτό τόσο πολύ «έπιασε» στην Κορσική και τόσο δικαιοσ αποφάσεις έδγαζε, ώστε οι ίδιοι οι χωρικοί το προστάτευαν απ' τις καταδιώξεις των άποστασμάτων και των δημοσίων άρχων.

Λειτουργήσανε επί πολλά χρόνια συνεχώς, και έχρημάσαν προέ-

δοί του οι έπαφανεστεροι... ληστές του νησιού!

Μιά από τις πολλές περιέργες άποφάσεις, τις οποίες δίκασε αυτό το δικαστήριο, είναι κι' αυτή που θα σας διαηγηθώ. Μπορείτε άκόμη και σήμερα να βεβαιωθείτε για την αβθενικότητά της, ψάχνοντας στα αρχεία του έπισημου δικαστηρίου της Σαρτένας και μελετώντας τη σχετική δικογραφία, ή οποία σώζεται άκόμη.

Λοιπόν, στο 1859 και στο γραφικό χωριούδάκι «Άγία Λουκία του Ταλλάνου», ζούσε μια μεγαλοκοπέλα, ή Σεραφίνα "Ορσόνι. Τριάντα χρόνια έπανά — κάτω, άκριτά άμορφη, αλλά παχύνουσα και ζωηρή, είχε δοκιμάσει τη δροσιά των χειλιών όλων σχεδόν των παλληκάρων του χωριού της. Γι' αυτό και την κορόιδευαν όλοι, κανένας δεν άποφάσιζε να την παντρευθεί και ήταν γνωστή στο χωριό περισσότερο με το παρατσούκλι επαντόφια γέριχη, παρά με το όνομά της!

Πολλοί την φώναζαν έτσι, παλαιοί την πειράζαν, αλλά περισσότεροι απ' όλους της είχε μπει στη μύτη ο Γκιουζέ Γκαμπιάτι, ένα άμορφο και πλούσιο παλληκάρι του χωριού. "Ο Γκιουζέ όχι μόνον την κορόιδευε με το παρατσούκλι της, αλλά της έλεγε ακόμα ότι θα «έμενε στο ράφι».

"Η Σεραφίνα άναβε και κήριζε, άκούγοντας τα πειράγματα αυτά, και μια μέρα, που ο Γκαμπιάτι την πειράζε άκόμη πιο σαρκαστικά — στο πατηνιό του χωριού — φώναξε πεύ και ξεφώνισε:

—"Όχι μόνον στο ράφι δεν θα μείνω, αλλά κι' ο άνδρας που θα πάρω θα είσα ΕΣΥ!

Γέλια γενικά έπασχολούσαν τα λόγια της. "Η Σεραφίνα όμως πε-

ριφρονητικά άποσώθηκε στο σπίτι της, έχοντας μέσα στο μυαλό της ώριμα σχέδια να πραγματοποιήσει.

Την εποχή εκείνη πρόεδρος του δικαστηρίου της Κάνια ήταν ο πονίσχυρος λήσας Μαρκοτίου Τραμόνι, άδελφός της μητέρας της Σεραφίνας. Άγαπούσε έξαιρετικά την άνηψιά του, κι' όσες φορές ή Σεραφίνα χρειάζόταν χρήματα, ο θείος της δεν άπογορούσε καθόλου να της στείλει.

Σ' αυτόν, λοιπόν, κατέφυγε και τώρα, βρίσκοντάς τον μια νύχτα στο λημέρι του. "Η σέξησή του ήταν πολύσηρη, ζωηρή, σγαλόφωνη, και όταν ή Σεραφίνα γύρισε στο χωριό, το πρόσπώ της έλαμπε από τη μυστική χαρά θριάμβου.

Γιατί; Θά το δούμε άμέσως. Την επομένη, δηλαδή, της μυστικής αυτής συνουσίας θείου και άνηψιάς, ο άμορφος Γκιουζέ έλαβε μυστηριωδώς το έξης «ραβασάκι», το οποίο κυριολεκτικώς τον κεράκουσε:

«Σεραφίνα "Ορσόνι κατά Γκιουζέ Γκαμπιάτι.

Προς το άείτητον δικαστήριο της Κάνια. "Ο καταγεγραμμένος, χωρίς να λάθη όπ' όμην του την συγγένειά μου με τον σεβαστόν πρόεδρον του άνω δικαστηρίου, έξέθεσε έπανηλημένως και αυτόν και την ύποφανομένη και δλην την οικογένειάν μας, διά των έξης λόγων και πράξεών του:

1ον) Με άπεκάλκεσε πολλάκις επληροπατόφλας, γρήγα κόττα και έγεροντοκόρη». Και

2ον) Είς άπατέραν έποχην, διά ψευδών ύποσχέσεων γάμου, με συνώδεσε εις περιπλοκήν, έχορνε άποκλειστικώς μαζί μου εις τας βόρτας και έκομει την κεφαλήν μου έπιβεκτικώς και δημοσίως δι' άβλητον στεφάνου και άνθοδεσμών.

Συμπεραίνει: Δέν δύναιμι πλέον να νυμφεύθω, διότι όλοι με θεωρούν μνηστήν του καταγεγραμμένου. Άναδρών δε έγκαταλείψαται τώρα παρ' αυτόν, έκατοδία την ίκανοποίησίν μου, σύμφωνα προς τα νόμια και έθιμα του τόπου. Σεραφίνα "Ορσόνι.

Μόλις τελείωσε ή άναγνώσις του κατηγορητηρίου, ο πρόεδρος, ρωτών τον Γκιουζέ:

—Τί άπολογείσαι σ' αυτό, κατηγορούμενε; Κατάχλωμος ο νερός μας, άποκρίθηκε ξερά!

—Λαμβάνω την τιμή να ζητήσω έπίσημως την άνηψιά σας εις γάμον, ζώσε πρόεδρε... Καταλαβαίνω πως όλη αυτή ή κομωδία γι' αυτόν το σκοπό έγινε και πως αν δεν πασαδεχθώ ένα τέτοιο πράγμα, είστε ίκανός να μετατρέψετε την κομωδία σε τραγωδία!

Περνιτό να σας πούμε ότι την φρόνηση αυτή όλησιν του Γκιουζέ έπακολούθησε γενική ευθυμία και γλέντι έπαιόπο. "Όσο για τους άναγκαστικούς του γάμους με την πολυμήχανή Σεραφίνα, αυτοί έσοτάσθηκαν έπίσημως την... άλλη μέρα μόλας το προί...

"Ο Γκιουζέ μπροστά στο δικαστήριο των ληστών της Κορσικής

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο Άντρέ ντε λά Μποσσέ, ένας πάλαι ποτέ βιομήχανος, επισκέπτεται μία νύχτα τον αδελφό του Ζάκ και την σύζυγό του Φανή, τους οποίους υποστηρίζει οικονομικά, και καταταράχνη τους άναγκάζει να φύγουν από την ίδια νύχτα για την Αμερική, χωρίς όμως και να τους εξηγήσει και το λόγο της απόφασης αυτής. Αναγγέλλει στον Ζάκ τη διάθεσή του, εργοστασίων του και τον υποχρεώνει συγχρόνως να εγκατασταθεί στον πύργο του. Ο Ζάκ τον συνοδεύει ως το Παρίσι κι εκεί οι δύο αδελφοί αποχωρίζονται. Κατόπιν ο Ζάκ επιστρέφει κοντά στην γυναίκα του και της αναγγέλλει ότι ο αδελφός του, Φανή, Μάρινα και χρόνια περνούν, χωρίς ο Άντρέ να δώσει κανένα σημείο ζωής. Ο Ζάκ κι η Φανή ζουν σαν απόλυτοι κύριοι της περιουσίας του και του πύργου του, όπου δίνουν μεγάλες εορτές. Σε μία από τις εορτές αυτές η Φανή και ο Ζάκ συμβολαιογράφους Σαιν Φιρμέν μαζί με τη νεαρή σύζυγό του Ζάκ, για την άνησυχία κατάστασι της οποίας μιλάει στους πυροβολισμούς και τους ξένους τους. Από την ημέρα εκείνη η Μάρθα ηγαίνει και και συχνά στον πύργο και μία μέρα τέλος διηγείται στο Ζάκ στη Φανή ότι είδε το φάντασμα του Άντρέ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Την άλλη μέρα, εξακολουθούσε η Μάρθα Σαιν-Φιρμέν, ξύπνησα στο κρεβάτι μου. Με περιποιόταν μία αδελφή, την οποία είχε προσκαλέσει ο σύζυγός μου. Αυτή η αδελφή είχε ρθει από το μοναστήρι, όπου σπούδασε και ήταν πιάνα τόσο καλή μαζί μου, ώστε της εμπιστευθήκα τι μου είχε συμβεί. Με συμβούλεψε, με νοουθετήσε κι' επειδή ήμουν εκ φύσεως εδωδής, δεν δυσκολεύθηκα να εγκαταλείψω την ιδέα της αυτοκτονίας. Μονάχα, πήγαινα συχνά κάθε βράδυ στο κιάκι...

«Αντί να με φοβίζω, η σκιά του Άντρέ με τραβούσε. Θά ήθελα πολύ να την ξαναδώ... Τό επιθυμούσα με όλη μου την ψυχή...

«Ωστόσο εκείνη δεν ξαναπαρουσιάζονταν και στο τέλος κατέληξα στο συμπέρασμα ότι είχα πέσει θύμα οφθαλμαπάτης... Λοιπόν, άκουσα... άκουσα με καλά... Δεν είμαι τρελή... Την προπερασμένη νύχτα λοιπόν η σκιά ξαναπαρουσιάστηκε και μου μίλησε...

—«Εί μικρή μου! Ο δόκτωρ μάς τά είπε δλ' αυτά... Παθαίνουν και τ' αυτιά παραισθήσεις, όπως και τ' αυτιά...»

—Και ξέρετε τι μου είπε η σκιά προχτές το βράδυ;

—Ναί, ξέρουμε τι σάς είπε... τη διέκοψε η Φανή με σίκο.

Σας είπε: «Δολοφονήθηκα! Μας τά είπε δλ' αυτά ο δόκτωρ...

—Ναί, μά ο Άντρέ δεν μου είπε πού δολοφονήθηκα... «Ε, λοιπόν, ξαναγύρισε σήμερα για να μου τό πη... Νά... νά... γιατί ήρθα να σάς βρώ... επρόσθεσε η Μάρθα με σιγανή φωνή...

Πίετέ λίγο νερό, αγαπητή μου, είπε η Φανή, η οποία, αυτή τη φορά, θεώρησε τη Μάρθα έντελώς τρελή. Και σάς παρακαλώ, μην ένκνευρίζετε έτσι... Έλάτε, έλάτε... Ο δόκτωρ μάς είπε πως τού υποσχέθηκατε πως θά δείχτηκε λογική... Και όμως, είμαι βέβαιη πως από χτές το βράδυ δεν κάνατε τίποτε άλλο, παρά να σκέπτεσθε αυτή την ήλθια εμφάνισι...

—Ο! κυρία, μη μιλάτε έτσι...

—Σας λέω την αλήθεια... Βάζω στοίχημα πως δεν κοιμηθήκατε καθόλου την περασμένη νύχτα...

—Ναί, κυρία... Δεν κοιμόμαι πια!

—Και δνειρεύεστε ζύπνια... Αυτό είν' όλο... Δεν είνε έτσι, αγαπητή μου Ζάκ...

—Αυτή είνε κι' η δική μου ιδέα!... απάντησε ο Ζάκ με σοβαρή φωνή.

Η σκιά ξαναπαρουσιάστηκε και μου μίλησε...

Και σηκώθηκε για να πάη ν' αφήσει στο τραπέζι το ποτήρι, με το οποίο είχε πιή η Μάρθα. Μά αυτή την φορά—εξακολουθούσε η Μάρθα—το φάντασμα δεν πλανιόταν άπάνω στα νερά... Βάδιζε όπως έσεις κι' εγώ και με πλησίασε πολύ κοντά... «Απλώσε τ' αχέρια του προς έμένα...» «Ο! ήταν φριχτό!... Είχε στον κρόταφο μια ματωμένη πληγή...» «Ναί, μία πληγή που μάτωνε ακόμα... Σκεφθήτε λοιπόν... Μία πληγή που μάτωνε ακόμα, έπειτ' από πέντε χρόνια μετά το θάνατό του...»

—Μά που ηγαίνεις, αγαπητή μου; ρώτησε η Φανή το Ζάκ, βλέποντάς τον ν' άπομακρύνεται.

—Πάω να πω ένα ποτήρι νερό... Έσύ δεν διψάς, Φανή;

—Φαίνεται πολύ ταραγμένος, μικρέ μου, είπε η Μάρθα. Μά έχεις δική... Άδελφός σου ήταν... Και τον αγαπούσες τόσο...

Και, απευθυνόμενη προς τη Μάρθα, επρόσθεσε:

—Λοιπόν, έλέγατε ότι η πληγή του έτρεχε ακόμα αίμα, έπειτ' από πέντε χρόνια... Βλέπετε πως δνειρεύεστε ζύπνια, αγαπητή μου κυρία...

Μά η Μάρθα έπαινε και είπε:

—Θά σάς τά πω όλα λεπτομερώς... Ο σύζυγός μου πλαιγιάζε από νωρίς... Χτές το βράδυ, μετά το δείπνο, βλέποντας πως δεν είχα καθόλου διάθεση για κουβέντα, με καληνύχτισε και άποσύρθηκε στο δωμάτιό του. Όταν έμεινα μόνη, σκέφτηκα και είπα...

«Έπαθα και πάλι μία οφθαλμαπάτη, όπως μου συνέβη και πρό δυο χρόνων. Τώρα που είμαι λογική, γαλήνια και με τη σκέψη διαυγή και πού ο δόκτωρ μου φανέρωσε πως παθαίνω οφθαλμοπάτες, άς ξαναγυρίσω στο κιάκι...» «Ετσι θά βεβαιωθώ πως ούτε φάντασμα είδα, ούτε τίποτε κι' ότι άπλως δνειρεύτηκα...

Και, αφού έριξε μία εσάρπα στούς ώμους μου, διέσχισα τον κήπο...

«Άκουγα την υπηρέτρια πού έπλενε τά πιάτα στην κουζίνα κι' έθλεπα από κάτω τη σιλουέττα του σύζυγου μου πού περνούσε και ξαναπερνούσε μπρός στο παράθυρο του δωματίου του... «Ο! αυτά ήταν πολύ φυσικά, κι' έννοιαθα και τόν ίδιο τόν έαυτό μου σε πολύ φυσική κατάστασι...»

«Έξαφνα, καθώς έφτασα στη σκάλα του κιοσκίου, άνατρίχιασα. Είπα μέσα μου: «Αν είνε πάλι έδω άπόψε, σίγουρα θά είνε αυτός...»

«Κυρία, στην άρχή δεν είδα τίποτε... Έκανα τό γύρο του κιοσκίου και πήγα και στηρίχτηκα σ' ένα κάγκελο. Στην πού τόν είχα δει, στο μέρος στα νερά, άνάμεσα άπ' τά κλαδιά των Ιτιών, πάνω άπ' τά νούφαρα... κι' έπειτα την άχλη... Μία άπόλυτη σιωπή άπλωνόταν... Άκουσα την ώρα να χτυπή σέ μία έκκλησία... Βρισκόμουν εκεί μισή ώρα και σιγά-σιγά τόν προσγιά να δώ άν θάρχόταν... Μά ήμουν βέβαιη πως δεν θάρχόταν, γιατί προσπαθούσα να σκέφτωμαι όσα μου είχε πη ο γιατρός... Μή βλέποντας τίποτε εκεί κάτω, ύψωσα τά βλέμματά μου προς τόν ούρανό...

«Βαρεία μαύρα σύννεφα έκρυβαν τό φεγγάρι... Ετοιμαζόμουν πια να φύγω, όταν έξαφνα άκουσα θόρυβο άλλοσιδαν... και τό βλέμμα μου στράφηκε άπότομα προς την άχλη...

—Τότε, κυρία, τόν είδα! «Ναί, ήταν εκεί!... Γλύστησε άνάμεσα στις λίτες, άπάνω στην άχλη και ήρθε πλάι μου

σχεδόν. Είχε ύψώσει τά χέρια του και μου έλεγε: «Μάρθα!... Μάρθα!...» «Ο! δολοφονήσε...» «Μου έδειχνε τη ματωμένη πληγή του κροτάφου του... Και πριν εξαφανιστή, σέρνοντας πίσω την άλυσίδα του, επρόσθεσε: «Μέ δολοφονήσε ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ!»

Εκείνη τη στιγμή, άκούστηκε πίσω άπ' τη Φανή, ο κρότος γυαλικών πού έσπαζαν. Η Μάρθα γύρισε ζωηρά και κύταξε.

Τό ποτήρι με τό νερό και τό πιάτο πού κρατούσε ο Ζάκ, είχαν ξεφύγει άπ' τά χέρια του κι' είχαν σπάσει...

—Πρόσεχε, λοιπόν, Ζάκ!... φώναξε η Φανή. Μου κατάστρεψες τό ώραίο μου Βοημικό σερβιτάισο...

VIII
Ο! ΑΝ Ο ΛΑΖΑΡΟΣ ΕΙΧΕ ΘΕΛΗΣΙ ΝΑ ΜΙΛΗΣΗ...

Ο συμβολαιογράφος Σαιν-Φιρμέν, ο οποίος άναζητούσε τη γυναίκα του περισσότερο άπό μία ώρα κι' ο οποίος διέσχισε όλη την έξοχή των περιχώρων, μέσα στο άμαξάκι του πού τώσπερνε ένα γέρικο άλογο, είχε τέλος την έμπνευσι να πάη να χτυπήσει την καγκελλάτορα τού πύργου της Ροζεραι. Δεν μπόρεσαν να τού κρύψουν πως η φυγάς βρισκόταν εκεί και την έπηρε μεζύ του, αφού προηγουμένως την επέπληξε, όπως μαλώνουν ένα χαϊδεμένο παιδί και ζήτησε συγνώμη από τη Φανή.

Η τελευταία, για να πειστή τη Μάρθα ν' ακολουθήσει το σύζυγό της, της υποσχέθηκε ότι θα πήγαινε να τη δει την επομένη. Της είπε ακόμα πως μπορούσε να υπολογισή στην ήθική της βοήθεια, στην παράδοξη αυτή κρίσι της...

—Θά έπρεπε να κάνω κανένα ταξείδι η αγαπητή μας Μάρθα, συμβούλεψε η Φανή στο συμβολαιογράφο. Στην κατάστασί της, η μελαγχολική διαμονή στη βίλλα σας, στην άκροποταμία, της κάνει κακό...

—Και η δουλειές μου; άπάντησε ο συμβολαιογράφος. —Είνε άρκετά μεγάλη, ώστε να μπορή να ταξειδέη και χωρίς έσας...

—Μ' αγαπάτε πολύ και δεν θέλει να μ' άποχωριστή...

Και, αφού μαστίγωνε τό άλογό του, άπομακρύνθηκε έπάνω στο άμάκι του, μαζί με τη γυναίκα του.

«Όσο για τό Ζάκ, είχε πάει να πλαγιάσει πριν από ώρα. Χωρίς άλλο, δεν είχε πια άπομονή ν' άκούση τη Μάρθα να μιλά για τις παραισθήσεις της.

Δεν είχε φροντίσει καν να ρωτήσει τη σύζυγό του τί θά έκανε την άπρόσπτη νυκτερινή της έπισκέπτρια, άν θά τη συνάδευε δηλαδή ως τό σίτι της ή άν θά τη φιλοξενούσε στον πύργο.

Αφού μάζεψε μόνος του τά κομμάτια του ποτηριού και τού πιάτου, πού τόσο άδέξια είχε σπάσει, τό είχε σκάσει έλα Γαλλικά.

Η κάμαρη του Ζάκ χωριόταν από την κάμαρη της Φανής από ένα μπουντουάρ. Η Φανή, λοιπόν, γυρίζοντας στην κάμαρή της, χτύπησε την πόρτα του συζύγου της. «Ενοιώθε μία έπιτακτική άνάγκη να τού μιλήσω...» «Ήθελε πρό πάντων να τού άνακοινώση τις τελευταίες άποκαλύψεις της Μάρθας, στις οποίες έδινε μεγάλη σημασία... Μά τού κάκου χτύπησε και ξαναχτύπησε την πόρτα...» «Ο σύζυγός της δεν της άπάντησε... Έβρισκε παράδοξο πως ο Ζάκ είχε άποκοιμηθή τόσο γρήγορα και δεν την περίμενε για να μιλήσουν για δλ' αυτά τά παράδοξα πράγματα...

Στό τέλος, η Φανή γύρισε ανάλαφρα τό πόμολο και άνοισε την πόρτα.

Κοιμάστε; ρώτησε με φωνή σιγανή.

Μονάχα ο θόρυβος μιας άναπνοής της άπάντησε άπό τό βάθος τού σκοταδιού.

Τότε, αφού έμεινε διστακτική για μία στιγμή, ξανάκλεισε την πόρτα άνάλαφρα, άνοισε και μ' ήχησε στο δωμάτιό της. Φώναξε την καμαριέρα της την Κατερίνα, την έφανε να τη γδύσει χωρίς να πη λέει, πλάγισσε και προσπάθησε να κοιμηθή, μά τό κατώρθωσε πολύ δύσκολα.

Ο Ζάκ σηκώθηκε πολύ πρωί. Όταν ο καιρός ήταν καλός, τού άρεσε να ηγαλίνη με τά πόδια στο εργοστάσιο, πού βρισκόταν σε δύο χιλιομέτρων άπόστασι από τόν πύργο. Κι' επειδή εκείνο τό πρωί ήταν όπέροχο, έδωξε τό Άγγλικό άμαξάκι πού πήγε να τόν πάρη και τράβηξε πεζός. «Ο! η έξοχή ευπνόσε κι' έκανε πρόσχαρη την πρώτη τουαλέττα της, διώνοντας βιαστικά τους τελευταίους πέπλους της νύχτας.

«Όσο μακρυνά κι' άν έφτανε τό βλέμμα του Ζάκ, δεξιά προς τό Σηκουάνα και άριστερά ως τις παρυφές τού δάσους Σε-

νάρ, όλα τά έδάφη πού έθλεπε, άνηκαν στον πύργο.

—Θαυμάζετε τά κτήματά σας; άκούστηκε έξαφνα πίσω του μία φωνή πού τόν έκανε ν' άναπνήσει.

Ήταν ο δόκτωρ Μουτιέ. Ο Ζάκ γύρισε και τού έδωσε τό χέρι χαμογελώντας.

—Αν, είπε, ο Άντρέ θελήσει κατά την έπιστροφή του να μου τά πουλήσει, θά τ' αγοράσω ευχάριστος... Μά σάς βλέπω πολύ πρωινό σήμερα, αγαπητή μου ξένη...

—Α! ξέρετε, κάνω πεζοπορίες... Έχω άνάγκη ν' άδυνατίσω...

—Έχετε δίκιο, δόκτωρ. Είστε πολύ παχύς για πνευματικές γυαυές...

—Φίλε μου, τό όμολογώ... Πισχάινω, γιατί δεν μπορώ ν' άποσπασθώ άπό τό όρισμένες σαρκικές άπολαύσεις...

Νά, πρό όλίγου ακόμα, ή μάγειρός σας, μου έπέιλε, κατά παραγγελία μου, στην κάμαρή μου, για τό πρώτο μου πρόγευμα, τρία αυγά με κρέμα...

—Ήταν ένα δνειρο!... Ο Ζάκ στάθηκε μία στιγμή και κύτταξε τό πρόσωπο του πρόσωπο του γιατρού πού έλαμπε από ειλικρίνεια κάτω άπ' τά χρυσά του γυαλιά.

—Πρέπει να μού όμολογήσετε με ταξύ μας, δόκτωρ, είπε, ότι έσας όνθραπος πού τού άρέσει να ζή καλά, όπως έσεις, δεν πρέπει να πιστεύη ούτε λέει άπ' όσα μάς λένατε χτές το βράδυ...

Μά ο δόκτωρ Μουτιέ, άκούοντας τά λόγια αυτά, άναπνήσας έπ' τα ίχνη ενός εγκλήματος και σάς συνδράμει να συλλάβετε τό δολοφόνο, θά πιστέψετε κατόπιν τά φαντάσματα...

Ο Ζάκ δεν άπάντησε... Έκανε μερικά βήματα κι' έπειτα άφησε να τού ξεφύγουν αυτά τά λόγια:

—Αν ξέρετε τί μάς έλεγε χτές!... Μάς είπε ότι ο αδελφός μου δολοφονήθηκε μέσα στο αυτοκίνητο...

—Α! Α! αυτή είνε μία πληροφορία καθορισμένη! φώναξε ο δόκτωρ, χαμηλώνοντας άπότομα τά γυαλιά του στη

πατε αυτό... —Είνε ακόμα μυστικό!... Ένα μυστικό έπιστημονικό και κοσμικό πού δεν άνηκει μόνο σε μένα... Μά σ' ένα φίλο, όπως έσεις, μπορώ να τά όμολογήσω όλα... αφού μάλιστα μου παρέχετε μία φιλοξενία, ή όποία μου έπιτρέπει να έτοιμάζω τό πρώτο τεύχος με όλη μου την ήσυχία!

—Και πως θά λέγετε τό περιοδικό σας; —«Αστρική Ιατρική»... Ξέρετε δε με ποιόν συνεργάζομαι; Με τόν μέγα Ζαλού, της Ακαδημίας των Έπιστημών...

—Μά τότε, αγαπητή μου, θά κάνετε την τύχη σας... Και όμως, ο Ζαλού δεν είνε ήλίθιος! επρόσθεσε ο Ζάκ χαμογελώντας.

—Αγαπητή μου, μη χαμογελάτε... Με κάνατε να θυμώνω... Ο Ζαλού βλέπει τόσο μακριά, ώστε οι άλλοι άνθρωποι δεν τολμούν ν' ακολουθήσουν τό βλέμμα του... Είνε ο άνθρωπος πού ύποσχεθήκη ν' άποσπάσει από τό θάνατο τό μυστικό του... Αλήθεια, τόν ξέρετε τό Ζαλού...

—Τόν είδα μία μέρα σε μία έπίσημη συνεδρίασι της Ακαδημίας...

—Ε, λοιπόν, θά σάς τόν παρουσιάσω σε μερικές ήμέρες... Ναί, θάρθη ως έδω για να διαβάσουμε μαζί τά τελευταία δοκίμια τού πρώτου σας τεύχους... Θά έχουμε σ' αυτό μία μεγάλη έρευνα για την ύπαρξη και την επέμβασι των πνευμάτων...

—Μιλάτε με τόσο πεποιθήσι! Μά άκούστε, είπε ο Ζάκ, σαν να θυμήθηκε έξαφνα ένα πράγμα πολύ ένδιαφέρον, ξέρετε ότι η κ. Σαιν-Φιρμέν ξαναείδε τό φάντασμα της!...

—Πάλι!... —Ναί... ήρθε έξαλλη χτές το βράδυ, για να μάς άναγγείλει αυτή τη σπουδαία έδησι... Δόκτωρ, δεν σάς κρύβω ότι αυτή ή μικρή άρχίζει να μ' ένοχλή...

—Μπάλ!... Και τί σάς κάνει; —Πώς!... Τι μου κάνει;... Μά θά με κανν να πιστέψω ότι ο Άντρέ δολοφονήθηκε... Ένώ εγώ δεν έχωσα ακόμα κάθε έλπίδα να ξαναδώ τόν αδελφό μου...

—Αυτό είνε ένα αίσθημα πολύ φυσικό... Μά φοβούμαι κι' εγώ πολύ πως ή έλπίδα σας είνε μάταιη... Πάντως, άν αυτή ή νέα γυναίκα, με την βοήθεια των ευφανείων της, σας δώσει έπί τα ίχνη ενός εγκλήματος και σάς συνδράμει να συλλάβετε τό δολοφόνο, θά πιστέψετε κατόπιν τά φαντάσματα...

Ο Ζάκ δεν άπάντησε... Έκανε μερικά βήματα κι' έπειτα άφησε να τού ξεφύγουν αυτά τά λόγια:

—Αν ξέρετε τί μάς έλεγε χτές!... Μάς είπε ότι ο αδελφός μου δολοφονήθηκε μέσα στο αυτοκίνητο...

—Α! Α! αυτή είνε μία πληροφορία καθορισμένη! φώναξε ο δόκτωρ, χαμηλώνοντας άπότομα τά γυαλιά του στη

Η νέα γυναίκα παρουσιάστηκε...

ΣΑΝΤΙ ΟΣΜΠΟΡΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΣΤΕΜΜΕΝΩΝ

Η ΚΛΑΣΙΚΗ ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΤΗΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ

Το θαλασμάκι του άρχηγμένου σκυλιού της αυτοκράτειρας. Πώς λίγο έλειψε να θαλασχωθώ ζωντανός ο τραπεζίτης Σούντερλαντ. Ένα κομικτροπικό επεισόδιο. Οι διάφοροι ρόλοι των υπεργών. Πώς η αυτοκράτειρα έκαψε τα άνακτορικά γράμματα της μητέρας της. Πώς εμφανίστηκε με άδαιμια περιβολή ο Ένα άνακτορικό γεύμα. κτλ.

Αικατερίνη Β' ή Μεγάλη, η αυτοκράτειρα της Ρωσίας, δεν ήταν περίφημη μόνο για την τρυφή της, αλλά και για την ελπίδα της, για τις αβρότες γνώσεις της, για το πολιτικό και διπλωματικό της δαιμόνιο και για την... έρωτοπαθεία της — μέχρι ηλικίας εξήντα πέντε χρόνων διατηρούσε στα άνακτορά της ειδικό τμήμα... φίλων της... — αλλά και για την κλασική αφορημάδα της. Η αλήθεια, βέβαια, είναι ότι το ελάχιστο της αυτοκρατορικής δικαιοσύνης οδήγησε μια γυναίκα, η οποία είχε τόσες έγνοιες στο κεφάλι της, και κυβερνούσε μόνη της μια άπειρη αυτοκρατορία. Όπως και αν έχη, όμως, το πράγμα, η αφορημάδα της αυτή έγινε αφορμή να δημιουργηθούν πολλά ξεκαρδιστικά επεισόδια. Μερικά από αυτά, θα σας αφηγηθούμε σήμερα.

Κάποτε, έμνε στην Πετρούπολη ένας πλούσιος Γερμανός, Σούντερλαντ ονόματι, τραπεζίτης της Αγγλίας και ενοικιωματίας της αυτοκρατορίας Αικατερίνης. Φαντασθήτε τώρα την κατάληξη του Σούντερλαντ, όταν, ένα πρωί, είδε να παρουσιάζεται μπροστά του ο Ρέλιεβ, ένας γνωστός του αξιωματούχος της αυτοκρατορικής φρουράς, και να του λέει περίλυπος:

— Είμαι επιφορτισμένος από την αυτοκράτειρα με μια δυσάρεστη εντολή, κύριε Σούντερλαντ, με μια εντολή τόσο άσχημη, ώστε δι-έρωτώμαι κι' εγώ ποιο είναι το έγκλημα που κάνατε για να ξερογίσετε την μεγαλειότητά σας αυτόν τον βαθμό!... Σας επεβλήθη μια τιμωρία εξαιρετικά άσχημη!...

— Μά δεν είναι τίποτα που να δικαιολογή την τιμωρία μου! φώναξε ο Γερμανός τραπεζίτης. Θεωρώ τον εαυτό μου έναν από τους πιο πιστούς και άφοβους φίλους της μεγαλειότητάς... Πρόκειται ασφαλώς περί παρεξηγήσεως... Αλλά, ποιά είναι η τιμωρία που μου επεβλήθη;

— Ομολογώ ότι δεν έχω το θάρρος να σας την ανακοινώσω! ηρώ-ησε ο αξιωματούχος.

— Όπως και αν έχει το πράγμα, πρέπει βέβαια να την μάθω, αφού εγώ είμαι ο άμεσος ενδιαφερόμενος... Μήπως θα μ' εξορίσετε στη Σιβηρία;

— Αυτό δεν είναι τίποτα! Πολύλοι εξορίστηκαν στη Σιβηρία και όμως τα κατάφεραν να γυρίσουν ζωντανοί...

— Θα με ρίξετε στη φυλακή; — Δεν υπάρχει να κινδυνεύει τιμωρία από τη φυλακή για ένα πλούσιο άνθρωπο που διαθέτει τα μέσα να δωροδοκήσει τους φύλακες

Η Μεγάλη Αικατερίνη (Λοβενική εικόνα)

πρόσθεσε την άμνηνιά μου και μου είπε θυμωμένη:

«— Λησμονείς ότι το καθήκον σου είναι να εκπέμεις τις διαταγές που σου δίνω χωρίς να τις συζητάς;... Θέλω να μου μεταλασμάσεις τον τραπεζίτη Σούντερλαντ!... Μου είναι τόσο προσφιλής, ώστε θέλω να τον έχω μεταλασμάμενο στο γραφείο μου και να τον βλέπω διαρκώς σαν ζωντανό μπουστά μου!...»

Είπε αδύνατο να περιγραφεί ο τρόμος και η κατάληξη του Γερμανού τραπεζίτη. Επειδή, όμως, ο Σούντερλαντ ήταν βέβαιος ότι η αυτοκράτειρα δεν μπορούσε να δώσει μια διαταγή τόσο εξωφρενική, αποφάσισε να ξεκαρδιστεί τι συνέβαινε. «Όλοι όσοι πληροφορήθηκαν την περιπέτειά του, εξεδήλωσαν την καταιγίδα τους. Σιγά-σιγά, η υπόθεση έφτασε στ' αυτιά του διευθυντή της αστυνομίας, ο οποίος αποφάσισε να παρουσιάσει στ' άνακτορα και να ρωτήσει την ίδια την αυτοκράτειρα αν εξέδωσε πράγματι τέτοια διαταγή.

— Υψίστε Θεέ! φώναξε η Αικατερίνη, όταν ο διευθυντής της αστυνομίας της εξέθεσε τον σκοπό της επισκέψεώς του. Πώς μπορείς να φαντασθείτε ότι ήταν δυνατό να δώσω τέτοια διαταγή... Έγινε μια παρεξήγηση... Μου πρό-

— Καί η αυτοκράτειρα, χωρίς να προσέχη την κατάληξη, που είχε ζωγραφιστή στα πρόσωπα όλων των υπεργών της, ξεκαρδισόταν την διανομή των ρόλων... μιάς κομωρίας από μια βδομάδα στ' άνακτορα και για την οποία συζητούσε πριν από λίγη ώρα, στα ιδιαίτερα διαμερίσματά της, με μερικές κυρίες επί των τιμών. Καί, άφηρημένη, συνέχισε τη συζήτηση αυτή και στο υπουργικό συμβούλιο, νομίζοντας ότι οι υπύργοι της συγκεντρώνονταν όχι για να συζητήσουν την κατάσταση στην Πολωνία, αλλά για να πληροφορηθούν τι ρόλο θα έκανε ο καθένας στην κομωρία!...

Η άφηρημάδα της στοίχισε κάποτε στην Αικατερίνη πολύ ακριβά. Μια μέρα, η αυτοκράτειρα έβγαλε από ένα μικρό κιβώτιο τα πρώτα γράμματα που της έστειλε η μητέρα της από τη Γερμανία, όταν η μικρή Γερμανίδα δούκισσα Τά γράμματα αυτά, η αυτοκράτειρα, επειδή περιείχαν πολύτιμες πιστάσεις και οδηγίες, και κάθε τόσο τα ξαναδιάβαζε «για να ξήσει λίγες ώρες κοντά στην αγαπημένη μητέρα της», όπως έλεγε.

Είπα, και κείνη την ημέρα, η Αικατερίνη άπλωσε τις επιστολές αυτές στο γραφείο της και άρχισε να τις διαβάζει μιά-μιά.

Ξαφνικά, μπήκε μέσα ο διευθυν-

της της αστυνομίας για να πάρη μερικά διατάγματα θανατικών εκτελέσεων, τα οποία είχε αφήσει από την προηγούμενη μέρα για να τα υπογράψει η αυτοκράτειρα.

— Να μάθεις άλλη φορά να μη μ' ένοχλεις! είπε στον έμβροντη διευθυντή της αστυνομίας. Καί τώρα, πήγαινε!...

Μά όταν η νευρική αυτοκράτειρα άντελήφθη ότι από την άφηρημάδα της έχρισε και πέταξε στο πάτωμα τα διατάγματα, αλλά τα πολύτιμα γράμματα της μητέρας της, κατελήφθη από μια νευρική κρίση τόσο ισχυρή, ώστε λιποθύμησε τρεις φορές!...

Η άφηρημάδα της Αικατερίνης της Μεγάλης έγινε αφορμή να δημιουργηθούν πολλά επεισόδια νοσημάτων, τα οποία όμως δεν μπορούν ν' αναγραφούν σ' ένα περιοδικό αίσθημα οικογενειακό, όπως το δικό μας.

Από τα περιστατικά αυτά θα σας αναφέρουμε ένα μονάχα, το μάλλον... άνόδυνο.

Κάποτε, η αυτοκράτειρα κάλεσε όλους τους ευγενείς και τους τιτλούχους των άνακτόρων σε επίσημο δείπνο. Την ώρα εκείνη, όλοι οι προσκεκλημένοι είχαν συγκεντρωθεί στη μεγάλη αίθουσα των υποδοχών και περιμέναν την αυτοκράτειρα για να περάσουν στην τραπεζαρία. Μά η μεγαλειότητά της δεν φαινόταν. Έμφανισαν στα διαμερίσματά της, χωρίς κανένα διατάγμα. Σε λίγο, η αθηνία των αδικιών άρχισε να μεταβάλλεται σ' αγωνία. Τί έγινε η αυτοκράτειρα; Μήπως της συνέβη τίποτα δυσάρεστο;

Ξαφνικά, έμφανίστη στην αίθουσα η Αικατερίνη, φορώντας την ίδια άσπρη-στολή, που φορούσε και η Εύα, όταν παρουσιάστηκε για πρώτη φορά μπροστά στον Άδαμ. Με μόνη τη διαφορά ότι είχε ρίξει στους ώμους της ένα πενιούρα!...

Με συγχωρείτε που σας λησμονήσα, έπε σοβαρότατα στους έμβροντηδες καλεσμένους της, μιά πτήγα να κάνα ένα λουτρό και, ξαφνικά θυμήθηκε ότι σας κάλεσα σε δείπνο... Είμαι αδικαιολόγητη για την άφηρημάδα μου... Μπορούμε να περάσουμε άμέσως στην τραπεζαρία!...

Καί η Αικατερίνη πέρασε αξιοπρεπώς και... δολοφονική σχεδόν μπροστά από τους παρισταμένους, τραβώντας για την τραπεζαρία και χαμγεύοντας ακόμα για την άφηρημάδα της, την οποία, όμως... άντελήφθη εγκαίρως!...

Ο Γάλλος πρεσβευτής Φίλιππος ντε Σεγκιό, ο οποίος ήταν παρών στη σσηνή αυτή και ο οποίος μας την αφηγείται στα «Απομνημονεύματα» του με μια λεπτή, γαλατική ειρωνεία, προσθέτει τα εξής:

«Στο πέραςμα της αυτοκρατορίας, όλοι οι αδικίες έσκυψαν το κεφάλι τους. Δεν έβγα μονάχα αν άπέφυγαν να δούν γυμνή την μεγαλειότητά από σεβασμό ή από φόβο μπρος στα υπέρωρα κάλλη της τσαρικής!...»

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Φοντενέλ και τα σπαράγγια. «Όλα με το λάδι!... Όλα με το λάδι!...» Τά προσόντα του Μιράμπώ. Η γυμναστική του δούκως ντ' Ωμόν. Ο Διογένης και το πτώμα του. Το φωρά-λεγο του άββα ντε Μαρλό, κτλ. κτλ.

Ο περίφημος Γάλλος συγγραφέας Φοντενέλ ξετρελλανότανε για τα σπαράγγια και κυρίως όταν αυτά ήταν μαγειρευμένα με λάδι.

Ο άββας Τερρασόν ήταν κι' αυτός μονώδης σπαραγγόφας, αλλά τάδελε μαγειρευμένα με βούτυρο.

Μιά μέρα ο άββας έπεσκέφθη τον Φοντενέλ στο σπίτι του για να δειπνίσουν μαζί.

Ο Φοντενέλ, κατενχαριστημένος από την τιμή αυτή, άφου δέλωσε στον φίλο του ότι θα έκανε την μεγάλη θυσία να του παραχωρήσει τα ισα σπαράγγια του, φώναξε τον μάγειρό του και τον διάταξε να μαγειρέψει τα ισα σπαράγγια με βούτυρο.

Δεν πέρασε όμως πολλή ώρα όταν έφαγα ο άββας έπε πός τον έπαισε μια τρομερή ζάλη και σε λίγες στιγμές έπερτε νεκρός από σπασμους που τοόδε έφαιναν.

Τότε ο Φοντενέλ, για να μη χαθούν τα σπαράγγια που ήταν προοριμένα για τον άββα, έτρεξε στο μαγειρείο φωνάζοντας:

— Όλα με το λάδι! Όλα με το λάδι!

Σε μια από τις πρώτες συνεδριάσεις της Γαλλικής έθνοσυνελεύσεως, κατά την οποία επρόκειτο να γίνη η έκλογη του προέδρου της, έλαβε τον λόγο ο Μιράμπώ. Μόλις ανέθηκε άπάνω στο θήμα, ο περίφημος ρήτωρ, άρχισε ν' άπαριθμεί τα προσόντα που έπρεπε νάχη εκείνος που θ' ανέλειβανε το τιμητικό αυτό αξίωμα. Έδωσε τόσο ζωντανά την εικόνα του τελείου — όπως έλεγε — προέδρου, ώστε όλοι καταλάβαινε πώς έννοοσε να εκλεγεί ο ίδιος προέδρος.

Τότε ο Τελλευράνδος, από φόβο, μήπως μερικοί από τους βουλευτές δεν το κατάλαβαν αυτό, τελείωσε — όπως έλεγε — προέδρου, ώστε όλοι καταλάβαινε πώς έννοοσε να εκλεγεί ο ίδιος προέδρος.

— Κάτι ακόμη πρέπει νάχη εκείνος που εινε άνάγκη να τον εκλέξουμε προέδρος. Έκανε μια μεγάλη παράλειψη ο κ. Μιράμπώ να μην το άναφέρει, Ο προέδρος της έθνοσυνελεύσεως πρέπει να εινε σήμεριω μένος από ελλογία!

Ός γνωστόν δέ, ο Μιράμπώ ήταν βολοκοιμισμένος!

Μιά μέρα, ο καρδινάλιος ντε Ρισελί συνάντησε τον φίλο του δού-

κα ντε Βιβόν, μαζί με τον εξαδέλφό του δούκα ντ' Ωμόν, από τους οποίους ο ένας συναγωνίζονταν στο πάθος τον άλλο.

— Όλο παλαίνεις, βλέπω, φίλε μου! φώναξε ο Ρισελί στον δούκα ντε Βιβόν. Φοβάμαι μήπως πάθεις κανένα κακό... Δεν έννοεις, τουλάχιστον, να κάνης και λίγη γυμναστική;...

— Πανερώτατε, του άπάντησε τότε ο Βιβόν, άδικα με κατακρίνετε!... Κάνω άρκετη γυμναστική... Σας άρμίζω ότι δεν περνάει καμία μέρα χωρίς να κάνω τρεις φορές...

— Άββα μου, άλλη φορά, όταν θέλετε να με άπατήσετε, δεν πρέπει ν' άναβίτε άπάνω στο άλογο, αλλά σπάν... άββονα!...

Μιά γλυκιά καλοκαιρινή βραδεία, ο Γάλλος στρατάρχης Τυρόν, ντυμένος με δόλοικη στολή, βγήκε στο μπαλκόνι του για να δροσιστεί. Ένώ όμως ήταν άνομιμισμένος στα κάγκελλα, δέχτηκε έφαφα πάνω τον ένα γερό χτύπημα στο στήθος και γύρισε καίτοι πληκτός, για να ιδή πώς ήταν ο άγενής έκείνος που τόλμησε να του κάνη ένα τόσο χοντρό άστειο.

Φαντασθήτε την έκπληξη του όταν είδε μπροστά του έναν από τους άπρετες του.

— Άχι έκλαικτότατε, φώναξε ο άπρετης περτώντας μπροστά στα πόδια του κυρίου του, νομίζα πώς είσαστε ο συνάδελφός μου ο Ζωρέ!...

Με γέλασε η στολή σας.

Ο στρατάρχης έπε τότε στον ύπνρητή του:

— Μά κι' ο Ζωρέ νάταν, δεν έπρεπε να χτυπήσης τόσο δυνατά!...

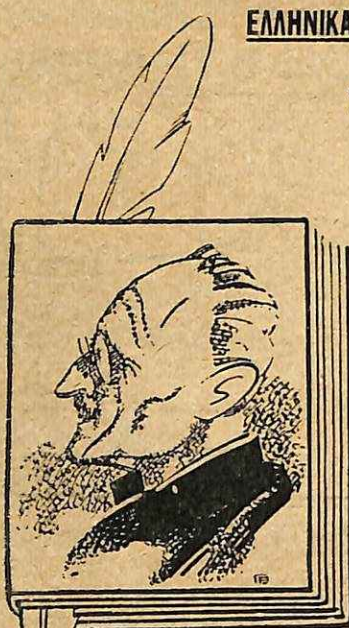
Συνιστάμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υψηλήτου της Οφθαλμο-γίας εν τω Πανεπιστημίω. Μενάνδρου 27.—Αθήνα

Τηλ. 1 - 60

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ζηλέρω

(ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

—Μπράβο, Κοκώ μου! φώναξε ο Δήμος, άρπάζοντας και φιλώντας το άριστερό της χέρι. Τόξερα εγώ πώς δεν θα μάφινες έκτεθειμένο... άδοξη... Ναι, είσαι η Δανάη. Σάφινω και την κασσετίνα με τα γράμματα και τη φωτογραφία. Νά, σου βάζω μέσα και το ένσταξαν... Κρύψε τα στην κάμαρά σου, να της τα δείξεις όταν θάρθω... Μα πές μου, πές μου, μπορεί να της γεννηθή άμφιβολία, ύποψία, ύταν θά ιδή στα χέρια σου κι δλ' αυτά τα δοκουμέντα... Φεύγω! Πλάσε κανένα ψέμμα για τη μαμά, και σίς τέσσερις πηγαινε. Με την εύχη μου!

—Και ποιά θά ιδωθούμε ύστερα; ρώτησε η Κοκώ.

—Όπου θέλεις, χρυσή μου. Πές μου κι' έρχομαι.

—Έλα βράδυ-βράδυ... στής κυρίας Χρύση...

—Μα δεν είμαι καλεσμένος στο τσάι! —Ναι, γιατί τα κορίτσια κάλεσαν μόνο κορίτσια... 'Ω, ραία ιδέα κι' αυτή, έ;... 'Αλλά δεν σημαίνει. Έσύ όποτε πώς δεν ξέρεις τίποτε. Κι' άνεβαίνεις μιά στιγμή, περαστικός τάχα, να τους πής μιά καλησπέρα. Έχεις τόση οικειότητα, που δεν θα παραξενευθή κανείς.

—Τό ξέρω. Μ' άν δεν με δεχθούν, επειδή θά είναι μόνο κορίτσια;

—Δεν τό πιστεύω... Έλα άργά... ή άνοστη φέστα θάχη τελείωση... 'Αλλά κι' άν συμβή, τότε ζήτησε με, για να μου πής κάτι σπουδαίο, και φεύγω με μαζί.

—Κι' αυτό δεν μούρχεται καλά. Δεν παραιτείσαι, καμένη, από τό τσάι της κυρίας Χρύσης, και να συναντηθώμε άλλο, στο «Πατριαρχικό» π. χ., δυο βήματα από τό 'Ακροπόλ;

—'Αδύνατο! Μην είσαι τόσο εγωιστής! Δεν έχω μόνο τη δική σου ύπόθεσι, έχω κι' άλλες. Στης κυρίας Χρύσης πρέπει άφάεκτος να συναντηθώ σήμερα κάποια.

—Τότε, καλά! Θάρθω κι' εγώ και... στην τύχη. 'Οχι, βγει!

—Μη φοβάσαι τίποτα! Δεν είδες πού ή μαμά της έχει κιόλα κάποια ιδέα; 'Εννοια σου, άμα γνωριστώμε, ελπίζω να τελειώσουν όλα. Και τότε θά ναι στο χέρι σου να φανερώσης τη φάρσα ή... να πάρης άπάνω σου την άλληλογραφία και να μείνης για πάντα ή Δανάη!

—Δήμο, άσε με! Πρέπει να τό σκεφθώ. Δεν είναι παιχνίδια αυτά!...

—Δεν ύπάρχει καιρός, Κοκώ μου!

—Μά, καλά. Σίς τέσσερις δεν πρέπει να πάω; Τώρα είναι... δώδεκα παρά τέταρτο.

—Μά πρέπει να ξέρω. Πότε θά σκεφθής και πότε θά μου πής;

—Τώρα, άμέσως. Μη μου μιλήσης πέντε λεπτά.

—Καλά. Τόκλεισα.

Η Κοκώ σήκωσε τό κεφάλι της, ακούμπησε τους άγκώνες της πίσω στο πιάνο και κάρφωσε τα μάτια στο κενό. Τί χαριτωμένο πού ήταν σ' αυτή τη στάσι τό άγοροκόριτσο, και τί έμβρίθεια πού πήρε τό παιδίάκι πρόσπο της με τη βαθεία σκέψη!

Πριν περάσουν όμως τα πέντε λεπτά, είχε κάνει την άπόφασί της.

—Ναι! είπε, κατεβάζοντας πάλι τό κεφάλι ώς τους άγκώνες. Θά πάω! Κίνδυνος πάντα ύπάρχει, μά πρέπει να τον άψηφίσω γι' άγάπη σου. Δεν ύπόρθε να σάφήσω έτσι σ' αυτή την περίστασι. Γιατί καταλαβαίνω πώς πρόκειται για την εύτυχία σου. Λοιπόν, άπ' αυτή τη στιγμή, για σένα και για κείνην, είμαι ή Δανάη!

Πού μυαλό για δουλειά ο Δήμος! Τάπόμενα πήγε λίγο στο γραφείο, δέχτηκε δυο τρεις πελάτες, κύτταξε μιά δικογραφία... 'Αλλά όλη την ώρα πατούσε σ' άναμμένα κάρβουνα. Τί νάκανε τώρα στο 'Ακροπόλ ή Κοκώ; Και τί θά τουίλεγε τό βράδυ, άν θά την έθελπε στής κυρίας Χρύσης; Χίλιες φορές τού ήρθε να βγή έξω, να πάρη την όδον Πατησίων, να σταθή μπροστά στο 'Ακροπόλ, να κατοπτέυση, να κατασκοπεύση... Μπορούσε και να τη συναντήση καθώς θάφευγε από τό ξενοδοχείο και να τη συνοδεύση ως της κυρίας Χρύσης. 'Ετσι θά τού τάλεγε στο δρόμο.

—'Αλλά ή ώρα είχε περάσει. Δεν μπορούσε να παραταθή τόσο πολύ ή πρώτη βίζιτα της Δανάης στην Κάμεν Σύλβα... Η Κοκώ θά είχε φύγει πού πολλοί... Τώρα βέβαια θάταν στής κυρίας Χρύσης. Κι' ο Δήμος δεν θά είχε να κάμη άλλω, παρά να περιμένη να βραδυάση...

—'Αχ, τί βασανιστική ώρα! Πώς να την περάση; Τάφησης όλα και βγήκε έξω... Στο δρόμο τού ήρθε

μιά ιδέα: Να πάη να βρή τον Τίμο Δάρκα... 'Ηταν ο μόνος άνθρωπος πού θά μπορούσε να μιλήση μαζί του για την Κάμεν Σύλβα. Κι' αυτό θά τούκανε ύποφερτή την άνυπόφορη προσδοκία...

—'Εξ ή ώρα... Ούφ! ως τις έφτά θάταν ακόμα ήμέρα... Πήρ' ένα ταξί και πήγε στο «άριστοκρατικό» εκείνο ζαχαροπλασείο της όδοις Πανεπιστημίου. 'Ο Τίμος Δάρκας ήταν εκεί με δυο τρεις φίλοι, όπως πάντα.

—Μπρέ! πώς αυτό;... Καμιά έκδρομή πάλι;

—'Οχι, όχι... έτσι πέρασα...

—Καλά έκαμες, κάθησε... Παίρνεις καφέ; Είναι τό μόνο ποτό, έδώ μέσα πού σερβίρεται... άνθρωπινά.

—Δηλαδή;

—Νά, με σερβίτσια άπλά, πού θά σάρέσουν.

—'Ο Δήμος γέλασε:

—Τό θυμήθηκες πώς δεν χω-

νεύω τα έξωφρενικά σερβίτσια αυτού τού ζαχαροπλασείου; Δεν βαριέσαι!... Σήμερα μάρεσουν τα πάντα!

—Μπα! Σου συμβαίνει τίποτα εύχάριστο;

—Ναι, κάτι... θά σοι πω... 'Ο Τίμος έδειξε μεγάλο ένδιαφέρον, κι' άφίνοντας σε λίγο τους φίλους του να συζητούν τα «κοινωνιολογικά» τους — ήταν από την «κομμουνιστική νεολαία», άλλα κανέναν δεν είχε την πειρουσία και τέλει- τράθηξε τον Δήμο χωρίς σά και τον ρώτησε:

—Τί συμβαίνει λοιπόν;

—'Ηρθε! τού είπε άμέσως ο Δήμος.

—'Αι... ή Λίτσα;

—Ναι, είν' έδώ!

—'Ο Τίμος χλώμισε έλαφρά. 'Ο Δήμος μετάνιωσε πού τού τό είπε, μά ήταν πεία άργά.

—Την είδες;

—'Οχι... μου τόπτε ή συγγενισα εκείνη πού κάνει την προξενία.

—Και θάρθε βέβαια για σένα...

—Ξέρω κι' εγώ... 'Ισως...

—Πού έμεινε;

—Στό 'Ακροπόλ... Αύριο-μεθαύριο θά φύγη για την Κηφισία.

—Και πού θά την ιδής; Προετοιμάσθηκε καμμία συνάντησι;

—'Ακόμα... δεν ξέρω τίποτα...

—Μιά ιδέα!

—Τι;

—Πάμε άπόψε να φάμε στο Ακροπόλ;... Πιθανάτα εκεί θά τρώη κι' αυτή... Κι' έτσι και σ' αυτή την ιδή, κι' εγώ θά την ξαναϊδω... για τελευταία φορά!

—Τό θέλεις αυτό;

—Πολύ!

—Είσαι λοιπόν έρωτευμένος ακόμα;...

—'Οχι... μά θέλω να την ξαναϊδω...

—'Εγώ δεν μπορώ. Φοβάμαι μή με γνωρίσει από τη φωτογραφία μου.

—Και τί πειράζει;

—Δεν θέλω να φανή πώς έχω τόση άνυπομονή... 'Επειτα δεν είναι σωστό να με ιδή μαζί σου. 'Όταν γνωριστώμε, θά με ρωτήση άν μου είπες τίποτα γι' αυτήν και θά βρεθώ λίγο υπερβεμένος.

—Έχεις δικη.

—Νά, μην έρθεις έσώ... θά πάω μόνος μου!...

—Νά πές... Δεν φοβάσαι όμως ή σου ξανακαί;

—'Οχι, όχι... Τώρα σιγά-σιγά σβύνει. Άν την ξαναϊδω,

μπορεί να ξανάψη πάλι μιά στιγμή. 'Αλλά θά είναι ή τελευταία άναλαμπή της καντήλας πού σάθηκε πεία τό λάδι της.

—'Εγινε μικρή σιωπή. 'Ο Τίμος κύτταξε τό κενό. Κι' έξαφνα ο Δήμος τό έλεγε:

—Τίμο!... Πές μου την αλήθεια... 'Αν γνωριστώμε, άν συμφωνήσουμε... θά σοι κατακοφανή να την πάρω;

—Ούφ, καμένη! Έκαμε ο Τίμος σά βαρεισιτισμένος. Πάλι τα ίδια; Μά δεν σου είπα και στην Πεντέλη;... 'Αφού δεν είναι να την πάρω εγώ, κάποιος θά την πάρη βέβαια. Και από κάθε άλλον, προτιμώ να την πάρης εσύ. Λοιπόν, μή με λυπάσαι. 'Αλλωστε, άν θά την πάρης και μείνη έδώ, εγώ, για να μην τη βλέπω, θά φύγω, θά λείψω ένα-δυο χρόνια έξω... 'Ετσι κι' έτσι, πάντα λογάριάζα να πάω στη Ρωσία, να ιδω τί κάνουν εκεί πέρα οι φίλοι μου οι Μπολσεβίκοι... 'Αλήθεια, την έκαμαν την πατρίδα τους παράδεισο, ή την κατήχησαν κόλαση, όπως λένε οι άντιθετοι;... Λοιπόν, φεύγω μιά ώρα άρχίτερα και τέλει- ώνει. Μόνο να την ξαναϊδω για τελευταία φορά. Κι' άπόψε θά πάω στο 'Ακροπόλ!

Και σαν να μην ήθελε πεία να έξακολούθησε αυτή ή όμιλία, ο Τίμος άρπαξε ένα λόγο κάποιου άπ' τους φίλους, κι' άρχισε να φωνάζη, τραβώντας την καρέκλα του πούς τό τραπέζι τους:

—'Οχι, όχι!... 'Ο Κωστής έχει άδικο!... 'Ο Μάρξ δεν λέει πούθενά τέτοιο πράγμα... 'Ακούστε!...

Κι' άρχισε να τους έξηγή τί λέει ο Μάρξ για τό θέμα πού συζητούσαν... 'Ο Δήμος άναγκάστηκε να πλησιάση κι' αυτός την καρέκλα του. 'Αλλά έπειδή ή συζήτησι αυτή δεν τον ένδιεφερε καθόλου, ξαναθυμήθηκε την Κοκώ, τον ξανάπιασε ή μεγάλη άνυπομονή, κι' άρχισε να κυττάζη τό ρολόι του και τό δρόμο...

—'Ε, άρκετά είχε σουρουπώσει. Σε λίγο θάνασαν τα φώτα. 'Εξήμιση κιόλας ή ώρα... Μπορούσε σιγά-σιγά να ξεκινήση...

Κάθισε ακόμα ως ένα τέταρτο κι' άποχαιρέτησε τό Δάρκα με την εύχη:

—'Ορεβουάρ! Καλή έπιτυχία τό βράδυ!

—'Επίσης! τού άνευχήθηκε. Κι' άπόψε, κι' αύριο και... μέχρι τέλους!

Ξεκίνησε μ' αυτό τό «μέχρι τέλους» στ' αυτά του... 'Αλήθεια, πώς θά τελείωνε αυτή ή ιστορία; Τί θά τουίλεγε τώρα ή Κοκώ;... Τα πράγματα δεν ήταν λίγο μπλεγμένα... Θά πηγαιναν καλά, κανονικά, όπως τα λογάριάζε, όπως τα σχεδίαζε; 'Η θά παρουσιαζόταν κάτι άπρόοπτο, πού θάφερνε καταστροφή;

Γιατί άν ο Δήμος, με όποιόδηποτε λόγο, έχανε τώρα την Κάμεν Σύλβα, θά τό θεωρούσε καταστροφή. Κι' όχι γιατί δεν θάπαρνε μιά μεγάλη προίκα — μεγάλη προίκα μπορούσε να βρή και στην 'Αθήνα με

τόνομά του και με τη σειρά του — παρά γιατί αυτό τό κορίτσι, πού ακόμα δεν τό είχε ιδή στα μάτια του, τό άγαπούσε πεία; αληθινά. 'Αν θέλετε μάλιστα ο έρωτάς του — ο Τίμος έρωτάς — έμεγαλώσει άφύτου είδε από κοντά τον έρωτά του δύστιχου Δάρκα. 'Ακόμα κι' ή άποψινή του ταραχή, όταν άκουσε πώς ή Λίτσα ήρθε, και τα λόγια του, τα γεμάτα έγκαρτέρησι και πόνο, πού τον έκαμαν να τον λυπηθή, τώρα τον έκαναν να συλλογιέται πώς έτσι δυστυχισμένος θά γινόταν κι' αυτός, άν τα πράγματα δεν έρχόνταν όπως τα έλπιζε κι' ή Λίτσα έφευγε για τη Σύρα θυμωμένη ή άπογοητευμένη...

—'Αχ, τί θά τούλεγε ή Κοκώ, τώρα πού θά την έθελπε;... Σιγά-σιγά έφτασε. Τό σπίτι ήταν σ' ένα ώραίο κι' ήσυχο δρομάκι, γεμάτων δέντρων, στο Κολωνάκι. Είχαν άνάψει πεία τα φώτα κι' όλα τα παράθυρα της φάτσας έλαμπαν. Μερικά ήσαν κι' άνοιχτά. 'Εκανε άρκετή ζέστη τό άνοιτιάτικο έκείνο βράδυ.

Στάθηκε. Τον έφταναν από πάνω φωνές και γέλια κοριτσιάτικα. 'Ακουσε και τό πιάνο πού έπαιζε ένα ταγκό. Χόρευαν κιόλας, χωρίς καθυστερήσεις;...

Χτύπησε τό κουδούνι με παλμό. Δυο αιώνες τού φάνηκαν τα δυο λεπτά πού πέρασαν ως να τού άνοιξουν. 'Ανέθηκε τη γυαλιστερή κι' άνθοστόλιστη σκάλα. Η καμαρίνα, με τη μαύρη φούστα και την άσπρη ποδιά, γελαστή-γελαστή, περίμενε στο κάγκελο.

—'Α! Σείς είσαστε, κύριε Κυριαζίδη;... Με συγχωρείτε πού άργησα να σας άνοίξω... Περάστε...

—Μά... έχετε κόσμο;... δεν τόξερα...

—Ναι, τα κορίτσια έχουν τις φίλες τους.

—Τότε να φύγω... δεν είμαι καλεσμένος...

—Τί λέτε κεί!... 'Εσείς να φύγετε; Μά ξένος είσαστε... αρσ στρατηγό, πού έννοούσε

μπορεί να ξανάψη πάλι μιά στιγμή. 'Αλλά θά είναι ή τελευταία άναλαμπή της καντήλας πού σάθηκε πεία τό λάδι της.

—'Εγινε μικρή σιωπή. 'Ο Τίμος κύτταξε τό κενό. Κι' έξαφνα ο Δήμος τό έλεγε:

—Τίμο!... Πές μου την αλήθεια... 'Αν γνωριστώμε, άν συμφωνήσουμε... θά σοι κατακοφανή να την πάρω;

—Ούφ, καμένη! Έκαμε ο Τίμος σά βαρεισιτισμένος. Πάλι τα ίδια; Μά δεν σου είπα και στην Πεντέλη;... 'Αφού δεν είναι να την πάρω εγώ, κάποιος θά την πάρη βέβαια. Και από κάθε άλλον, προτιμώ να την πάρης εσύ. Λοιπόν, μή με λυπάσαι. 'Αλλωστε, άν θά την πάρης και μείνη έδώ, εγώ, για να μην τη βλέπω, θά φύγω, θά λείψω ένα-δυο χρόνια έξω... 'Ετσι κι' έτσι, πάντα λογάριάζα να πάω στη Ρωσία, να ιδω τί κάνουν εκεί πέρα οι φίλοι μου οι Μπολσεβίκοι... 'Αλήθεια, την έκαμαν την πατρίδα τους παράδεισο, ή την κατήχησαν κόλαση, όπως λένε οι άντιθετοι;... Λοιπόν, φεύγω μιά ώρα άρχίτερα και τέλει- ώνει. Μόνο να την ξαναϊδω για τελευταία φορά. Κι' άπόψε θά πάω στο 'Ακροπόλ!

Και σαν να μην ήθελε πεία να έξακολούθησε αυτή ή όμιλία, ο Τίμος άρπαξε ένα λόγο κάποιου άπ' τους φίλους, κι' άρχισε να φωνάζη, τραβώντας την καρέκλα του πούς τό τραπέζι τους:

—'Οχι, όχι!... 'Ο Κωστής έχει άδικο!... 'Ο Μάρξ δεν λέει πούθενά τέτοιο πράγμα... 'Ακούστε!...

Κι' άρχισε να τους έξηγή τί λέει ο Μάρξ για τό θέμα πού συζητούσαν... 'Ο Δήμος άναγκάστηκε να πλησιάση κι' αυτός την καρέκλα του. 'Αλλά έπειδή ή συζήτησι αυτή δεν τον ένδιεφερε καθόλου, ξαναθυμήθηκε την Κοκώ, τον ξανάπιασε ή μεγάλη άνυπομονή, κι' άρχισε να κυττάζη τό ρολόι του και τό δρόμο...

—'Ε, άρκετά είχε σουρουπώσει. Σε λίγο θάνασαν τα φώτα. 'Εξήμιση κιόλας ή ώρα... Μπορούσε σιγά-σιγά να ξεκινήση...

Κάθισε ακόμα ως ένα τέταρτο κι' άποχαιρέτησε τό Δάρκα με την εύχη:

—'Ορεβουάρ! Καλή έπιτυχία τό βράδυ!

—'Επίσης! τού άνευχήθηκε. Κι' άπόψε, κι' αύριο και... μέχρι τέλους!

Ξεκίνησε μ' αυτό τό «μέχρι τέλους» στ' αυτά του... 'Αλήθεια, πώς θά τελείωνε αυτή ή ιστορία; Τί θά τουίλεγε τώρα ή Κοκώ;... Τα πράγματα δεν ήταν λίγο μπλεγμένα... Θά πηγαιναν καλά, κανονικά, όπως τα λογάριάζε, όπως τα σχεδίαζε; 'Η θά παρουσιαζόταν κάτι άπρόοπτο, πού θάφερνε καταστροφή;

Γιατί άν ο Δήμος, με όποιόδηποτε λόγο, έχανε τώρα την Κάμεν Σύλβα, θά τό θεωρούσε καταστροφή. Κι' όχι γιατί δεν θάπαρνε μιά μεγάλη προίκα — μεγάλη προίκα μπορούσε να βρή και στην 'Αθήνα με

τόνομά του και με τη σειρά του — παρά γιατί αυτό τό κορίτσι, πού ακόμα δεν τό είχε ιδή στα μάτια του, τό άγαπούσε πεία; αληθινά. 'Αν θέλετε μάλιστα ο έρωτάς του — ο Τίμος έρωτάς — έμεγαλώσει άφύτου είδε από κοντά τον έρωτά του δύστιχου Δάρκα. 'Ακόμα κι' ή άποψινή του ταραχή, όταν άκουσε πώς ή Λίτσα ήρθε, και τα λόγια του, τα γεμάτα έγκαρτέρησι και πόνο, πού τον έκαμαν να τον λυπηθή, τώρα τον έκαναν να συλλογιέται πώς έτσι δυστυχισμένος θά γινόταν κι' αυτός, άν τα πράγματα δεν έρχόνταν όπως τα έλπιζε κι' ή Λίτσα έφευγε για τη Σύρα θυμωμένη ή άπογοητευμένη...

—'Αχ, τί θά τούλεγε ή Κοκώ, τώρα πού θά την έθελπε;... Σιγά-σιγά έφτασε. Τό σπίτι ήταν σ' ένα ώραίο κι' ήσυχο δρομάκι, γεμάτων δέντρων, στο Κολωνάκι. Είχαν άνάψει πεία τα φώτα κι' όλα τα παράθυρα της φάτσας έλαμπαν. Μερικά ήσαν κι' άνοιχτά. 'Εκανε άρκετή ζέστη τό άνοιτιάτικο έκείνο βράδυ.

Στάθηκε. Τον έφταναν από πάνω φωνές και γέλια κοριτσιάτικα. 'Ακουσε και τό πιάνο πού έπαιζε ένα ταγκό. Χόρευαν κιόλας, χωρίς καθυστερήσεις;...

Χτύπησε τό κουδούνι με παλμό. Δυο αιώνες τού φάνηκαν τα δυο λεπτά πού πέρασαν ως να τού άνοιξουν. 'Ανέθηκε τη γυαλιστερή κι' άνθοστόλιστη σκάλα. Η καμαρίνα, με τη μαύρη φούστα και την άσπρη ποδιά, γελαστή-γελαστή, περίμενε στο κάγκελο.

—'Α! Σείς είσαστε, κύριε Κυριαζίδη;... Με συγχωρείτε πού άργησα να σας άνοίξω... Περάστε...

—Μά... έχετε κόσμο;... δεν τόξερα...

—Ναι, τα κορίτσια έχουν τις φίλες τους.

—Τότε να φύγω... δεν είμαι καλεσμένος...

—Τί λέτε κεί!... 'Εσείς να φύγετε; Μά ξένος είσαστε... αρσ στρατηγό, πού έννοούσε

να τον παραλάβη, έρριξε μερικές ματιές στη σάλλα και στο παραπέρα σαλόνι... Κοκώ όμως δεν είδε πούθενά. Θά κουθένιασε σε καμμιάν άκρη, άθέατη άπ' τις πόρτες...

—'Όσα κορίτσια πήρε τό μάτι του, τα έγνωρίζε. Μόνο ένα τού φάνηκε άγνωστο. 'Ορθο, ψηλό, με μαλλιά χρυσόξανθα, με άπλη, με κομψή τουαλετίτσα ρόζ, τόν είχαν στη μέση ή κόρες τού Χρύση και τού μιλούσαν με μεγάλη διάχυσι. 'Αλλά τό άγνωστο κορίτσι — έκει στο πέρα σαλόνι — ήταν γυρισμένο πούς τό παραθύρο, κι' από τα νύα πού έθελπε, ο Δήμος δεν μπορούσε να κρίνη, παρά μόνο πώς είχε ώραίο σώμα. Ποιά να ήταν;

Κάθισε κι' ο στρατηγός τόν άρχισε πολιτικά. 'Ο Δήμος όμως άνηφόσε αυτό τό μαρτύριο, γιατί από στιγμή σε στιγμή περίμενε την Κοκώ νάρθη να τον γλυτώση. Η κυρία Χρύση, τα κορίτσια πού την είδαν, θά της έλεγαν βέβαια πώς ήρθε κι' ένας πετεινός. Και θά ψαχνε και θά τόν έβρισκε.

Και να τί! Δεν πέρασαν ούτε τρία λεπτά και φάνηκε στην πόρτα.

—'Ψι!... έδώ είσαι; 'Ο Δήμος πετάχτηκε.

—'Α, με συγχωρείτε, στρατηγέ μου! 'Η δνς Νικολαΐδη μου γνέφει πώς κάτι θέλει να μου πής. Μιά στιγμή, θά ξαναγυρίσω.

—'Ετρεξε στην πόρτα, πήρε την Κοκώ και βγήκαν στο χόλλ.

—Λέγε μου, για τό Θεό!... Καλά;

—'Οχι και τόσο, καμένη... —'Ε;... γιατί;

—'Ελα, έλα να σοι τα πω... Κάθισαν σ' ένα ξύλινο καναπέδακι, πού μόλις τους χώρουσε, κι' ή Κοκώ άρχισε θλιθερά:

—Δεν την πρόφτασα!... 'Η ράφτρα μου, πού ανάθεμα την, ήρθε την ώρα πού έτοιμαζόμουν να φύγω... Κι' ως να μάς δείξη τα φυρουρίνια και να συζητήσουμε τό σχέδιο — εγώ ήθελα τούτο, ή μαμά τό άλλο, ή ράφτρα τό δικό της — καταλαβαίνεις, ή ώρα πέρασε, κι' όταν έφθασα στο 'Ακροπόλ, πεντέμιση πεία, μου είπαν πώς ή οικογένεια Ψαλτή βγήκε!

—'Ω, δυστυχία!... Και δεν ρώτησες πού πήγε, πότε θά γυρίσει;... —Δεν ήξεραν... —Και τώρα; —Πές μου εσύ. Να ξαναπάω; Και πότε;

—Νά πάρη ο διάβολος τη ράφτρα σου! —Και να τη σπκώση! Μά τί θά κερδίσαμε μ' αυτό;... Να πάω αύριο τό πρωί; —Δεν ξέρω, δεν ξέρω τίποτα!... Καμένη Κοκώ, θάλασσα μου τάκανε! 'Αφού ήταν τέτοια δουλειά, ή ράφτρα σου έπρεπε να τη διώξεις! —Τί να σοι κάμω;... Δεν φανταζόμουν...

Δεν τό περίμενε πώς τό μεγάλο «πρόβλημα» θά τό έλυνε με τόση εύκολία ή καμαρίερα! Θάμπαινε. Δεν μπορούσαν να τόν διώξουν.

—Ποιές είναι; ρώτησε, καθώς άφινε τό κατέλλο του κι' ή καμαρίερα τού ξεσκόνιζε τα παπούτσια.

Τού είπε μερικά δνόματα.

—Είνε κι' ή δεσποινίς Νικολαΐδη;

—Μάλιστα... δεν είναι πολλή ώρα πού ήρθε...

—'Α, ώραία!

—Ποιός είναι, Κατερίνα; άκούστηκε από τό χόλλ μια γυναικεία φωνή.

—'Εγώ, εγώ, κυρία Χρύση!... άποκρίθηκε άμέσως ο Δήμος, μπαινοντας. Με συγχωρείτε πολύ... Δεν τόξερα πώς έχετε κόσμο... Θέλησα να φύγω... αλλά δεν μάφησε ή Κατερίνα.

—Κι' έκαμε πολύ καλά! είπε ή κυρία Χρύση. Δεν θά σε καλέσω με γιατί θάταν μόνο κορίτσια. 'Αλλ' άφού ήρθε κατά τύχη...

—Κι' είχα καλόν τύχη, βλέπω...

—Ναι! θάσαι ο μόνος πετεινός... παρ' ντόν! 'Ο μόνος κύριος μέσα σε τριάντα ντεμουαζέλες.

—'Ελα μέσα!

Μπήκαν πρώτα σ' ένα σαλονάκι, όπου καθόταν κι' ο κύριος Χρύσης — ένας άπόστρατος στρατηγός, πολύ φλύαρος.

—'Ο! ώ! έκαμε κι' ο Δήμος φαιδρά. Δεν με περιμένατε, έ; —'Ελάτε και μαύρισε τό μάτι μας για καθυστερήσι! είπε μιά ζωηρή.

—'Α, όχι, δεν χορεύω! είπε ο Δήμος. Είθετε πολλές και... δεν μπορώ να κάμω εξαίρεσι.

—Έχεις δικη! είπε ο στρατηγός. Μπορεί να χορέψη τόσες... 'Αφήστε μου τον μένα, να μιλήσουμε σάν... άντρες, και πηγαίνετε σείς να χορέψετε, μεταξύ σας!

Τα κορίτσια έφυγαν. 'Αλλά πριν καθίσει κοντά στον φλύαρο στρατηγό, πού έννοούσε

μετά το περίμενε πώς τό μεγάλο «πρόβλημα» θά τό έλυνε με τόση εύκολία ή καμαρίερα! Θάμπαινε. Δεν μπορούσαν να τόν διώξουν.

—Ποιές είναι; ρώτησε, καθώς άφινε τό κατέλλο του κι' ή καμαρίερα τού ξεσκόνιζε τα παπούτσια.

Τού είπε μερικά δνόματα.

—Είνε κι' ή δεσποινίς Νικολαΐδη;

—Μάλιστα... δεν είναι πολλή ώρα πού ήρθε...

—'Α, ώραία!

—Ποιός είναι, Κατερίνα; άκούστηκε από τό χόλλ μια γυναικεία φωνή.

—'Εγώ, εγώ, κυρία Χρύση!... άποκρίθηκε άμέσως ο Δήμος, μπαινοντας. Με συγχωρείτε πολύ... Δεν τόξερα πώς έχετε κόσμο... Θέλησα να φύγω... αλλά δεν μάφησε ή Κατερίνα.

—Κι' έκαμε πολύ καλά! είπε ή κυρία Χρύση. Δεν θά σε καλέσω με γιατί θάταν μόνο κορίτσια. 'Αλλ' άφού ήρθε κατά τύχη...

—Κι' είχα καλόν τύχη, βλέπω...

—Ναι! θάσαι ο μόνος πετεινός... παρ' ντόν! 'Ο μόνος κύριος μέσα σε τριάντα ντεμουαζέλες.

—'Ελα μέσα!

Μπήκαν πρώτα σ' ένα σαλονάκι, όπου καθόταν κι' ο κύριος Χρύσης — ένας άπόστρατος στρατηγός, πολύ φλύαρος.

—'Ο! ώ! έκαμε κι' ο Δήμος φαιδρά. Δεν με περιμένατε, έ; —'Ελάτε και μαύρισε τό μάτι μας για καθυστερήσι! είπε μιά ζωηρή.

—'Α, όχι, δεν χορεύω! είπε ο Δήμος. Είθετε πολλές και... δεν μπορώ να κάμω εξαίρεσι.

—Έχεις δικη! είπε ο στρατηγός. Μπορεί να χορέψη τόσες... 'Αφήστε μου τον μένα, να μιλήσουμε σάν... άντρες, και πηγαίνετε σείς να χορέψετε, μεταξύ σας!

Τα κορίτσια έφυγαν. 'Αλλά πριν καθίσει κοντά στον φλύαρο στρατηγό, πού έννοούσε

μετά το περίμενε πώς τό μεγάλο «πρόβλημα» θά τό έλυνε με τόση εύκολία ή καμαρίερα! Θάμπαινε. Δεν μπορούσαν να τόν διώξουν.

—Ποιές είναι; ρώτησε, καθώς άφινε τό κατέλλο του κι' ή καμαρίερα τού ξεσκόνιζε τα παπούτσια.

Τού είπε μερικά δνόματα.

—Είνε κι' ή δεσποινίς Νικολαΐδη;

—Μάλιστα... δεν είναι πολλή ώρα πού ήρθε...

—'Α, ώραία!

—Ποιός είναι, Κατερίνα; άκούστηκε από τό χόλλ μια γυναικεία φωνή.

—'Εγώ, εγώ, κυρία Χρύση!... άποκρίθηκε άμέσως ο Δήμος, μπαινοντας. Με συγχωρείτε πολύ... Δεν τόξερα πώς έχετε κόσμο... Θέλησα να φύγω... αλλά δεν μάφησε ή Κατερίνα.

—Κι' έκαμε πολύ καλά! είπε ή κυρία Χρύση. Δεν θά σε καλέσω με γιατί θάταν μόνο κορίτσια. 'Αλλ' άφού ήρθε κατά τύχη...

—Κι' είχα καλόν τύχη, βλέπω...

—Ναι! θάσαι ο μόνος πετεινός... παρ' ντόν! 'Ο μόνος κύριος μέσα σε τριάντα ντεμουαζέλες.

—'Ελα μέσα!

Μπήκαν πρώτα σ' ένα σαλονάκι, όπου καθόταν κι' ο κύριος Χρύσης — ένας άπόστρατος στρατηγός, πολύ φλύαρος.

—'Ο! ώ! έκαμε κι' ο Δήμος φαιδρά. Δεν με περιμένατε, έ; —'Ελάτε και μαύρισε τό μάτι μας για καθυστερήσι! είπε μιά ζωηρή.

—'Α, όχι, δεν χορεύω! είπε ο Δήμος. Είθετε πολλές και... δεν μπορώ να κάμω εξαίρεσι.

—Έχεις δικη! είπε ο στρατηγός. Μπορεί να χορέψη τόσες... 'Αφήστε μου τον μένα, να μιλήσουμε σάν... άντρες, και πηγαίνετε σείς να χορέψετε, μεταξύ σας!

Τα κορίτσια έφυγαν. 'Αλλά πριν καθίσει κοντά στον φλύαρο στρατηγό, πού έννοούσε

μετά το περίμενε πώς τό μεγάλο «πρόβλημα» θά τό έλυνε με τόση εύκολία ή καμαρίερα! Θάμπαινε. Δεν μπορούσαν να τόν διώξουν.

—Ποιές είναι; ρώτησε, καθώς άφινε τό κατέλλο του κι' ή καμαρίερα τού ξεσκόνιζε τα παπούτσια.

Τού είπε μερικά δνόματα.

—Είνε κι' ή δεσποινίς Νικολαΐδη;

—Μάλιστα... δεν είναι πολλή ώρα πού ήρθε...

—'Α, ώραία!

—Ποιός είναι, Κατερίνα; άκούστηκε από τό χόλλ μια γυναικεία φωνή.

—'Εγώ, εγώ, κυρία Χρύση!... άποκρίθηκε άμέσως ο Δήμος, μπαινοντας. Με συγχωρείτε πολύ... Δεν τόξερα πώς έχετε κόσμο... Θέλησα να φύγω... αλλά δεν μάφησε ή Κατερίνα.

—Κι' έκαμε πολύ καλά! είπε ή κυρία Χρύση. Δεν θά σε καλέσω με γιατί θάταν μόνο κορίτσια. 'Αλλ' άφού ήρθε κατά τύχη...

—Κι' είχα καλόν τύχη, βλέπω...

—Ναι! θάσαι ο μόνος πετεινός... παρ' ντόν! 'Ο μόνος κύριος μέσα σε τριάντα ντεμουαζέλες.

—'Ελα μέσα!

Μπήκαν πρώτα σ' ένα σαλονάκι, όπου καθόταν κι' ο κύριος Χρύσης — ένας άπόστρατος στρατηγός, πολύ φλύαρος.

—'Ο! ώ! έκαμε κι' ο Δήμος φαιδρά. Δεν με περιμένατε, έ; —'Ελάτε και μαύρισε τό μάτι μας για καθυστερήσι! είπε μιά ζωηρή.

—'Α, όχι, δεν χορεύω! είπε ο Δήμος. Είθετε πολλές και... δεν μπορώ να κάμω εξαίρεσι.

—Έχεις δικη! είπε ο στρατηγός. Μπορεί να χορέψη τόσες... 'Αφήστε μου τον μένα, να μιλήσουμε σάν... άντρες, και πηγαίνετε σείς να χορέψετε, μεταξύ σας!

Τα κορίτσια έφυγαν. 'Αλλά πριν καθίσει κοντά στον φλύαρο στρατηγό, πού έννοούσε

μετά το περίμενε πώς τό μεγάλο «πρόβλημα» θά τό έλυνε με τόση εύκολία ή καμαρίερα! Θάμπαινε. Δεν μπορούσαν να τόν διώξουν.

—Ποιές είναι; ρώτησε, καθώς άφινε τό κατέλλο του κι' ή καμαρίερα τού ξεσκόνιζε τα παπούτσια.

Τού είπε μερικά δνόματα.

—Είνε κι' ή δεσποινίς Νικολαΐδη;

—Μάλιστα... δεν είναι πολλή ώρα πού ήρθε...

—'Α, ώραία!

—Ποιός είναι, Κατερίνα; άκούστηκε από τό χόλλ μια γυναικεία φωνή.

—'Εγώ, εγώ, κυρία Χρύση!... άποκρίθηκε άμέσως ο Δήμος, μπαινοντας. Με συγχωρείτε πολύ... Δεν τόξερα πώς έχετε κόσμο... Θέλησα να φύγω... αλλά δεν μάφησε ή Κατερίνα.

—Κι' έκαμε πολύ καλά! είπε ή κυρία Χρύση. Δεν θά σε καλέσω με γιατί θάταν μόνο κορίτσια. 'Αλλ' άφού ήρθε κατά τύχη...

—Κι' είχα καλόν τύχη, βλέπω...

—Ναι! θάσαι ο μόνος πετεινός... παρ' ντόν! 'Ο μόνος κύριος μέσα σε τριάντα ντεμουαζέλες.

—'Ελα μέσα!

Μπήκαν πρώτα σ' ένα σαλονάκι, όπου καθόταν κι' ο κύριος Χρύσης — ένας άπόστρατος στρατηγός, πολύ φλύαρος.

—'Ο! ώ! έκαμε κι' ο Δήμος φαιδρά. Δεν με περιμένατε, έ; —'Ελάτε και μαύρισε τό μάτι μας για καθυστερήσι! είπε μιά ζωηρή.

—'Α, όχι, δεν χορεύω! είπε ο Δήμος. Είθετε πολλές και... δεν μπορώ να κάμω εξαίρεσι.

—Έχεις δικη! είπε ο στρατηγός. Μπορεί να χορέψη τόσες... 'Αφήστε μου τον μένα, να μιλήσουμε σάν... άντρες, και πηγαίνετε σείς να χορέψετε, μεταξύ σας!

Τα κορίτσια έφυγαν. 'Αλλά πριν καθίσει κοντά στον φλύαρο στρατηγό, πού έννοούσε

μετά το περίμενε πώς τό μεγάλο «πρόβλημα» θά τό έλυνε με τόση εύκολ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

ΤΡΕΙΣ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΜΠΟΕΜ

Η δόξα του τραγουδιστή Μάκ Νάμπ και το μαρτύριό του. Ο νευρικός βήχας που τον έκανε να σπαρταράει. Το κύνειο άσμα του. Μιά μοιραία νύχτα. Ο Ζυλ Ζουβ και η θαλάσσιμη μελαγχολία του. Πώς τον έκλεισαν στο φρενοκομείο. Ο Τενσάν και η αιώνια ανέχεια του. Πώς πούλευσε όλα τα υπάρχοντά του. Μαρτυρικά χρόνια δυστυχίας, κτλ.

ΔΕΝ υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι από τον «Μαύρο Γάτο», το περίφημο φιλολογικό καμπαρέ των Παρισίων, βγήκανε μερικοί από τους γνωστότερους συγγραφείς Γάλλους ποιητές και πεζογράφους. Ο Έλληνος Γάλλος ποιητής Ζαν Μωρέας, ο Μορίς Ντονβάλ, ο Φρανσουά Κοπέ, ο Βίκτωρ Μαργκερίτ και τόσο άλλοι διάσημοι άνθρωποι των γραμμάτων στον «Μαύρο Γάτο» φανερώθηκαν για πρώτη φορά, στις αβούσσες του ιστορικού αυτού καφετέρου πρωτοδιάβασαν τραγούδια ή πεζογραφήματά τους.

Πόσοι όμως από τους στενοί συννεργάτες του Ροδόλφου Χαλί, του ιδρυτού και διευθυντού του «Μαύρου Γάτου», δεν είχαν τέλος θλίβερό και πρόωγο, πριν προφτάσουν να δουν να πραγματοποιούνται τα όνειρά τους, ή χωρίς να αξιοποιούν τα αποκτήσαν δόξα και πλούτο. Τη μελαγχολική ιστορία των ανθρώπων αυτών, που ήταν άξιοι πολύ καλύτερης τύχης, θα σας αφηγηθούμε σήμερα με λίγα λόγια.

Ένας από τους εξιπνότερους «σανσόνες» του «Μαύρου Γάτου» ήταν και ο Έδουάρδος Νταμπέ, που γνωστός με το κομικό ψευδώνυμο Μάκ Νάμπ. Ο τραγουδιστής αυτός κατόρθωσε, σε ηλικία εξοχισμένων, να αποκτήσει φήμη σχεδόν παγκόσμια, χάρις στο δημοτικό πνεύμα του και τον τρόπο με τον οποίο έλεγε τα τραγούδια του. Και σήμερα ακόμα, στο Παρίσι, όταν θέλουν να πουν για κάποιον ότι είναι τύπος εύχρηστος και διασκεδαστικός σε παρέα, τον αποκαλούν Μάκ Νάμπ.

Ο Μάκ, όμως, ήταν ένας νέος άρχος, κακεντώς φιλάσθενος. Η παραμυθητική κόπως τον κατέβαλε και τον έκανε να τον πιάσει ένας νευρικός βήχας που τον έπληγωνε κάτω... Φαντασθήτε τώρα το μαρτύριο του άρρωστου αυτού νέου που ήταν υποχρεωμένος να ξενιττεί κάθε βράδυ σχεδόν ως το πρωί, σπάζοντας το στήθος του με την απαγγελία διαφόρων τραγουδιών. Οι γιατροί και οι φίλοι του του έλεγαν να μη κοιμάται τόσο. Μά ο Μάκ Νάμπ δεν ήθελε να αποκοινηθεί τις συμβουλές τους.

Το ξέρω πως θα πεθάνω νέος! τούς έλεγε. Ας προσφάσω τουλάχιστον να χαρώ τη ζωή μου, να πω ότι έχω να πω! Τι να την κάνω τη ζωή, όταν πρόκειται να την περάσω κλεισμένος σε ένα κελό δουλειάς, μακριά από την κίνησή της

Μονιότοπος, μακριά από τον αγαπημένο μου «Μαύρο Γάτο»!... Ωστόσο, οι φίλοι του επέμεναν ότι έπρεπε να εγκαταλείψει το εξαντλητικό αυτό επάγγελμα, αν δεν ήθελε να μετανοήσει μια μέρα πικρά... Φαίνεται ότι τα άπιστοδοξα προγνωστικά τους επηρέασαν στο τέλος τον Μάκ Νάμπ, ο οποίος, ένα βράδυ, που ένοιωσε τον ξαπτό του περισσότερο κουρασμένο από κάθε άλλη φορά, αυτοσχέδιασε να έμμετρο επίκεντρο τον καθισμένο σε ένα απόμερο τραπέζι του «Μαύρου Γάτου».

Το τραγούδι αυτό, το οποίο ο Μάκ απέγγειλε το ίδιο κούλας βράδυ στο καμπαρέ, στάθηκε, από μια τραγική σύμπτωση, το κύκνειο άσμα του σατυρικού ποιητού...

Από την πρώτη κιόλας στροφή του, που αποτελούσε παρωδία ενός από τα περιφημότερα τραγούδια του Άλφρεδού ντε Μυσέ, οι πελάτες του κέντρου άρχισαν να σπαρταράνε στα γέλια. Ο επικηδεύς του Μάκ Νάμπ άρχισε έτσι:

«Φίλοι μου, σαν πεθανώ, στον τάφο μου άπάνω να βάλετε ένα γάτο μαύρο σαν την καπνιά, και όχι μια τίτλα!...»

Κάθε νέα στροφή του τραγουδιού αυτού, προκαλούσε και καινούργια έξαρση της εϊθιμίας των παριζι-

μένων. Μόλις όμως ο Μάκ Νάμπ τελείωσε το ποίημά του, τον ξαπώσε ξαφνικά ένας δυνατός βήχας, ένας βήχας που τον έκανε να σπαρταράει, μελανιασμένος, στο πάτωμα, ένας βήχας που του έφερε αιμόπτυση... Και ο σατυρικός αυτός τραγουδιστής, ξεψύχησε κείνο το βράδυ, ανάμεσα σε μια λήκη τηχτού αίματος, μπρος στους έμβροντους πελάτες του εϊθιμου κέντρου, χωρίς να έχει ακόμα συμπληρώσει τα είκοσι πέντε χρόνια της ζωής του!...

Ο ποιητής Ζυλ Ζουβ, μια άλλη δόξα του «Μαύρου Γάτου», δεν πέθανε τόσο νέος, όπως ο Μάκ Νάμπ. Με τη διαφορά ότι η ζωή του ανθρώπου αυτού στάθηκε τόσο μαρτυρική, ώστε πολλές φορές ο Ζυλ παροκάλυψε τον θάνατο νάρθη να τον λυτρώσει από το μαρτύριό του.

Ο Ζυλ Ζουβ, με το ασύμμετρο κρανίο του, με τα μογγολικά μάτια του, με την έκφραση της πικρίας και του πόνου που ήταν διαρκώς χυμένη στο πρόσωπό του, με το σκληρό δάδισμά του, έδινε εϊθής εξ αρχής την εντύπωση ανθρώπου που τον βαρύνει μια φοβερή κατάρα ή που έχει ανοιγμένη στην καρδιά μια θαλάσση, αγία-τρευτή πληγή. Κανείς δεν τον εί-

δε ποτέ να χαμογελάει, κανείς δεν μπορούσε να καιχηθεί ότι άκουσε από τα χείλη του την ιστορία της ζωής του.

Πολλοί έλεγαν ότι ο Ζυλ είχε κάνει ένα έγκλημα στον τόπο του, μια μακρινή επαχθία του Βελγίου, και ότι από τότε η ανάμνησής αυτή τον κυνηγούσε παντού και πάντα, τυραννικός εϊφιάλης, και δεν τόν άφηνε να νοιώσει τη χαρά της ζωής. Κανείς, όμως, δεν μπορούσε να πιστοποιήσει αυτή τη διάδοση...

Όπως και αν έχει το πράγμα, ο Ζουβ ήταν πάντοτε συνδρομικός και μελαγχολικός. Και τα τραγούδια του — περίφημα τραγούδια, χάρις στα οποία πήρε κάποτε τον τίτλο του «πρίγκιπας των άστεγων ποιητών της Μονιότοπος»! — ήταν όλα ποιήματα από μια άγία τη μελαγχολία, από βαρεία θλίψη. Ο Ζυλ εξμινούσε στα ποιήματά του αποκλειστικά την τρέλλα, την απόγνωση, την άβυσσο, την συμφορά. Η «Σειρήνη» με μια νεκροκεφαλή θεωρείται μέχρι σήμερα άριστο έργομα μακάβριος ποιήσεως...

Το τέλος του παράξενου αυτού ανθρώπου, ήταν τέτοιο άκριβος όπως το περιέμεναν όλοι οι γνωστοί του... Ένα βράδυ, οι πελάτες του «Μαύρου Γάτου» πληροφορήθηκαν με λύπη τους ότι ο μελαγχολικός ποιητής είχε τρελλαθεί και ότι αναγκάστηκαν να τον κλείσουν σε ένα φρενοκομείο!

Τα χρόνια πέρασαν... Ο «Μαύρος Γάτος» έκλεισε, για να παραχωρήσει τη θέση του στα μπαρ και στα ντάνσιγκ... Η θύελλα του πανευρωπαϊκού πολέμου έξοπασε πάνω από την κατεκτημένη ανθρωπότητα — και ο Ζυλ Ζουβ εξακολούθησε να ζει, τρελλός όμως, τραγικό λείψανο μιας εποχής τόσο κοντινής με και τόσο μακρινής... Ο θάνατός γέλωσε, τέλος, τον Ζυλ από το μαρτύριο της ζωής του λίγους μονάχα μήνες πριν από την υπογραφή της ανακωχής...

Θλιβερό ήταν και το τέλος του Άλμπέρ ντε Τενσάν, ενός από τους δημοτικούς λιβελλογράφους της εποχής μας.

Η αλήθεια, ωστόσο, είναι ότι ο Τενσάν έφερε μόνοι του όλες τις ευθύνες για το κατέστημά του. Τα χρήματα που κέρδιζε γράφοντας διηγήματα στα σατυρικά περιοδικά της εποχής του ή κάνοντας διαλέξεις στον «Μαύρο Γάτο», — διαφόροι σκανδάλων εξ αιτίας της ελευθεροστομίας τους και των σχολιασμένων μελών της Παρισιανής κοινωνίας, — τα λεφτά, λοιπόν, που βγαίε ο Τενσάν ήταν άδικα για να τον βοηθήσουν να περάσει μια ζωή άνετη και να σχηματίσει, μάλιστα, μια άριστη καλή περιουσία για τα γεραιάτα του...

Μά ο Άλμπέρ ήταν τρομερό σπάταλος και φιλήδονος. Ποτέ δεν

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η 14^Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

(ΟΙ ΚΕΡΔΙΣΑΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ)

Στις 5 μ. μ. της περασμένης Τετάρτης 28 Φεβρουαρίου έγιναν εις τα Γραφεία μας η 14^η κλήρωση δια την διανομή των δώρων του «Εβδομαδιαίου Λαχείου της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»» παρισταμένων πολλών λογίων, δημοσιογράφων και πολλών αναγνωστών μας.

Από την κληρωτίδα εις την δ-ποίαν είχαν τεθεί όλοι οι αριθμοί, οι δημοσιευθέντες εις τα φύλλα της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» άνεσώθησαν κατά σειράν οι εξής αριθμοί από την χαριτωμένην δεσποινίδα Εύφημιν Τσιρανδίου:

«Ο α' αριθμός 4157, όστις κερδίζει εν εϊγνος υποδημίων. «Ο β' 5050, κερδίζει εν εϊγνος κλήσεις μεταξωτές ή εν εϊγνος γάντια. Οι τέσσαρες επόμενοι αριθμοί 26030, 25352, 15519, 5918, ότινες κερδίζουν από μια γραβάτα μεταξωτή και οι δύο τελευταίοι αριθμοί 13299 και 298, ότινες κερδίζουν από μια γραβάτα.

Επίσης πάντες οι αριθμοί οι λήγοντες εις 57 (ήτοι εις δύο τελευταία ψηφία του α' αριθμού 4157) κερδίζουν ένα εν Ημερολόγιον του «Μπουκέτου» της άρεσκείας των τυχερών.

Όσοι εκ των επαρχίων κερδίζουν δώρα πρέπει να μας αποστείλουν τα δελτία με τους κερδίζοντας αριθμούς και θα λάβουν τα δώρα των.

Η 15^η κλήρωσις του «Εβδομαδιαίου Λαχείου της «Οικογενείας»» θα γίνει και πάλιν εις τα Γραφεία μας (Λέκα 7) την 5 μ. μ. της Τετάρτης 7 Μαρτίου. Όσοι επι-

θυμούν δύνανται να παρενθούεν εις αυτήν.

Επίσης όσοι εκ των αναγνωστών των επαρχίων κερδίζουν διδύμια, πρέπει να μας αποστείλουν τα σχετικά δελτία με τους κερδίζοντας αριθμούς, αναγράφοντας επί του δελτίου και το όνομά των καθάρα. Θα παραλάβουν δε τα διδύμια των από τα υποκαταστήματα της επαρχίας των εις τα όποια θ' αποσταλή — επί τούτου — μετά σχετικού ονομαστικού καταλόγου και επεξηγηματική εγκύκλιος.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Δημοσιεύουμεν και στο φύλλο αυτό συνέχεια των ονομάτων των τυχερών του «Εβδομαδιαίου Λαχείου της «Οικογενείας».

Οι κ. κ. Σπ. Α. Δουαντίτης, Ένταϊθα, Μ. Σαβούρης, Σιολένσκη 13 Ένταϊθα, Ι. Λαμπρόπουλος Θεσσαλονίκη, Δ. Έλευθεριάδης Θεσσαλονίκη, Ι. Παπαϊωάννου, Μιτλήνη, έκέρδισαν από ένα Ημερολόγιον του «Μπουκέτου».

Η δισ. Πηνελόπη Παπαδάκη, Τρεμαδάς Κρήτης, έκέρδισε δυ. 50.

Οι «Όλγα Δημιοπούλου, Εύδοξον 61, Ένταϊθα, Σ. Φωτιάτολος, Αστέρωνος 43, Ένταϊθα, Στ. Βουδούρης, Πειραιώς, Γ. Παπαδάκης, Σάνθη, έκέρδισαν από ένα Ημερολόγιον του «Μπουκέτου».

Ο κ. Μιχαήλ Κουτίνας εκ Βόλου έκέρδισε μια γραβάτα.

Οι Αθμ. Παρίσιος, Σέρφον 5, Αθήνα, Α. Δούνα, Βουλής 7,

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλ. 21-419)

Διευθυντής: ΚΑΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικία) Χαλάνδρι.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΟΥ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Εσωτερικού δι' εν έτος Δρχ. 200 Η Εξωτερικού Δολάρια 6
Εξάμηνος 100 Η Αμερικ. 6
και δι' όλην την Αφρικήν και Βελγικόν Κογκό έτησια συνδρομή σελίνια 30
ΑΙ έπιστολαί και τα χρηματικά έμβόλαια δέον ν' απευθύνωνται προς τον
Ιδιοκτήτην της «Οικογενείας» κ. ΚΑΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.

Τιμή έκαστου φύλλου Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Έν Άμερική Mr D. Stroumbos 602 W. 137th Str (Apt. 41) New York city, εν Αιγύπτω — Σουδάν κ. κ. Χαϊταδόπουλος Σαράνης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandria, και εν Βελγικόν Κογκό κ. κ. Γεωργ. Άντωνιάδης B. P. 415 Elisabethville Congo — Βελγ. όπου δέον ν' απευθύνωνται οι ενδιαφερόμενοι.

Ένταϊθα, Βικτωρία Καρδαμάτη, Ηράκλειον Κρήτης, Έρασμία Βαγίση, Βόλος, Έλένη Ίνταρ, Θεσσαλονίκη, Γ. Παπαστεφάνου, Κατερίνη, Άνδρέας Κασιβέλος Στυλς, Νέος Γρανός, Θεσσαλονίκη, Σπ. Χατζησπύρου Σάνθη, Στέφ. Κουμπιπαζιώτης Κρήτη, Χρ. Τελιδής, Πειραιώς, Κ. Μπαμπινιώτης, Ένταϊθα, Έλένη Λεϊση, Ένταϊθα και Γ. Τσετελόγλου, Ένταϊθα, έκέρδισαν από ένα Ημερολόγιον του «Μπουκέτου».

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

«ΓΙΑΜ' ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗ!»

Τόν παλιόν καιρό, οι Κουντουριώτες είχαν την συνήθεια να ξυρίζονταν με κρύο νερό, για να δείχνουν κι' έτσι ακόμη την παλλημασία τους.

Οι μπαρμπερόδες της Ύδρας ήξεραν τήν ιδιότητα τους αυτή κι' άμα τους έλεγε κανείς πελάτης τους: «Γιάμ' Κουντουριώτη», δηλ. «έμια Κουντουριώτης», τόν ξυρίζαν μόνο με κρύο νερό.

Κάποτε μπήκε σ' ένα υδραίο κουρείο κι' ένας πελάτης που δεν τόν ήξερε ο μπαρμπερός. Ο μπαρμπερός ρώτησε τόν καινούριο πελάτη του, πως θέλει να τόν ξυρίσει, με κρύο ή ζεστό νερό. «Γιάμ' Κουντουριώτη» τού απάντησε ο πελάτης.

Ο μπαρμπερός τότε, αφού τού βρέξε τα γένεια με κρύο νερό, άρχισε να τόν ξυρίζει. Ο πελάτης, στην αρχή βάσταξε τούς πόνο, αλλά όταν έκανε ο μπαρμπερός να τού κόψει τα γένεια τού λαιμοκόψαζε: «Ρε βλά, Σγάμ' καθ' αυτό Κουντουριώτη! Γιαμ' Κουντουριώτη γά Γκρούα, Βρε όγιε ντε γκρούχει! Αηλαδή: «Βρε αδελφέ, δεν έμια γνήσιος Κουντουριώτης. Είμαι Κουντουριώτης άπ' τη γυναίκα μου... Βάλε νερό ζεστό».

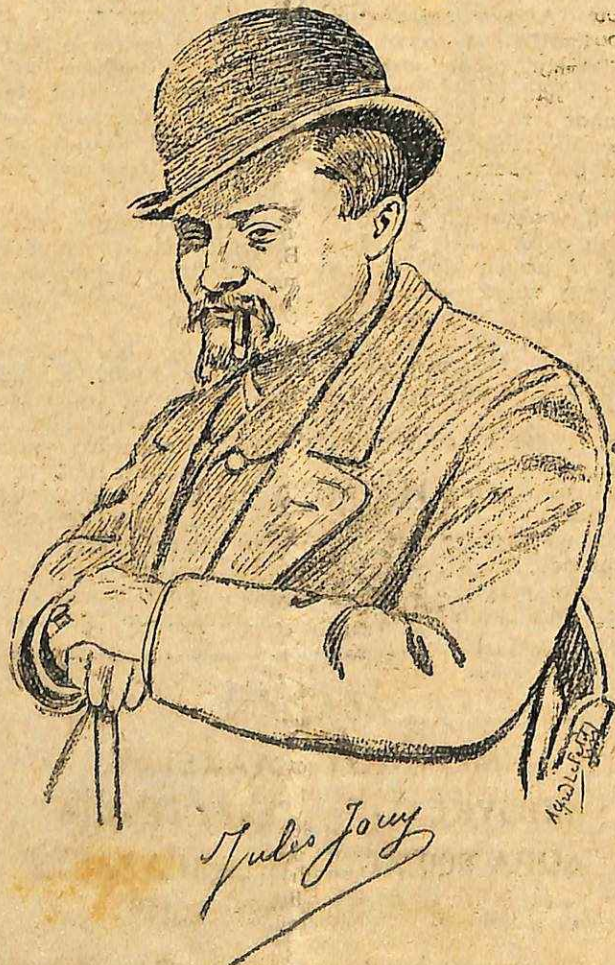
ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο ΕΚΠΕΣΜΟΣ ΤΩΝ ΚΑΟΥ-ΜΠΟΥ

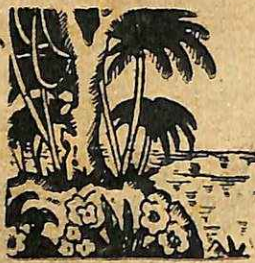
Πρό δύο-τριών ετών το Χόλλυγουντ ήταν γεμάτο Κάου-μπου, παλληκάρια δηλαδή της υπαίθρου χώρας με τις ιδιόρρυθμες στολές τους, με τα πλατύγυια καπέλλα και τα μακρά σαφουάνια τους, περιφορι καβαλλάρηδες και λεβέντες.

Αλλά η μόδα έπεσε κι' ένας ένας οι Κάου-μπου φεύγουν από το Χόλλυγουντ και γυρίζουν στα χωράφια και τις φάρμες (αγροκτηματά) τους. Μένει μόνον στο Χόλλυγουντ ο δ. Κέν Μπάιναντ για να κλαίη την μοίρα του.

— Άλλοτε, λέει ο Κέν, έπαρνα 15.000 δολάρια την εβδομάδα. Τώρα γυρίζω στους δρόμους άνηγος και άπένταρος... Δεν έκαρτασμε κεφάλι. Μόνοι μας χαλάσαμε τη δουλειά μας, γιατί τήν ψευτιάσαμε. Οι σπηνοέτες μας έβαζαν να παίξουμε σε φίλα ήθηλα και ψευτιά. Παίξαμε όχι στην ύπαιθρο, στα βουνά και τούς κάμπους, άπου είναι το στοιχείο μας, αλλά στα στούντιο, μέσα σε τεχνητόν διάκοσμο. Έτσι λίγο-λίγο έκαρτίστην η τέχνη μας κι' ο κόσμος έδοκείμνε τα γλυκανάλατα φίλα με τούς Κάου-μπου του γλυκού νερού.

Ο Ιούλιος Ζουβ

ΑΝΤΙΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ

ΕΝΑΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ ΚΑΝΑΚΩΝ!

Πώς ο Κανάκος Μοσσε έπανεστάτησε κατά της φυλής του. Τα φρικώδη εγκλήματά του. Η άποτυχία των διαφόρων έστρατειών εναντίον του. Η τραγική τύχη ενός τουμπερού νέου. Η εμφάνισις του Μοσσε στο συμβούλιο των άρχηγων. Πώς τους τρομοκράτησε έλους. Μια άφροδη προσκλησις. Όπου παρ- λύνει τα χέρια των τζοζτών, κτλ. κτλ.

ΟΙ Κανάκοι είναι μια από τις άγριες φυλές, που κατοικούν στα ένδοτερα της Αφρικής και που εξακολουθούν να διατηρούν τα πρωτόγονα ένστικτά τους και τους παλούς βάρβαρους νόμους των, χωρίς να επηρεασθούν διόλου από τα ευρωπαϊκά φώτα του Ενωμένου Πολιτισμού. Και αν το έθιμο της ανθρωποφαγίας έχει εξαφανιστεί σήμερα απ' όλη σχεδόν την Αφρική, οι Κανάκοι είναι οι μόνοι μαύροι, οι οποίοι έχουν ακόμα τη φρικτή συνήθεια όχι μονάχα να τρώνε τους λευκούς που πέφτουν στα χέρια τους, αλλά και ν' αλληλοτρώγονται μεταξύ τους!

Φαντάζεστε, τώρα, τι είδους άνθρωποι έπρεπε να είναι εκείνοι που θα κατώρθωναν να τρομοκρατήσουν τα ανθρωπόμορφα αυτά τέρατα και να τους επιβλήθουν σε βαθμό να τον σεβάσσουν και να τον αναγνωρίσουν για ανώτερο όν! Ο άνθρωπος αυτός ονόμαζε — κι' έτυχε γι' εμένα και αυτός ένας Κανάκος! Τη ζωή, λοιπόν, και τα κατορθώματα αυτού του άντρου, σπουδάζει το ενδιαφέρον των φρεσιογνομιών, που έχει στείρει, πριν από λίγα χρόνια, τον τούμο στην ψυχή των ανθρωποφάγων συμπατριωτών του, θα σας εξιστορήσουμε σήμερα. Τις πληροφορίες που θα σας δώσουμε σχετικά με την αιματηρή δράση του Μοσσε — έτσι λεγόταν αυτός ο επαναστάτης — πληροφορίες δικτικές κι' εξακριβωμένες, τις παραλαμβάνουμε από το ρεπορτάζ ενός Γάλλου δημοσιογράφου, ο οποίος έκανε τελευταία, μια μεγάλη περιοδεία στην Αφρική.

Ένα πρωί, οι Κανάκοι έληγοντο κατόπιν του ότι ένας από τους δικούς τους επανεστάτησε, χωρίς λόγο και άφορο, κατά των υιών και των γόνων, κηρύσσοντας συγχρόνως τον πόλεμο εναντίον όλων των φυλών του. Ο άντρου αυτός ήταν ο Μοσσε, ένας πανήγυρς, όραιο- και ούτως ή άλλως, ένας από τα πιο γενναία παλληκάρια της περιοχής. Από τη στιγμή που ο Μοσσε άποράσισε επαναστάσι εναντίον όλων των φυλών του, άρχισε να ληστεύει και ν' απειλή τους πατριώτες του, να κλέβει τις γυναίκες τους, χωρίς να τους πληρώνει την... κανονική αμοιβή, και να τις σφάζει και να τις τρώει χωρίς να στείλει στους μάγους τα στήθη των θυμάτων του, σύμφωνα με τα καθιερωμένα. Όλα αυτά αποτελούσαν για τους Κανάκους εγκλήματα άσυγχωρητα.

Οι διάφοροι άρχηγοι έκαναν τότε συμβούλιο και, αφού κατέκριναν τη διαγωγή του άντρου, προσκάλεσαν, φιλικότατα, το Μοσσε να δηλώσει μετάνοια και να υποταχθεί στους νόμους της φυλής του. Μα ο Μοσσε απάντησε στο συμβούλιο των φυλάγων ότι δεν αναγνώριζε καμιά άλλη εξουσία... εκτός από

την δική του! Οι μάγοι θεώρησαν τότε καθήκον τους να επέμβουν και αυτοί και να χρησιμοποιήσουν όλα τα γνωστά και άγνωστα μέσα για να εκμηδενίσουν τον επαναστάτη. Τού χάκου, όμως, έστησαν δωμους και «ταμπόν» στα κυριότερα σημεία της περιφέρειας. «Οι» αυτά τα έθωρια δεν έπαιναν στον καταραμένο τον Μοσσε, ο οποίος συνέχισε ανενόχλητος τα κατορθώματά του, περιφρονώντας τη σεβαστή δύναμη των μάγων!

Εκείνοι που στενοχωριόντουσαν περισσότερο από την αντίστασή του Μοσσε, ήταν οι γέροι, οι άνθρωποι, δηλαδή, που πέρασαν όλη τη ζωή τους με τον φόβο των πνευμάτων του κακού. Οι... θεοφοβούμενοι αυτοί τύποι υπόφεραν, όταν έβλεπαν πως η φυλή τους έβγαλε ένα τέτοιο προδότη, άρνητη τόν παραδόσεων και καταλυτή των νόμων. Και το πιο τρομερό ήταν πως οι νεώτεροι δεν μπορούσαν να κρίνουν τον θάνατό τους για τον επαναστάτη, που τον θεωρούσαν πραγματικό ήρωα!

Οι Κανάκοι άποφάσισαν να οργανώσουν έκστρατεια κατά του Μοσσε. Μα ο αντίπαλός τους έβλεπε φυλάγεται από τις κακοτοπιές, να αποφεύγει τις παγίδες, να γλιστρώνει σαν χέλι μέσα από τα χέρια των δικαίων του — χωρίς να τον βρίσκουν τα βέλη τους, χωρίς να πατάει στα δηλητηριώδη αγράδια, που σκόρπισαν στον δρόμο του, χωρίς να τρώει από τους καρπούς, στους οποίους οι μάγοι στάλαζαν, με μια βελόνα, ένα χυμό από βοτάνια που είχαν τη δύναμη να προκαλούν μέσα σε λίγες ώρες παράλυσι του εγκεφάλου!

—Ο άνθρωπος αυτός θα είναι ο διάβολος προσωποποιημένος! Έλεγαν οι Κανάκοι. Ποτέ δεν θα μπορούσαμε να τον πιάσουμε ή να τον εξολοθρεύσουμε!...

Όστόσο, ορέθηκε ένας τρομερός

Ο Μοσσε εξακολουθούσε να κυτάζει περιφρονητικά τους Κανάκους...

νέος, ο οποίος ανέλαβε να ξεκάνει τον Μοσσε, αφού προηγουμένως οι προύχοντες του υποσχέθηκαν μεγάλες αμοιβές αν θα κατώρθωνε να επιτύχει τον σκοπό του. Και ο νέος αυτός όπλιστηκε σαν ασπίδα και ξεκίνησε για να ανακαλύψει το καταφύγιο του Μοσσε... Πέρασαν όμως μια, δύο, τρεις μέρες, μια βδομάδα χωρίς ο θαρραλέος αυτός Κανάκος να ξαναγυρίσει στο χωριό του. Ένα πρωί ορέθηκε το πτώμα του καρφωμένο σ' ένα δέντρο από ένα βέλος του άντρου!

Οι Κανάκοι τα χρεώστηκαν τότε για καλά. Κι' άποφάσισαν να κάνουν μια τελευταία διαδική προσάθεια για ν' απαλλαγούν από το Μοσσε, ο οποίος είχε άνωστατήσει τον ήρωο ρυθμό της ζωής του. Και συγκάλεσε νέο συμβούλιο όλων των άρχηγων, για να λάβουν άριστικά μέτρα κατά του άντρου.

Στο συμβούλιο αυτό, που έγινε σε μια μεγάλη πλατεία της Αόμπα, οι άρχηγοι άρχισαν να συζητούν με ζωηρότητα, εκθέτοντας ο καθένας τις απόψεις του — όταν ξαφνικά παρουσιάστηκε μπροστά τους ο ίδιος ο Μοσσε, εντελώς άοπλος, κι' ένα περιφρονητικό χαμόγελο ζωγραφισμένο στα παχιά χείλη του.

Ο τρόμος που προκάλεσε η εμφάνισις του Μοσσε ήταν τόσο μεγάλος, ώστε κανείς από τους παρισταμένους δεν σκέφτηκε να δομήσει να συλλάβει τον επικίνδυνο άντρου. Άπεναντίας, όλοι κύτταζαν έμβρόντιοι τον Μοσσε, χωρίς να τον λησιάσουν, λησιμονώντας ότι μοναδικός σκοπός της συγκεντρώσεώς τους ήταν ν' άποφασίσουν με ποιά τρόπο θα κατώρθωναν να αιχμαλωτίσουν τον επαναστάτη.

—Γιατί σιωπάτε όλοι; βροντοφώναξε ο Μοσσε. Δεν ζητάτε τίποτα

καιρό να με συλλάβετε, να με σκοτώσετε; Έμπρός, λοιπόν, τι κάθεστε και δεν χυμάτε πάνω μου, αφού είμαι άοπλος; Γιατί σάς πηγαίνω γιατί δεν τονμάτε να μ' άγρίσετε; Γιατί είμαι πιο δυνατός από σάς, γιατί με σέβαστε χωρίς να το θέλετε!... Ένας άνθρωπος, σαν και μένα, έχει το δικαίωμα να κλέβει και τα ζώα και τις γυναίκες σας, να βάσει φωτιά στις καλύδες σας και ν' άφησάει τους νόμους σας!... Και για να σάς άποδείξω ότι είμαι ανώτερος απ' όλους σας, σας προσκαλώ να ήρθετε, να με συναντήσετε, αβριο το μεσημέρι. Μένω κοντά στα «Τέσσερα Δέντρα», σ' ένα μέρος που δεν μπορεί να το βάλει ο νους σας... Θα καθήσω σ' ένα τούμ-τάμ με σταυρωμένα τα χέρια και θα σάς άφωσω να με σημάδεψετε με τα τόξα σας!... Κανένα, όμως, από τα βέλη σας δεν θα μπορέσει να με βρει!... Και τότε, όταν θα πεσείτε όλοι και θα με προσκυνήσετε!...

Και ο Μοσσε, αφού έπε αμέσως, έφυγε με αργό και περιφρανο βάδισμα, άφροντας τους άρχηγούς άλλους και φάνηκε από την κατάντη τους!

Την άλλη μέρα το μεσημέρι, έκοι Κανάκοι έφταναν στην τοποθεσία τα «Τέσσερα Δέντρα». «Οι» όλοι ήταν όπλισμένοι με δηλητηριώδη βέλη και μερικοί από αυτούς είχαν τουφέκια σνάιντερ — ένθιμο από μερικούς Εύρωπαίους περιηγητές, που είχαν πέσει στα χέρια τους πριν από λίγα χρόνια...

Ο Μοσσε περιέμενε, πράγματι, τους Κανάκους έξω από την καλύβα του, καθισμένος σ' ένα πελώριο τούμ-τάμ. Είχε βάλει το προσωπά του, σαν να έπρόκειτο να παρευρεθεί σε μια θρησκευτική τελετή.

—Καλώς όρίσατε! τους έλεγε. Και τώρα, μπορείτε να ορίσετε επάνω μου, για να θεβαιωθείτε ότι δεν με παίρνουν ούτε σφαίρες, ούτε βέλη και ότι είμαι προσηλωμένος από τα πνεύματα να σάς κυβερνήσω όλοι!...

Η καταληκτική απάντηση του Μοσσε, ο οποίος μιλούσε με τόση βεβαιότητα και ο οποίος αντίκριζε με τόση ψυχραιμία τον θάνατο, έκανε στην αρχή τους Κανάκους να άπισθοχωρήσουν με σεβασμό μπρος στον θαυμασμένο αυτόν άντρου!

Η σκέψις όμως, ότι αν γυρίαν άπρικοι στο χωριό, θα κινδύνωναν να θανατωθούν ως άναδρες, τους έδωσε θάρρος να πλησιάσουν περισσότερο τον άταραχο Μοσσε και να τον σημάδεψουν άλλος με το τόξο του και άλλος με το τουφέκι του...

Ο Μοσσε εξακολουθούσε να κάθεται άκίνητος στο τούμ-τάμ και να κυτάζει περιφρονητικά τους Κανά-

κους...

Και αυτή άκριβώς ή ψυχραιμία του, έκανε τους είκοσι μαύρους να χάσουν κάθε έπιβολή στον έαυτό τους... Χωρίς να δοθεί κανένα σύνθημα, έφριξαν όλοι συγχρόνως πάνω στον Μοσσε. Τα χέρια τους όμως έτρεμαν από την ταραχή τους, δεν μπορούσαν να σημάδεψουν καλά — και το αποτέλεσμα ήταν να σηκωθεί σε λίγο ο Μοσσε ήσυχος, χωρίς να έχει άπάνω του την παραμικρή γρατσουνιά!...

—Βεβαιωθείτε τώρα ότι είμαι ανώτερός σας; φώναξε ο Μοσσε. Πέστε και προσκυνήστε με!

...Κι' έτσι από κείνη τη μέρα, ο Μοσσε έγινε ο άρχηγός των άρχηγων των Κανάκων, χωρίς πεινά να τονμήση κανείς να του άμφισβήτηση τη δύναμή του...

Ο μεγαλοφυής αυτός τυχοδιώκτης — γιατί δεν υπάρχει καμιά άμφιβολία ότι έπρόκειτο περί ενός μεγάλου τυχοδιώκτη, ο οποίος, άν ζούσε στην Εύρώπη, θα μπορούσε να έχει άλλάξει την όψη του κόσμου... — κυβέρνησε δέκα δόκιμα χρόνια σαν δικτάτωρ, τους ανθρωποφάγους συμπατριώτες του, τρομοκρατώντας όλόκληρη τη φυλή του, άτιμώρητος και άνεξέλεγκτος.

Η φήμη της θηριωδίας του είχε άπλωθεί σ' όλη την Αφρική. Τα κατορθώματά του προκαλούσαν ρίγη άγαστικής σίας και σ' αυτούς τους ανθρωποφάγους!

Ο Μοσσε πέθανε πριν από τρία μόλις χρόνια και από φυσικό θάνατο, αφού δεν βρέθηκε κανείς τόσο τολμηρός, ώστε ν' άποπειράσει να τον δολοφονήσει. Ο λαός του του έκανε μεγαλοπρεπή κηδεία, πιστεύοντας βαθιά ότι έθαβε ένα Θεό. Συγχρόνως, όμως, από τα στήθη όλων των Κανάκων βγήκε ένας βαθύς στεναγμός άνακουφίσεως, επειδή γλύτωσαν, επί τέλους από την τυραννία του Μοσσε!...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΖΩΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ ΠΟΤΕ

Υπάρχουν ζώα που δεν κοιμούνται ποτέ σ' όλη τους τη ζωή; Άσφαλώς ναι.

Άπ' τα ψάρια π. χ. ο σολωμός και το χρυσόψαρο δεν κοιμούνται ποτέ. Άλλα ψάρια κοιμούνται μια φορά μόνο τον μήνα κι' ο ίππος τους αυτός διαρκεί μόνον 20 λεπτά της ώρας.

Άπ' τα τετράποδα δεν κοιμούνται σ' όλόκληρη την ζωή τους δώδεκα είδη πανταχών.

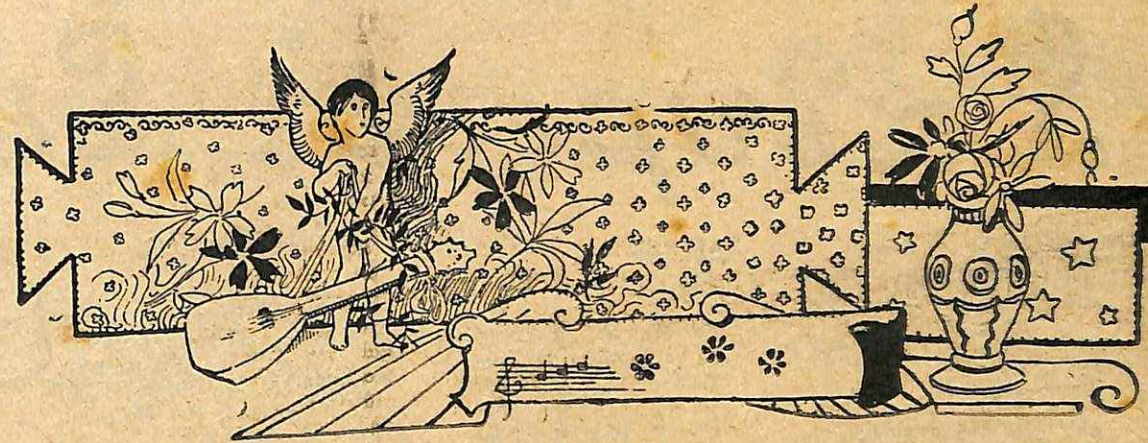
Άπ' τα έρπετα πάλιν υπάρχουν πέντε είδη τα οποία δεν δοκιμάζουν ποτέ μόνο την γλίσκα του... αιώσιου ύπνου!

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Είς τοις πύθιμα μνηστευθέντας εν Βόλο κ. Άθ. Παπαράνη έμπορον και δίδα Κούλα Καντογεωργή, εύχομαι ταχέαν στέμιν.

Εύχ. Θεοδωροπούλου

—Κόστας Α. Γερολημνίτης— Μαρία Ν. Ίωακείμ έδωσαν αμοιβή αν ύπόσχονταν γάμοι.

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕ!

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Το βάρος της καρδιάς μας είναι επάνω-κάτω 75 δράμα. Το μέγεθος της πάλι είναι περίπου ίσο με την σφιγμένη γροθιά μας.

Ένας άετός ζή χωρίς να φάει είκοσι όχτώ μέρες. Ένας κόνδορος — ένα είδος άετών της Ασίας — ζή 46 μέρες χωρίς να φάει.

Στη Γαλλία υπάρχουν περισσότερα σκυλιά απ' όσα υπάρχουν στην Γερμανία και στην Άγγλία μαζί.

Πολλά κουμπιά, που τα νομίζουμε κοκάλινα, είναι κατασκευασμένα από... πατάτες. Όταν βράσουμε πατάτες και ρίξουμε στον χυλό τους μερικά όξέα, έχουμε στην διάθεσή μας μια ήλη σκληρή σαν πέτρα.

Όταν το στρείδι είναι δεκαέντε ήμερών, το μέγεθός του δεν είναι μεγαλύτερο από το κεφάλι μιας καρφίτσας. Τα στρείδια που τρώμε είναι τουλάχιστον τεσσάρων χρόνων.

Στις Ίνδιες, διατηρείται μια ήση φωτιά που ανάβτηκε πριν από 1200 χρόνια, εις μνήμην της μεταναστεύσεως των Περσών από την Περσία στις Ίνδιες. Η φωτιά αυτή τροφοδοτείται με φρούτα πέντε φορές το είκοσιτετράωρο.

Η Ριβιέρα έξαγει κάθε χρόνο άνω άξιας 20 εκατομμυρίων φράγκων χρυσών. Η Άγγλία μόνον πληρώνει για άνω 60 εκατομμύρια δικές μας δραχμές κάθε χρόνο.

Η Νέα Γη μπορεί να όνομασθή και χώρα των ληνών. Στο μεγάλο αυτό νησί υπάρχουν 687 μεγάλες λίμνες και 30 χιλιάδες μικρές, που όλες μαζί καλύπτουν το ένα τρίτον της έκτάσεώς της.

Η δύναμις της πίεσεως του νερού δεν είναι άσημαντή. Αν κρατάσουμε ψηλά μια βότση και την άφήσουμε να στάζει κι' έπειτα βάλουμε το χέρι μας ένα μέτρο κάτω απ' αυτήν, είναι άδύνατο να υποφέρουμε τα χτυπήματα των σταγόνων επάνω στο ίδιο σημείο πολλήν ώρα. Όταν πέσουν τριακόσιες ή τετρακόσιες σταγόνες θ' άναγκασθούμε να τραβήξουμε το χέρι μας.

Η Βενετία είναι χτισμένη επάνω σε 118 νησάκια. Το Άμορτσιανι — άποδογραφισμένο κι' ο βασιλεὺς Λουδοβίκος Π'.

Άπ' όλους τους ποταμούς της Ελλάδος ο Όρινός έχει πιο πολλές παραποτάμους. Οι παραποτά-

μοί του είναι περισσότεροι από 2500.

Η πρώτη έξερευνητική άποστολή στον Βόρειο Πόλο έγινε στα 1500. Άρχηγός της ήταν ο Πορτογάλος Κόρτ-Ρεάλ.

Ένας Γερμανός στατιστικός λέει ότι, πότερα από 3 χιλιάδες χρόνια στους 221 κατοίκους της γης, οι 229 θάνατι γυναίκες κι' ο ένας, μονάχα άνδρας.

Άνακαλύφθηκαν μέσα σε Αιγυπτιακούς τάφους άστρες, με πολλές χορδές τελείως άπρόσβλητες απ' τον χρόνο που πέρασε. Ο ήχος τους είναι γλυκύτατος.

Η μεγαλειότερη σε όγκο και βαρύτερη Έβραϊκή Βίβλος βρίσκεται στο Μουσείο του Βατικανού. Ζυγίζει 320 λίτρες. Είναι όλόκληρη γραμμένη με το χέρι.

Το άρχαιότερο λεξικό του κόσμου έξεδόθηκε στα 1100 π. Χ. στην Κίνα.

Άπάνω σε μια μισητή τριζα μπορούμε να κρατάσουμε ένα βάρος 4 δραμιών, χωρίς να χυούμε κανένα φόβο πως θα κοπεί αυτή. Η καστανή τριζα σηκώνει βάρος 3 δραμιών και η ξανθή μόνο 2 δραμιών.

Στην Αλάσκα, αντί για κερσά, κανέναν ένα είδος ψάρια, αφού το άποξηράνουν. Το φως των φερών αυτών είναι πρώτης τάξεως κι' έχει δύναμη τριών κερσών.

Η Βενετία είναι χτισμένη επάνω σε 118 νησάκια. Το Άμορτσιανι — άποδογραφισμένο κι' ο βασιλεὺς Λουδοβίκος Π'.

Άπ' όλους τους ποταμούς της Ελλάδος ο Όρινός έχει πιο πολλές παραποτάμους. Οι παραποτά-

μοί του είναι περισσότεροι από 2500. Η πρώτη έξερευνητική άποστολή στον Βόρειο Πόλο έγινε στα 1500. Άρχηγός της ήταν ο Πορτογάλος Κόρτ-Ρεάλ.

σε 100 νησάκια και το Γένι άπάνω σε 26 νησάκια.

Ένα αινιό κόνδορος άξίζει πολλές εκατοντάδες άγγλικές λίρες. Μονάχα όχτώ αινιά κονδόρων ύπάρχουν στον κόσμο.

Τα θαυμάσιμα αινιά είναι τα αινιά του μεγάλου λιπαρόχονος. Υπάρχουν όχτώ τέτοια αινιά σ' όλο τον κόσμο. Ένα απ' αυτά βρίσκεται στο Μουσείο της Βάσιγκτων κι' άξίζει 2 χιλιάδες λίρες. Άλλο ένα από αυτά βρίσκεται στο Βρετανικό Μουσείο κι' άξίζουν περισσότερα από 10 χιλιάδες λίρες.

Στην Γουατεμάλα άνακαλύφθηκαν κάτι περιεργα ψάρια, που έχουν δυό ζευγάρια μάτια. Το ένα ζευγάρι των ματιών είναι διπλωμένο πάντα μέσα στο νερό, ενώ τ' άλλο είναι προς τ' άπάνω μέρος.

Αν άξασαν άποξηραίνονταν οι άκεανοί, για να γεμίσουν οι ποταμοί της γης τις κοίτες τους θα χρειαζόντουσαν 36 χιλιάδες χρόνια.

Η γυναίκες, για να βέλουν να φορούν γυναικεία, γίνονται υπάτοι 50 εκατομμυρίων φάνων κάθε χρόνο. Πόσα ζώα σκοτώνονται τον χρόνο για τις γυναικες τους.

Το άρχαιότερο λεξικό του κόσμου έξεδόθηκε στα 1100 π. Χ. στην Κίνα.

Άπάνω σε μια μισητή τριζα μπορούμε να κρατάσουμε ένα βάρος 4 δραμιών, χωρίς να χυούμε κανένα φόβο πως θα κοπεί αυτή. Η καστανή τριζα σηκώνει βάρος 3 δραμιών και η ξανθή μόνο 2 δραμιών.

Στη Γαλλία η πρώτη έφημερίδα έξεδόθη στα 1661 από τον γιατρό Ρενότ. Άρκεται ότι στην πρώτη αυτή Γαλλική έφημερίδα, — ο τίτλος της ήταν «Έφημερίδα της Γαλλίας» — άποδογραφισμένο κι' ο βασιλεὺς Λουδοβίκος Π'.

Άπ' όλους τους ποταμούς της Ελλάδος ο Όρινός έχει πιο πολλές παραποτάμους. Οι παραποτά-

Σατυρική Σελή

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΠΙΝΑΣ

I
'Από την πόρτα σου περνῶ
μέ...αχόν και με βάχον,
δὲν εἶνε λόγια τῆς καρδιάς,
ἀλλ' εἶνε τοῦ στομάχου !...

II
Τί νά τὴν κάνω μὰ καρδιά,
ἦθελα νάχω κ' ἄλλη,
τὴ μὰ γιὰ σένανε, μικρό,
τὴν δὲ γιὰ τὸν ματσάλη.

III
Μὲ φασουλὰ καὶ ψωμί
περνάει ἡ ζωὴ μου,
ἀν' μ' ἀγαποῦσε, βρὲ μικρό,
θ' ἄλλαζε τό... φαί μου !...

IV
Νά ἦταν ὁ οὐρανὸς χαρτί
κ' ἡ θάλασσα μελάνι,
γιὰ νά καθόμουν νάγραφα
τὴν πείνα πὺρ μὲ πᾶνει !...

Ο Κατεφυγμένος

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

ΣΚΕΦΕΙΣ ΜΕΘΥΣΟΥ

—'Όταν πῶ λίγα ποτηράκια, γ' ὄν-
μαι ἄλλος ἄνθρωπος.
»Κι' αὐτὸς ὁ ἄλλος ἄνθρωπος
θέλει νά πῃ κ' αὐτός. Κι' εἶσι
πίνουμε διπλά.
»Ἀλλὰ καὶ οἱ σύντροφοί μου, πὺρ
δίνουμε μαζί, γίνονται κ' αὐτοὶ
διπλοὶ καὶ διπλοὶ καὶ ξαναπίνουν.
»Καὶ μόνον ὅταν κοιμηθῶμε ξι-
πνάμε...μονοί !...

»Ἀλλὰ τότε δὲν ἔχομε οὔτε μο-
νόλεφτο στὴν τσέπη !...

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΘΡΗΝΟΙ ΚΑΙ ΟΔΥΡΜΟΙ

—Στὸν κ. Μερκούρη

Ἀγάπια - ἀγάπια, μὲ καρφὸ,
κ' ἡ ὥρα δὲν ἐγάρη,
καὶ μὲ τὰ βότανα τῆς γῆς
γιατρνεύονται τὰ πάθη.

—Στὸν κ. Πάτση

Ψηλὲ - ψηλὲ, κορμιατικὰ
λιγὸ μου καταρίσει,
ἐσένανε ποῖς δὲ νά βρεθῇ
νὰ σὲ παρηγορήσῃ ;

—'Ο κ. Εὐαγγελάτος
στὴ Δημαρχία

Εἰς τὸ ρεῖμα τῆς ζωῆς
[μου],
διὰ νά σ' ἀπαντήσω,
δι' ἐμὲ ἀφ' οὗ δὲν ἦσο,
διὰ νά σὲ ἴδω ;

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Μεταξὺ δύο νέων :
—Δὲν μοῦ λές, τὰ χά-
λασε μὲ τὴ Σοφία ;
—Ναί, τᾶσαζε ὁμῶς
μὲ μὴν ἄλλη.

—Πῶς τὴν λένε ;

—Σοφία.

—Βρὲ ἀδερφέ, σὺ θά
γίνης...πᾶνσοφος !...

ΣΑΤΥΡΕΣ

Εἰς Γνωστὸν Πολιτικόν

Κι' ὅταν ἀκόμα ξεψυχῶ,
θὲ νά φωνάξω : «Χάρε,
προμητοργία δῶσε μου
καὶ τὴν ψυχὴ μου πάρε !
Θὰ τὴν ζητῶ ἐνόςφω ζῶ,
καὶ εἰς αὐτὸ τὸ χῶμα,
ἂν οἱ νεκροὶ αἰσθάνονται,
θὰ τὴν ζητῶ ἀκόμα !...»

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Ο προῖστάμενος. —Κύριε Μή-
λεο, ἀργήσατε πάλι δέκα λεπτά τῆς
ῥας. Αὐτὸ πρέπει νά πάη, ἐπι-
τέλους...

Ο ὑπάλληλος. —Σήμερα δὲν
φταίω ἐγώ, κύριε. Ἐγινε νά στα-
ματήσῃ τὸ τρέιν... Συνέβη κάποιο
δυστύχημα...

Ο προῖστάμενος. —Σὲ τέτοιες
περιπτώσεις...πρέπει νά φεύγετε
νωρίτερα ἀπ' τὸ σπίτι σας !...

—'Αντάμωσα τὸν φίλο μας τὸν
Ρέγγελ, ὅστερα ἀπὸ τρία χρόνια,
πὺχα νὰ τὸν δῶ. Ἀλλὰ εἶδα κ' ἑ-
πᾶθα νὰ τὸν ἀναγνωρίσω.

—Μπᾶ ! Ἐπαθε τίποτε ;
—Σπουδαῖες συμφορές. Ἀπόχτη-
σε μὰ γενειάδα, μὰ φαλάκρα, ἕνα
παράσημο καὶ μὰ...γενναία !

Ἐξοχόν !...
Στὸ σπίτι ἐνός νεοπλῦτον.
Ἦ ἐπισκέπτεται πρὸς τὴν οἰκοδό-
μειαν :

—Τὸ ἀγαθὸ αὐτὸ εἶνε τῆς Ἀ-
φροδίτης τῆς Μήλου ;
—Ὅχι. Εἶνε διὰ μᾶς... Τ' ἄ-

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ. — Θέλω νά κάμω, μιά μεγάλη ἐκπληξί-
σὸ μνηστήρα μου. Τί λέτε νὰ τοῦ σκαρώσω ;
Ο ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΣ ΚΥΡΙΟΣ (μετὰ βαθύτατην σκέψιν). — Πέστε του τὴν
πραγματικὴ...ἡλικία σας !...

γοράσαμε στὸ Παρίσι...
— ! ! !...

Ο δανειστής (μὲ θυμὸ)
—Πότε μοῦ λένε ἐὼ κινῶς
δὲν εἶνε μέσας, καὶ πότε εἰ
κινῶς δὲν εἶνε μέσας... Ποι-
ός, ἐπιτέλους, εἶνε ἐδῶ, γιὰ
νὰ μὲ πληρώσῃ ;

Ἡ ὑπηρετρία. —'Όταν
πρόκειται γιὰ πληρωμὴς, δὲν εἶνε
καλεῖς ἐδῶ !...

Ἡ μικρὰ Ἐλενίτσα ἐπισκέπτεται,
ὅστερα ἀπὸ ἕνα χρόνον, τὴν μικρὴ
φίλη τῆς Μίτσι.

—Μίτσι, τῆς λείει, ἐφέτος ἔχεις,
βλέπω, ἐντελῶς...ἄλλους γονεῖς !
—Ναί, ὁ μπαμπᾶς μου πῆρε πρῶ-
τα μὴν ἄλλη μαμιά, κ' ἡ μαμιά
μου πῆρε κατόπιν ἕναν ἄλλον
μαμιά...

Πρόδοδος !...
Ἡ Καίτη εἶνε ἕνα ὁμορφὸ καὶ
ἐξυπνότατο κορίτσι, δέκα περίπου
χρόνων.

Μιά μέρα βγαίνει περίπατο μὲ
τὴ μαμιά τῆς.

Στὸ πάρκο ἕνας νεαρὸς ἀξιωμα-
τικὸς τῆς παρακολοῦθεϊ ἐπιμόνως.
Ἐξαίφνη ἡ ἀνῶα κοπέλλα χάγει
τὴν ὑπομονή τῆς καὶ γνωρίζει πίσω.

—Κύριε ἀντιπολιτολογαγέ, λείει στὸν
νεαρὸ ἀξιωματικὸ, προσέξτε καλά.
Στὸ τέλος θὰ νομίσῃ ἡ μητέρα μου
ὅτι παρακολοῦθεϊτε...αὐτήν !...

ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Πῶς σκέπτονται οἱ παντρε-
μένον.
—'Υποθέτω, φίλε μου, ὅτι πᾶ-
νης τὴ γυναῖκα σου ἐπ' αὐτοῦ ῥῳφ
νὰ προδῇ τὴν ἀξιογνήτην πίστιν. Τί

θὰ κάνης στὴν περίστασι αὐτή ;
—Θὰ βγάλω τὸ πιστόλι μου καὶ
θὰ τὴν σκοτώσω.
—Καὶ τὸν φίλο τῆς ;
—Θὰ τὸν εὐχαριστήσω, γιατί ἔ-
γινε αὐτὰ...νὰ ξεφορτωθῶ τὴ γι-
ναῖκα μου !...

Μεταξὺ φίλων.
—ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε τίποτα ;
—Ναί, θὰ σοῦ ἐλέγα νὰ μὴ λη-
σμονήσης τῆς πενήντα δραχμῆς, πὺρ
μοῦ χάστας.

—Μεῖνε ἡσυχῶς, θὰ τίς θυμᾶμαι
ὅπου νά...πεθάνω !...

Η ΕΠΟΧΗ ΠΟΥ ΕΡΧΕΤΑΙ

Ε Α Ρ

(Ἀθηναϊκὴ εἰκὼν)

Σκόνη, κνηματογράφου,
καὶ πλημύρα ἐσθῶν,
ὄργανεττα, φωνογράφοι,
καὶ πολλοὶ μελομανεῖς,
δρόμοι μὲ κομποτόν,
καὶ τῆς Ὀδῆς τὸ νερό,
πὺρ τὸ πᾶν καὶ θρηνεῖ.
Παρὰ θιν' ἄλλος κοινῆτα,
καὶ ὀρχήστρα καρνεῖων,
κοιταζόμενος μὲ πατέντα,
λέγονται στοῦ Ζαχαράτου,
κ' ἄνθρωποι τοῦ περιπάτου
ἐπὶ καρφελῶν μυρίων.

Κηφισίδης πνοαὶ ἑσφύρων,
καὶ σκαὶ Μομορεναῖ,
αὐρα λαϊκὰ Φαλήρων,
καὶ πανήγυρις λουτρῶν
Τράπεζαι πὺρ μισοὶ τῶν
καὶ κατὰ τὸν οἶκον.

Καρχαρία τοῦ νεροῦ,
Καρχαρία εἰς τὴν γῆν,
Καρχαρία στὴν ξηράν.
Ἄλλοι τῶν στὰ κουντο-
[ροῦ]
καὶ ἄλλες τρέπουν εἰς τὴν
[γῆν],
ὅταν βοῶν μὲ τραντα-
[χάν].
Σώματα γυνᾶ Ἐρμῶν
εἰς τὸ φῶς τῆς Ἀμυγδα-
[λῆς].

Ἐκθεαῖς λιγνῶν κορμιῶν
καὶ μὲ κατηφόρους ὁμων
νῆματα καρβουνοπότηνης
τῶν σαλῶν σιδηροδρό-
[μου].

Ἐαὶ !... Ἐαὶ !... Καλο-
[καίρι !]
λέξεις πλήρης μυστηρίων,
εἰς τὴν ἀλᾶς τί νταρα-
[βέρι...]

Πᾶνε τοῦ Φεβρουαρίου,
αἱ χιόνες καὶ οἱ πάγοι.
Κύττα τώρα τί λακάδα
καὶ τί πληθὸς κουνουπιδῶν
ὅπου φτάνει νὰ σὲ γάγῃ
στὴν Ἀθήνα, στὴν Ἀθή-
[να].

Ἀθηναῖς μου κληρῖνα !...

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ΕΚΕΙΝΕΣ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΠΗΡΑΝ
ΤΟ KISSINGA

ΕΚΕΙΝΕΣ
ΠΟΥ ΤΟ ΕΠΗΡΑΝ

Πωλεῖται εἰς ἅπαντα τὰ φαρμακεία
Γεν' Ἀντίπρ ΤΖΟΥΡΟΣ & ΚΑΡΡΑΣ Πλατεία Ἀγ. Θεοδώρων 9
Δ. 59. ΦΟΙΝΙΣ

Ο ΟΙΚΟΣ

“ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ”

Εἰδοποιεῖ ὅτι ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου λειτουργεῖ ΣΧΟ-
ΛΗ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΠΤΙΚΗΣ μὲ τὸ τελευ-
ταῖο Παρισινὸ σύστημα.

Ὁδὸς Φωκίωνος 8.

ΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ

ῥὸς Παθολόγος—Παιδίατρος
Ἐν Παρίσις σπουδάζας
ῤεται : Ἀριστοτέλους 10
8—11 καὶ 3—6
Τηλέφ. 20 - 218

Γ. ΜΑΥΡΑΚΗΣ

ῤγος Ὁδοντίατρος Π.Ε.Π.
ἐπισκέψεων 9—1 καὶ 3—7
Ἐρμανουὴλ Μπενάκη 38

ΔΥΟ ΣΕΙΡΑΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΩΝ

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ 15

θὰ ἀποκτήσετε, μεταχειριζό-
μενοι καθημερινῶς τὴν ὀδον-
τοπάστα

EDELWEISS

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΤΗΛ. 41650

ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ ΑΓΟΡΑΖΩ !! ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ

Δακτυλιδίου πάσης ἀξίας, παν-
τὸς εἶδους, ὁρλόγια, παλαιὰ ἀση-
μα, παντὸς εἶδους παράσημα - Νο-
μισματα ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ (Φοινῆς
εἰκόνες Βυζαντινῆς, παλαιὰ Ἑλλη-
νικὰ χαρτονομίσματα (ἀνέροια),
κορπολόγια καὶ πίπες, κερμηπά-
ρια καὶ Γιοῦσερ, παντὸς εἶδους Κο-
σάλλια, μὲ ἀνοτέρας τιμὰς ἔλυν
τῶν ἄλλων καταστημάτων. Ὅστις
μᾶς πωλήσῃ τὸ χρυσὸν τοῦ ὁρο-
λόγιου, ἀναλαμβάνομεν τὴν τοπο-
θετησὶν τῆς μηχανῆς τοῦ εἰς νικε-
λένια κάσα.

Ἀδῶν ρεκαλάμας, ΕΠΙΣΚΕΥΑΣΩ
ὁρλόγια ἡγουμένην διὰ 2 ἔτη
πρὸς 40 δραχμὰς διὰ πάσαν βλάβην.
Ἐγὼ τοὺς καλυτέρους τεχνίτας.
Κατασκευάζω καὶ πωλῶ καλλιτε-
χνικὰ κοσμήματα ἐκ χρυσοῦ καὶ
πλάτινης εἰς πολὺ εὐδυνὰς τιμὰς.

ΠΡΟΣΟΧΗ !

Μὴ πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας
πρὸς τοῦ ἐπισκεφθῆτε, καὶ τοῦτο
πρὸς τὸ συμφέρον σας.
ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ! ! εἰς τὴν διε-
θυσιν καὶ τὸν ἀριθμὸν 56.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁρλογοποιὸς — Χρυσόχοος
56 — ΑΘΗΝΑΣ — 56

ΚΥΡΙΑΙ & ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Η ΜΟΔΑ ΑΠΑΙΤΕΙ
ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΔΕΠΤΕΣ

Διὰ νὰ κατορθώσετε ὅπως
τοῦτο χωρὶς νὰ βλάβετε τὴν
ὕγιαν σας, πρέπει νὰ χρησι-
μοποιήτε τὸ

ΤΣΑΪ RICHTER

τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς ὅλα
τὰ καλὰ Φαρμακεία.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ σὲ κίττα, συσκευασμένη ἐκ
τριῶν μεγάλων δοματίων 4X4 1/2,
χῶλ 3X2 1/2, λουτρῶν 3X3, κουζίνων
4X4, ἀποθήκη, πλυντήριο, δομα-
τίον ὑπηρεσίας, ηλεκτρικὸν, γκάς,
νερὸ ὀδῶν, πηγάδι, κήπον 250 πη-
χων μὲ ὀπωροφόρα δένδρα, ὀρνι-
θῶνα καὶ μὲ ὅλα τὰ κομφορ. Πη-
χεῖς 500—550, εἰς τιμὴν εὐκαιρίας.
Ὁδὸς Χαλκιδεύων ἀρ. 39. Παράλ-
ληλος Μεσογείων, ἀρχὰς.

ΚΟΛΩΝΙΑ

ΠΗΧ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

Ἀσυναγώνιστος καὶ πασίγνωστος
μὲ πλούσιον ὄρωμα. Διεδόθη κατα-
πληκτικῶς. Κατέκτησεν ὅλας τὰς
τάξεις, λόγω τῆς ποιότητός τῆς.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ : Πλατεία Παλαιῶν
Δημοπρατηρίων, ἀριθ. 103 καὶ 104.

Ὁ κ. ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗΣ ἀνεχώ-
ρησε διὰ Παρίσιους, πρὸς πλου-
σὸν τοῦ Καταστήματος τοῦ

— Πώς θα εξοδισουμε ἡμῶς
τὴν μαγειρεία μας κορίττα,
γυναῖκα;

— Ἀηγιούλα: Θὰ πᾶς εἰς
ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιλέους 39)
καὶ θὰ πάρῃς ἀπὸ τοῦ ὅρα τὰ
χρεῖωδά τῆς μαγειρείας μας

